

Dragomir Bojan (n.1941) a fost timp de peste zece ani (1990 – 2002) redactor șef al revistei de cultură creștină ALO – plus. Actualmente este director al Liceului Teologic „Emanuel” din Cluj, unde predă limba și literatura română.

© 2002 Editura Aqua Forte str. Cloșca nr. 6, Cluj-Napoca tel. 0264.433263

Vizitați-ne pe internet la adresa: www.aquaforte.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României BOJAN, DRAGOMIR

Cântecul sirenelor / Dragomir Bojan – Cluj-Napoca: Aqua Forte, 2002

p.; cm.

ISBN 973 – 853 ll-5 – 2

821.135.1 – 97

Această carte nu ar fi putut apărea fără ajutorul neprețuit al prietenului nostru Linei Marhao.

Dragomir Bojan

CÂNTECUL SIRENELOR

Editura Aqua Forte, Cluj – 2002

Cântecul sirenelor

De obicei în mintea noastră cuvântul „sirenă” se asociază cu acela de „urlet”. Cei mai în vârstă își amintesc cum fugeau în adăpost când începeau să urle sirenele în timpul războiului. Astăzi ne cuprind fiorii când liniștea orașului e sfâșiata brusc de țipătul ascuțit al sirenelor, chiar dacă acesta vine de la mașina poliției, a salvării sau a pompierilor. Ne liniștim repede realizând că infernalul zgomot a fost făcut doar ca să ne avertizeze, să ne ferească de un posibil accident.

Dar despre alt fel de sirene vom vorbi. Acestea nu sunt mecanisme producătoare de sunete care te bagă în sperieți, ci misterioase făpturi ce vin spre noi din lumea ficțiunii și care nicicând n-au nimerit în plasa vreunui pescar. Citind Legenda argonauților și „Odiseea” lui Homer aflăm că sirenele aveau cap și bust de femeie, dar coadă de pește, că erau auzite de toți, dar nevăzute de nimeni. Zice-se că viețuiau între insula Capri și coasta meridională a Italiei, într-o zonă periculoasă. Glasul lor melodios, cântecul lor fascinant ademenea pe marinari aducându-le în final moartea. Când Ulise, cel pedepsit de zei să rățăcească pe mări, a trecut pe lângă ispita fatală, a cerut să fie legat de catarg, ca nu cumva, atras de cântec, să se arunce în mare. Din

mitologie „cântecul sirenelor” a intrat în vorbirea curentă ca simbol în care sunt ascunse ispita, seducția, dar și iminentul pericol al morții.

În ultima vreme auzim din ce în ce mai deslușit glasul insinuant al sirenelor care ne cheamă să ne eliberăm de prejudecăți, să adoptăm o nouă paradigmă, să ne asumăm o alt fel de libertate. Glasul acesta pătrunde în ființa noastră, în casele noastre, prin presă, cărți, casete video și prin emisiuni TV.

„Toate religiile sunt bune. Ele sunt căi diferite care duc în același loc. Sunt poteci care o iau mai direct sau mai pe ocolite spre pisc. În final toți oamenii vor ajunge la loc de odihnă, la loc de verdeață”.

„Dumnezeu nu-i atât de sadic încât să ne trimită în iad. De fapt raiul și iadul nu sunt decât niște metafore, niște realități interioare. Când faci rău te găsești în iad, când faci binele, singur te plasezi în rai. Judecata ți-o faci singur în fața tribunalului conștiinței”.

„Te poți mântui singur! În tine e ascunsă o putere nelimitată. Ai nevoie doar de meditație, de antrenament, de Yoga. Când vei avea bioenergia necesară singur te vei preface într-un Dumnezeu”.

„Am intrat în mileniul III. Să mai terminăm cu îngrădirile de tot felul, să punem capăt prejudecăților! A venit vremea emancipării! E timpul unei noi etici sexuale! Toate sunt una: bărbat, femeie, ocultism și știință, bine și rău. Nu vrem să murim proști!”

„Cu credința stăm bine! Noi ca popor ne-am zămislit odată cu Evanghelia. Ne-am născut români și creștini în același timp. Suntem urmași ai Sfântului Andrei. Față de alții suntem niște privilegiați. N-ați auzit ce a spus Sundhar Sing? România se va numi „Noul Canaan”, iar Bucureștiul va deveni un fel de hotel internațional. Se va construi un fel de cetate inelară, cu un diametru de 7 km, care se va numi „Noul Ierusalim pământesc”.

„Din cosmos vine spre noi o energie benefică extraordinară. Vom deveni un centru spiritual al lumii, un fel de Meka pentru creștini. Toți vor veni să se închine căci vom fi un adevărat cuib al binecuvântării divine”.

„Nu e bine să te schimbi. Aceasta îți va anihila personalitatea. E normal ca astăzi să fii pe culme și mâine în prăpastie. Poartă-te conform firii tale”.

Cât de ușor putem fi amăgiți! Cât de lesne ne putem înșela lăsându-ne atrași de glasul amăgitor al „profeților” ce-au proliferat în ultima vreme. Am intrat într-o zi în Casa de cultură dintr-un cunoscut

centru universitar al țării. Era cald, liniște, atmosferă intimă, semiobscuritate. Cei din sală stăteau cu ochii închiși, cu brațele întinse în față, cu palmele orientate în sus. Parcă așteptau, parcă cereau ceva. Am purtat un scurt dialog cu o persoană aflată mai aproape de ușă. Mi-a spus că oamenii așteaptă să se umple cu... bioenergie. Când am întrebat unde-i sursa acestei puteri am fost sfătuit să mă uit cu atenție spre scenă fiindcă acolo stă pe un scaun și se uită țintă la noi „al doilea fiu al lui Dumnezeu”. Am rămas stupefiat și nu mi-a venit să cred că acest lucru e posibil. După ce am ieșit mi-am amintit de perlele faraonului.

În 1925 Howard Carter a făcut o descoperire arheologică senzațională. El a găsit în Valea Regilor din Egipt mormântul lui Tutankamon. Mumia faraonului, mort la 18 ani, avea un colier de perle la gât. Timp de o jumătate de secol acestea au fost arătate publicului cu diferite ocazii, au fost expuse în expoziții și muzee. Dar într-o zi experții au constatat că erau false. Extraordinarele „perle” nu erau decât sticle colorate lipsite de valoare. Adevăratele perle fuseseră furate demult.

Apostolul Pavel, într-o epistolă adresată tânărului Timotei, a scris aceste cuvinte: „În vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Timotei 4: 1). Trăim vremurile despre care spunea Pavel. Acum se aud cântecele sirenelor. Nu trebuie să renunțăm la credință, ci doar să credem în altcineva sau să credem altceva. Putem fi religioși, dar adevărul religios, fiind relativ, trebuie revizuit, trebuie actualizat.

Ni se oferă astăzi o varietate de căi, mai scurte, mai largi, mai plăcute. Poți merge pe ele, dar trebuie să faci niște mici înlocuiri, în locul unui Dumnezeu personal – o forță la dispoziția ta, în locul mântuirii prin jertfa de la cruce a Domnului Iisus Hristos automatuirea prin faptele proprii, în locul trăirii în duh – experiențe religioase cu contactare de demoni, cu reîntoarcere idolatră la vechile culte păgâne.

E momentul să înțelegem că, fără să pricepem Scripturile și fără să cunoaștem puterea lui Dumnezeu riscul de a ne rătăci este imens. Când înșelarea are loc pe plan spiritual, aceasta poate duce la cea mai grozavă pierdere, la pierderea sufletului pentru veșnicie. Trebuie să smulgem masca celui ce umblă printre noi în „haine de lumină” și să rămânem pe temelia ce a fost pusă nu pentru o vreme, ci pentru

veșnicie. Să nu ne amăgim! Nu va ajunge în împărăția cerurilor cel ce vorbește despre religie, ci acela ce va face voia Tatălui care este în ceruri (Matei 7: 21)

Se aud cântecele pline de vrajă ale sirenelor. Puneți-vă ceară în urechi! Legați-vă de catarg! Se apropie strâmtoarea aducătoare de moarte!

Umorul care ucide

Târându-și cu greu aripile prin noroiul veacului, căzut în sine și căzut în lume, cum ar putea ieși semenul meu, omul, din pădurea întunecată plină de jivine, fără un sprijin, fără o funie aruncată peste prăpastie, fără o mână întinsă? Cu ani în urmă mă aflam în drum spre Pietrele Doamnei de pe Rarău. Dorind cu orice preț să scurtăm drumul, ne-am rătăcit într-o pădure plină de hățișuri. Am umblat în neștire ore întregi și spre disperarea noastră, în loc să ieșim, intram tot mai în adâncul pădurii. Uneori ne descopeream propriile urme. Și deodată s-a produs miracolul! Pe un fag bătrân unul dintre noi a descoperit *un semn roșu* făcut de o mână omenească. *Un semn* în mijlocul pădurii! Ce binecuvântare! De aici încolo totul a fost ușor. Eram pe un traseu marcat. V-ați imaginat vreodată ce tragedie ar fi dacă, prin absurd, din jungla de asfalt a marilor orașe ar dispărea brusc marcajele, semnele de circulație, radarul, polițiștii cu caschetele albe... cred că cimitirele ar deveni supraaglomerate.

„Semnele”, „urmele” ne vin în ajutor când orbecăim cu ochii acoperiți de solzi pe întortocheatele căi ale lumii. Dumnezeu a găsit cu cale să ne facă ființe cu capacitatea de a desluși semnele ca să putem afla ieșirea din labirint. Biblia nu e doar un text literar remarcabil, nicio colecție de povestiri mitologice, nicio poveste despre lupta binelui cu răul, nicio carte pentru inițiați, ci o modalitate prin care Creatorul s-a revelat folosind *limbajul semnelor*.

Omul a fost numit și „homo significans” fiindcă are darul de a descifra, de a decoda semnele date de Dumnezeu. Oricât de limitate i-ar fi înzestrările, omul poate „citi” *semnificații* dincolo de obiecte, culori, imagini, întâmplări. Niciodată un animal nu va înțelege că porumbelul alb reprezintă Pacea, că o femeie legată la ochi și cu o balanță în mână este de fapt Justiția. Omul distinge ce se-ascunde dincolo de obiect fiindcă a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Biblia – de la Geneza la Apocalipsa – e plină de *semne*. Aleg la întâmplare câteva texte: Domnul i-a zis lui Ahaz: ...” Cere un *semn*”...

Domnul însuși vă dă un *semn*... acesta să fie un *semn* pentru Casa lui Israel... ce *semn* faci Tu ca să-l vedem și să credem în Tine?... Un neam viclean și preacurvar cere un *semn*, dar nu i se va da alt *semn* decât semnul prorocului Iona.

Un scriitor – poet, prozator sau dramaturg – nu este altceva decât un mic creator care imită într-un mod nedesăvârșit lucrarea marelui Creator. Autorul unei cărți dă naștere unei lumi fictive (creează un univers pe care-l populează cu semne, invitându-l pe cititor să le găsească, să le decodeze). Umberto Eco – profesor de semiotică la Universitatea din Bologna este autorul remarcabilului roman „*Numele trandafirului*” apărut în 1980 și laureat cu Premiul „Strega”. Cu toate că în țesătura cărții – în *textus* – apar numeroase informații din cele mai variate domenii: gastronomie, arte, plante medicinale, otrăvuri, meșteșuguri, obiceiuri, arta caligrafierii cărților, secte religioase, viața monahală etc, sensul e dincolo de acestea. De fapt criticii literari, care mănâncă și ei o pâine pe seama cărților, s-au grăbit să încadreze romanul și să facă tot felul de interpretări. I-au zis roman polițist, filosofic, politic, istoric, social, de moravuri, ba chiar și psihologic... În toate acestea există câte un sâmbure de adevăr, dar semnificația acestei capodopere e dincolo de etichete.

În realitate „*Numele trandafirului*” nu e altceva decât o demonstrație în cheie narativă a teoriei semiotice elaborate de Umberto Eco. Acțiunea cărții se petrece în secolul al XIV-lea în Mănăstirea din Melk. Aici abatele Abbone este un mic dictator, un mic tiran care conduce cu mână de fier micul domeniu al mănăstirii, controlând cu strictețe viața celor care au ales claustrarea pe viață de dragul lui Dumnezeu. Dar iată ca liniștea mănăstirii e tulburată de șapte crime îngrozitoare care se petrec în șapte zile. Maestrul Guglielmo din Baskerville, însoțit de novicele Adso sosește la mănăstire pentru a face lumină în această tenebroasă afacere. În Prologul cărții suntem avertizați prin cuvintele: „Adevărul înainte de a ne sta întreg în față se manifestă treptat așa încât trebuie să-i deslușim *semnele*. Iar Guglielmo (un alter ego al scriitorului) știe să le adune cu grijă și apoi să tragă concluzii. După ce intră în mănăstire descrie cu lux de amănunte calul Brunello, deși nu l-a văzut. Novicele se miră și atunci primește răspunsul: „Te învăț, Adso, să recunoști *urmele* (semnele) cu care lumea ne vorbește ca o mare carte”.

Cititorul neavizat cade ușor în capcană. El nu remarcă la o

superficială lectură „semnele” strecurate cu abilitate în text.

Ademenit pe piste false, crede că se află în fața unui roman polițist; așa că urmărește criminalul, încearcă să-l descopere pe făptaș, bănuindu-l pe unul și pe altul ca în final să se trezească în fața unei surprize de proporții. Cititorul cu mai multă lectură și cultură va căuta „chei” și simboluri. Va zice că Alinardo îl reprezintă pe Aldo Moro – liderul democrat-creștin răpit și ucis de teroriști; că Fra Dolcino nu e altul decât Renato Curcio – fondatorul „Brigăzilor Roșii”, că „Focul”, „Edificiul”, „Calul”, „Catedrala” sunt simboluri, iar cifra șapte dă de gândit mai ales că este pusă în relație cu Apocalipsa și Antihristul.

Adunând cu atenție „semnele”, Guglielmo descoperă în final un *om* și o *carte*. Aceste două elemente scot la lumină mesajul cărții. Omul e călugărul Jorje de Burgos, iar cartea este „Poetica” lui Aristotel, o carte în care există un capitol dedicat râsului. Bătrânul cu părul alb și pupilele albe, bâjbâind în lumea umbrelor, stăpân peste lumea cărților este desigur un simbol al orbirii interioare. Omul acesta iubind excesiv propriul său adevăr a ajuns să excludă orice alt adevăr. Prejudecățile și fanatismul îl fac să urască cu putere, din dragoste pentru Dumnezeu, *arta și filosofia*. El nu poate concepe că un creștin adevărat ar avea dreptul la manifestări normale, nu poate avea îngăduința de a fi vesel și de a-și exterioriza sentimentele, râzând. Iată câteva puncte de vedere ale bătrânului Jorje de Burgos: „Arta – imagini dăunătoare care mint despre forma creației și arată lumea pe dos”. „Opera creațiunii pusă cu capul în jos devine subiect de răs”. Poate Cuvântul Domnului să ajungă la noi prin imagini care îndeamnă la răs? „În artă măgarul cântă la liră, huhurezul ară, furnica fată un vițel, puii fripți zboară, plăcintele cresc pe acoperișuri. O lume răsturnată și potrivnică celei create de Dumnezeu. El n-a avut nevoie de atâtea *prostii* pentru a ne arăta calea cea dreaptă”. Parabolele lui Iisus nu îndeamnă la răs. „Antihristul chiar acum sosește. Nu vă pierdeți ultimele zile râzând de monștri cu coada îmbârligată. Nu vă risipiți ultimele șapte zile... Râsul zgâlțâie corpul, strică trăsăturile feței și – **l** face pe om să semene cu maimuța”. „Râsul e un semn al neroziei”. „Despre adevăr și bine nu se râde. Iisus nu râdea...”

Dar cel mai mult se teme Jorje de Burgos de a doua carte a „Poeticii” lui Aristotel și iată de ce: „Orice carte a Filosofului a distrus câte o parte a înțelepciunii pe care creștinătatea o strânsese de-a lungul veacurilor. Cărțile de fizică ale lui Aristotel au făcut ca Universul

să fie regândit. Orice cuvânt al Filosofului a întors lumea pe dos. Râsul e un lucru josnic, e slăbiciunea cărnii noastre la îndemâna celor simpli. Aici în cartea lui Aristotel râsul e ridicat la rangul de artă, se face din el obiect de filosofie și perfidă teologie. De la această carte ar putea pleca scânteia luciferică... Râsul ar putea deveni o armă împotriva lui Dumnezeu..."

Călăuzit de asemenea ideii, Jorje otrăvește filele cărții lui Aristotel, ca acela care se va încumeta să citească „Poetica” să moară. Este evident că „semnele” plasate de Umberto Eco într-o mănăstire din veacul al XIV-lea ne trimit la realități din haoticul secol XX care prin multe lucruri nu e departe de Evul Mediu. Jorje are mulți urmași, iar unii trăiesc printre noi. Legalistii și fanaticii n-au dispărut, ba din contră se înmulțesc. Ei au existat din toate timpurile fiind oameni îndrăgostiți la nebunie de o idee, de obicei, o idee fixă. Ei au fețele împietrite, râsul nu se rătăcește pe chipul lor și, deși nu li se poate reproșa nimic sub aspect moral, sunt orbi pe dinlăuntru... Din dragoste pentru Coran a fost incendiată Biblioteca din Alexandria, tot din același motiv Asahri interzice în secolul IX folosirea hârtiei în scopuri vulgare întrucât pe hârtie e scris Coranul. Crezând că-l slujește pe Dumnezeu, Girolamo Savonarola arde în piața din Florența tablouri și cărți... Cei din „ Hamas ” și „ Hezbolah ”, din „ Eta ” și „ Septembrie Negru ” cred că sunt chemați pentru a fi martiri pe altarul unei idei...

Jorje de Burgos în loc să se căiască de cele făcute spune în final: „Aceasta a fost voia lui Dumnezeu. El m-a învățat să o fac!” ... Toți fanaticii vor spune la fel. Cumplită rătăcire să folosești o autoritate pentru a-ți justifica propriile slăbiciuni.

Undeva Ansonius recomanda ca în viață să punem laolaltă cumpătarea, seriozitatea și veselia într-o dreaptă armonie. Râsul e o însușire proprie omului, o înzestrare firească a omului normal. Zâmbetul e un *seemn* al unei stări interioare de confort, de armonie. Un zâmbet, o floare, întind punți între oameni, înlesnesc bunele relații. „Nu fi mai catolic decât Papa”, spune omul din popor. „Nu fi prea neprihănit”, scrie Ecclesiastul. Fii normal, firesc, echilibrat. Bucură-te cu cei ce se bucură și întristează-te cu cei ce plâng. Oamenii cu simțul umorului sunt cei mai căutați, dar să nu uităm că umorul poate fi grosolan, deocheat, căznit, involuntar, sănătos, sarcastic, negru sau fin, de calitate. Glumele pot fi sărate și... nesărate. Caracterul este cel care ne controlează zona afectivă. El dă tonul.

Este oare străin Dumnezeu de lumea fascinantă a sentimentelor? Oare nevoia de a râde sau de a plânge nu El ne-a dăruit-o? Ne-a lăsat însă libertatea și puterea de a ne stăpâni și de a ne folosi sentimentele într-un mod moral. Prin râs putem lovi în alții, dar putem să-i facem pe cei din jur să se simtă bine. Vorbele lui Pavel n-au fost spuse doar pentru cei din Filipi: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă!”

Reîntoarcerea Templierilor

Din alergarea noastră cotidiană ne oprim stupefiați când auzim de-o catastrofă aviatică, de-o explozie pusă la cale de teroriști sau de-o sinucidere colectivă. Când unor astfel de întâmplări tragice li se găsesc, în urma investigațiilor, motivații religioase rămânem și mai mirați, iar în mintea noastră se ridică numeroase semne de întrebare.

Putem accepta că sinuciderea celor 960 de oameni la Masada, în anul 73 d.Hr. a fost un act de supremă rezistență împotriva romanilor, o cale de a scăpa de represaliile ce urmau să vină, dar nu avem niciun argument ca să susținem că la Ierusalim, atunci, a avut loc un act de supremă dedicare, o jertfă plăcută adusă lui Iehova. Sinuciderea celor aproape 1.000 de oameni în Guyana a fost pusă la cale în 1978 de un nebun, așa-zisul „reverend” Jim Jones, ce se credea în megalomania lui o reîncarnare a lui Iisus și a lui Lenin. Omul acesta, întemeietor al sectei „Templul Popoarelor” s-a adresat unor oameni simpli și într-un mod abil le-a manipulat mintea și voința spunându-le cu Biblia în mână că urmează Armageddonul, că războiul nuclear este iminent și că plecarea din lume cu un ceas mai devreme e o bună opțiune. Așa se face că într-o zi, enoriașii împreună cu liderul lor s-au îndreptat spre „cer” folosind drept carburant cianură amestecată cu suc.

Dacă vom pătrunde în labirintul unei secte primul lucru pe care-l vom sesiza este sinteza unor elemente eterogene: filosofie germană și indiană, yoga, budism, zen, creștinism, gnosticism etc. În California trăiește Gene Scoot și poate fi văzut zilnic pe micul ecran deoarece dispune de un canal propriu. Omul are un aer meditativ, mai trage din pipă, îți spune ceva din Biblie apoi te poartă pe la piramide, prin Extremul Orient servindu-ți o salată în care găsești de toate: înțelepciune și ocultism, politică și bani, credință și materialism dialectic. După ce i se stinge pipa, își pune ochelarii fumurii și mai mângălește câte ceva pe tablă spre încântarea adeptilor de la „Cathedral Academy”. Teoriile unora sau altora n-ar fi deranjante, mai

ales că se găsesc destui care sunt dispuși să doneze, să contribuie, dar nu putem închide ochii atunci când e vorba de consecințe practice distructive care afectează comunități mai largi stârnind confuzie și anxietate.

În ultimii ani, mijloacele mass-media au atras atenția asupra sectei „Ordinul Templului Solar”. Autoritățile din Canada, Elveția și Franța au fost alertate cu privire la unele atentate îndreptate împotriva unor personalități politice, atentate pregătite de reprezentanți ai O.T.S... Făcându-se percheziție la unele sedii ale sectei s-au găsit arme și muniții. Nu s-au operat arestări din lipsa unor dovezi concludente... Gruparea „Ordinul Templului Solar” a devenit cunoscută în lume abia în 1994 când 53 de oameni s-au sinucis concomitent în Canada și Elveția. Mai multe cadavre au fost descoperite într-o stațiune montană de lângă Montreal. Erau așezate în formă de soare cu picioarele spre centru, conform ritualului. La Saivan și Cheirz în Elveția au fost descoperite cadavre așezate după același scenariu. S-a constatat că un individ, în urma unei prealabile înțelegeri, i-a împușcat sau asfixiat cu saci de plastic pe ceilalți, apoi a incendiat trupurile neînsuflețite, ca în final să-și pună și el capăt zilelor după ce și-a ocupat locul în formație. Printre cei morți erau și două personalități importante: belgianul Luc Jouret – un adept convins al New-Age-ului și „guru” Joseph di Mambro. Din „scrisorile-testament” lăsate rezultă că ei doreau să călătorească „prin foc” spre o nouă împărăție situată pe o planetă numită Sirius. *„Ne despărțim acum de ipocrizia lumii acesteia preferând să trăim de-acum într-o nouă împărăție unde vom descoperi o nouă dimensiune a adevărului și absolutului”*.

O altă sinucidere în masă a avut loc cu o săptămână înaintea Crăciunului, în 1995, pe un platou din Alpi, la Vercours (Franța). Morții erau așezați ca cei din Elveția și Canada, sub formă de soare cu picioarele spre centru. Înainte cu o săptămână autoritățile au fost sesizate cu privire la unele dispariții de la domiciliu. În „scrisorile-testament” era clar exprimată ideea sinuciderii. *„Vom pleca spre împărăție, fiind convinși că Moartea nu există fiind o simplă iluzie”*. Printre cei morți se aflau soția și fiul fostului campion de schi, milionarul Jean Vuarnet.

Întrucât în perioada confuză de sfârșit de mileniu „Ordinul Templului Solar” și-a întins tentaculele deschizându-și filiale în țările din Estul Europei: Albania, Bulgaria, Rusia și... România, merită să

zăbovim puțin încercând a pătrunde în culisele acestei formațiuni ce se pretinde a fi „religioasă”.

Conform unor opinii autorizate această sectă apocaliptică este o renaștere în condiții istorice noi a „Ordinului Templierilor”. Aceasta ne îndeamnă să aruncăm o privire retrospectivă pentru a urmări drumul templierilor prin istorie și a descoperi elementele preluate de O.T.S. Întemeiat în 1117, Ordinul Templierilor avea drept misiune să protejeze pelerinii ce se duceau spre Țara Sfântă. Călugării-cavaleri, la început, respectau cu sfințenie regulamentul stabilit de Sfântul Bernard și care era un ghid cu privire la viața de fiecare zi, dar și cu privire la viața spirituală. După ce au fost implicați în lupte cu sarazinii, călugării-cavaleri s-au retras în Siria și apoi în Franța devenind sedentari. Ordinul Templierilor a ajuns faimos prin marile averi ce le posedă, iar regele Filip cel Frumos dorea cu orice preț să intre în posesia lor. Acest lucru nu era posibil întrucât templierii se aflau sub jurisdicția Papei, dar regelui îi vine o idee genială. Îl ajută pe arhiepiscopul Bertrand de Gol să ajungă în scaunul papal sub numele de Clement al V-lea, iar apoi îi cere un mic serviciu: să-i nimicească pe călugării-cavaleri acuzându-i de erezie. Misiunea n-a fost prea dificilă mai ales că templierii nu prea străluceau prin sfințenie, iar pe seama lor circulau tot felul de zvonuri: idolatrie (adorarea unui cap sculptat numit Baphomet), scuiparea crucifixului, sodomie, ritualuri satanice etc. În urma unei anchete ordonată de Papă, templierii sunt arestați în 1307 și obligați să facă mărturisiri complete. În timpul torturilor mor 30, iar alți 54 sunt arși pe rug la marginea pădurii Vincenney, printre aceștia aflându-se Marele Maestru, Jacques de Molay și Geoffrei de Charnay – preceptor al Normandiei. În 1312 prin bula „Vox în excelso”, Ordinul este desființat, iar bogăția intră în posesia regelui și a Ordinului Cavalerilor Ospitalieri.

De la templieri secta „Ordinul Templului Solar” a preluat în primul rând aura de mister, aerul esoteric, atmosfera de taină. Acest lucru a atras o mare varietate de adepți: medici, soldați, polițiști, scriitori, artiști, funcționari, oameni politici. Printre „cavaleri” se află și primarul din Richelieu și funcționari din ministerul de Finanțe. Nu se poate pătrunde în O.T.S. decât în urma unor examene speciale, în urma unor ședințe de inițiere. Al doilea lucru preluat de la templieri este amestecul de păgânism și creștinism. Ordinul Templului Solar folosește ritualuri preluate de la musulmani, idei din Upanișade,

speculații gnostice, iar la mare cinste se află idolul androgin „Baphomet” care unește principiile masculine cu cele feminine. O.T.S. folosește obiecte ciudate ca ciucurele zimțat reprezentând „Lanțul Eroilor”, crucea cu ansă a egiptenilor, capa albă cu o cruce. Printre aceste obiecte mai folosește din când în când și o carte numită Biblia. Al treilea lucru caracteristic e promiscuitatea sexuală. Liderul Luc Jouret, deși se considera pe aceeași treaptă cu Iisus Hristos, era poligam. În camerele rituale placate cu oglinzi aveau loc orgii în care femeile reprezentau un bun comun.

Ca să-și manifeste totuși originalitatea, secta „Ordinul Templului Solar” a adăugat câteva elemente noi: cultul soarelui (ca la vechii egipteni), concepția holistică conform căreia toate sunt una (moarte = viață), sinuciderea colectivă – o șansă de a pleca prin foc spre o nouă împărăție...

Avea dreptate judecătorul Anne Pilier din Elveția când spunea că în virtutea drepturilor democratice *„nu-i putem împiedica pe oameni să se întâlnească și să urmeze o doctrină sau să practice o credință, dar avem dreptul și chiar obligația să ținem ochii deschiși, să cercetăm cu atenție construcțiile teoretice, dar mai ales consecințele practice căci după fapte îi vom cunoaște”*.

Ordinul Templului Solar este o nouă rătăcire, un ochi din marele năvod satanic aruncat de New-Age peste lumea adormită de azi. Aderând la O.T.S. nu vei ști niciodată cine a fost Iisus Hristos, cum se poate ajunge în împărăția Cerurilor și cum trebuie să trăiești pe pământ. Vei fi doar o victimă nefericită a „lupilor răpitori” și-a Diavolului îmbrăcat în straie de înger.

Spiritismul, o noutate veche

Lumina în agonie a unei lumânări se leagănă o vreme pe chipurile crispate aflate în așteptare. Se rostește un fel de rugăciune și un medium aflat în transă cheamă insistent pe răposatul Daniel, dus din lumea celor vii de câțiva ani. Deodată, toți încremenesc! Se aude o voce lugubră. Lumânarea se stinge și casa se cufundă în întuneric și tăcere...

Nu tușiți, domnilor! Păstrați-vă calmul. Spiritele sunt sensibile la zgomote și lumină. Retrageți-vă tiptil. Ședința de spiritism continuă.

A fost vis sau realitate? Trebuie să o știm. A fost o farsă sau un miracol? Trebuie să o aflăm. Scotocim prin biblioteci prăfuite și avem o primă surpriză. Ceea ce nouă ni se părea o noutate senzațională e ceva

vechi, foarte vechi. „Nimic nou sub soare” spune Eclesiastul. În poemele homerice descoperim că Ulysse a stat de vorbă cu spiritele celor morți. Perșii, grecii și romanii practicau spiritismul, ba chiar și evreii. În Biblie e relatat cazul vrăjitoarei din En-Dor în 1 Samuel capitolul 28. Înfricoșat și descumpănit, părăsit de Dumnezeu din cauza neascultării, regele Saul ia hotărârea să consulte o vrăjitoare înaintea unei bătălii decisive cu filistenii. Se deghizează, ia doi slujitori și se strecoară noaptea afară din tabără. Ajuns la En-Dor, o roagă pe necromantă să cheme spiritul lui Samuel de pe cealaltă lume. Când acesta își face apariția din pământ, femeia se înspăimântă, înțelegând că oaspetele ce-a bătut la ușa ei e însuși regele Saul, cel care dăduse un decret împotriva celor ce cheamă morții, dar acesta o liniștește și-o roagă să-l întrebe pe profet cum să procedeze în fața pericolului filistean. Spiritul îi spune că a doua zi Saul va fi ucis împreună cu copiii săi și războiul va fi câștigat de filistenii.

Spiritismul e cunoscut mai bine din 1858 când apare cartea „Livre des Esprits” scrisă de jurnalistul, medicul și lingvistul H.D. Reval ce semna cu pseudonimul Allan Kardec. Aici se susține că omul e alcătuit din corp, perispirit și spirit. Corpul e materie trecătoare. Perispiritul e materie eterică. Sufletul este sediul funcțiilor psihice. Prin moarte corpul se nimicește, dar sufletul și perispiritul trăiesc în lumea suprapământescă, invizibilă. Acestea comunică cu cei vii și produc fenomene spiritiste.

Doctrina spiritistă mai susține și ideea reîncarnării, adică a trecerii sufletului prin mai multe încorporări. E folosită ca argument precocitatea unor copii. Se știe că Pascal la vârsta de 12 ani cunoștea geometria lui Euclid, iar la 16 ani a publicat o carte de matematică, urmându-l pe Descartes. La vârsta de 4 ani Baptiste Raisin dădea concerte de vioară, iar braziliana Antonia de Castro la vârsta de 10 ani a dat în 1921, la Paris un concert de pian. Spiritiștii afirmă că acești copii precoci posedă aceste daruri deoarece ei continuă ocupațiile dintr-o viață anterioară.

La noi în țară a făcut vâlvă eseul „Sic Cogito” publicat în 1892 de Bogdan Petriceicu Hașdeu. Acest mare savant și literat a construit la Câmpina, după moartea Iuliei, un castel spiritist unde, se zice, că a primit numeroase mesaje de la fiica decedată.

Răsfoind revista ASTRALIS ce apărea la Craiova în 1932 nu ne putem abține să nu transcriem o scrisoare de dincolo:

Buni credincioși muritorii

Ascultați glasul acesta care vă vorbește din Necunoscut. Sunt spiritul unui fost pământean ca și voi și țin mult să vă spun un adevăr de care mulți veți fi mirați. Eu și ceilalți frați ai voștri pe care i-ați așezat în cimitire suntem separați de acele corpuri și trăim în infinit. Deci glasurile noastre vă vor vorbi, dragi muritori.

Elle Astralianu, 3 februarie 1923

În aceeași revistă auzim „glasul” venit de departe, de dincolo de moarte al unor personalități de mână întâi: Goethe, Edison, Iulia Hașdeu, Eminescu, Conta, Darwin, Kogălniceanu. Mesajele lor cuprind puncte de vedere asupra unui spectru larg de probleme, de la rețete culinare la viitoarele alegeri politice. Cu spiritele te pui? Ele știu totul și încă ceva pe deasupra...

În prezent, pe glob, ocultismul (domeniul inițiaților) este în floare. Omul alienat, aflat în plină criză ambientală găsește în astrologie, telepatie, levitație, hipnoză sau spiritism un prilej de evadare din cotidian sau o sursă de amăgire. Cum ne-am putea explica astfel existența a aproape 500 de biserici spiritiste și a milioane de adepty ai spiritismului?

Au venit vremurile despre care Pavel îi scria mai tânărului Timotei: „Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor (1 Timotei 4: 1).

O manifestare spiritistă nu poate fi – cum s-a dovedit în cursul vremurilor – decât sau șarlatanie sau lucrare satanică. Biblia ne învață despre morți că aceștia „se odihnesc” la locul lor. Nicidecum aceștia nu pot comunica cu cei vii. În cartea „Ruleta psihică” George E. Vandeman folosind limbajul figurat arată că „omul poate arunca mingi peste zidul lumii nevăzute și cineva le azvârle înapoi”. Cine e la capătul firului? Cine transmite mesaje și mișcă mesele spiritiste? Cine se prezintă la chemarea unui mediu spiritist? Biblia ne învață să-i cerem legitimația. În Ioan 4: 1 scrie: „Preaiubiților să nu dați crezare oricărui duh, ci cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu”.

Pentru manifestările spiritiste reale există o singură explicație un spirit decăzut, satanic ia chipul celui mort imitându-l perfect ca să poată înșela. Ce senzație a fost în 19 septembrie 1925 când părinții au văzut-o pe Magdalena, cea moartă de 7 ani, cu chipul ei, cu glasul ei! La En-Dor n-a vorbit profetul Samuel prin vrăjitoare ci un duh satanic a

luat pentru moment chipul profetului decedat.

Domnilor spiritiști, aprindeți luminile, chiar dacă vraja se va destrăma. Stați în fața Bibliei – care este Cuvântul lui Dumnezeu și vedeți ce zice Deuteronom 18: 18. „Să nu fie la tine nimeni care să cheme duhurile”, Isaia 8: 19 „Dacă vi se zice însă întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul... răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său?” Intrând în legătură cu duhuri străine spiritiștii se trezesc fără să-și dea seama legați, în întuneric, cu grave tulburări psihice. Nu poți fi în același timp și creștin și spiritist după cum nu poți sluji la doi stăpâni sau călări deodată pe doi cai.

„Ciocolata Pitic te face voinic”.

Dac-ai fi trăit cândva, demult, în întunecatul Ev Mediu ți-ai fi pus întrebări cu privire la viața ta, ai fi reflectat mai des asupra modului în care trebuie să-ți trăiești puținele zile ce ți-au fost date. Ai fi căutat probabil răspunsuri apelând la filosofie sau religie, ai fi umblat după înțelepciune, ca să nu faci umbră pământului degeaba. Dar trăiești acum, într-un nou mileniu, și alții gândesc pentru tine. Societatea te ademenește să intri în tiparele ei, să te potrivești chipului ei. Acum dacă ai bani sau dolari totul se rezolvă. Ești scutit de efortul de a lua decizii, fiindcă există numeroase servicii care o fac în locul tău. Fără să-ți dai seama, pe nesimțite, ești orientat, canalizat într-o anumită direcție. Nu religia și filosofia sunt sfătuitoarii tăi, ci reclamele. Într-o lume guvernată de „economia de piață”, într-o lume în care totul se vinde și se cumpără, reclamele se vâra peste tot construind zilnic în jurul tău un fantasmagoric și efemer imperiu al fericirii.

Ca orice om ai dorințe, multe dorințe. Îți visezi mese copioase, limuzine luxoase, adăpost confortabil, glorie, bogăție, sănătate și putere. Crezi că vei fi fericit dacă vei avea măcar o parte din ele. Cauți plăceri cât mai multe și cât mai diverse: senzuale, intelectuale sau estetice. Și nădăjduiești în sinea ta că prin îndestularea simțurilor vei fi fericit, că vei ajunge la acea stare pe care grecii o defineau prin cuvântul *autarkea* – mulțumire, satisfacție, liniște interioară.

Reclamele vin în întâmpinarea dorințelor tale, vin spre tine, desenate, cântate, șoptite, urlate. Dai de ele pe ușa blocului, pe stâlpi, în cutia poștală, în vitrine, pe tramvaie, în ziare, la radio și TV. Inteligente, enervante, sâcâitoare, stupide sau de-a dreptul tâmpite, reclamele fac parte din viața cotidiană. Cei care se ocupă cu producerea reclamelor cheltuiesc foarte mulți bani și sunt experți în

manipularea gustului oamenilor. Pe cele mai diferite căi, prin cele mai sensibile procedee ele se adresează subconștientului potențialilor cumpărători. Caută cu orice preț să-ți implanteze cuvinte, imagini, idei, care să-ți sugereze că produsul X este cel mai bun, cel mai ieftin și sfidează orice concurență.

Biet viitor cumpărător, cum să nu te lași amăgit când cuvintele reclamei sunt rostite cu o voce domoală, persuasivă, aproape șoptit, cu efect magic la urechea ta: „Nu scăpa ocazia... E cel mai minunat produs... Veșnic vei regreta... E ultima ta șansă... Săpunul „Cheia”! Greu vei uita perechea de cuvinte înfipite cu dibăcie în memoria ta: Cielo – forța tehnologiei, Toshiba – putere japoneză, Poiana – calitate elvețiană. Dacă ești o fire poetică și la școală ți-a plăcut George Coșbuc, în mod sigur vei tresaltă auzind versurile: „Cafeaua Jacobs dă savoare, / Oricărui răsărit de soare”. Când îți va fi sete și vei trece pe lângă un butic, versurile: „Sete-ți spun adio, Eu rămân cu Rio!” te vor împinge cu siguranță înăuntru.

Îți plac culorile, contrastele, peisajele superbe? O, acestea le vei găsi mereu în reclame. Greu vei uita eșarfa portocalie fluturând în vânt, în contrast cu furiosul taur dezlănțuit pe micul ecran în fiecare seară. După ce-ai admirat cu respirația tăiată un peisaj superb de o sălbăticie și o frumusețe de nedescris afli că e doar un pretext pentru o reclamă la țigări. Fără să vrei, odată cu frumusețea peisajului, reții și cuvintele „Marlboro”, „Camel”.

Dacă ești inteligent și-ți plac jocurile de cuvinte vei rămâne cu gura căscată și cu banii dați după ce ți-ai însușit reclama: „Într-o lume nesigură, ASIROM vă asigură”. Dacă ai o fire veselă și un dezvoltat simț al umorului vei râde cu gura până la urechi văzându-l pe bietul miriapod ce viteză prinde și cum scapă de urmăritor folosind pantofii de sport fabricați doar de o anumită firmă.

Și fiindcă trăim într-o Europă obsedată de sex, unele reclame nu fac abstracție de asta, ci exploatează cu abilitate această slăbiciune omenească. Cu scopul de a-și vinde cosmeticele, parfumurile sau ciorapii, producătorii nu le arată viitorilor cumpărători doar cutii, sticlute și pachete, ci femei sumar îmbrăcate făcând senzuale gesturi aproape indecente. Ai observat desigur că atunci când se dau reclame la TV, sonorul e mai puternic ca de obicei, muzica e ritmică, cuvintele îmbrăcate într-o melodie la modă, fetele foarte frumoase, actorii celebri, iar copilașii drăgălași și cu ochi albaștri. Toate lucrează

împreună să te convingă de faptul că vei fi cel mai nenorocit dintre muritori dacă nu cumperi produsul X, că nu ești bărbat fără Gillette, că ești un jegos dacă nu folosești detergentul ARIEL care-ți face cămașa impecabil de curată, atât de strălucitoare că-ți vor trebui ochelari de soare când te vei îmbrăca, că doar cu Palmolive trupul tău va fi irezistibil...

Știe toată lumea că în economia de piață funcționează legea concurenței și că produsele nu trebuie să stea în depozite, ci să se vândă, dar trebuie să ai orbul găinii ca să nu observi că dincolo de fantezia și profesionalismul multor reclame acestea prezintă cel puțin două puncte nevralgice. În primul rând, tu cumpărător amărât, care îți numeri banii ca să-ți ajungă de la o lună la alta, constăți cu tristețe că ambalajul a fost mult mai important decât produsul, că de fapt ai fost tras discret pe sfoară. Supărarea ta crește și mai mult când din „tehnologia pe viață” iese fum după opt luni și începi a căuta piesa cu pricina chiar prin țări străine.

În al doilea rând, reclamele păcătuiesc prin aceea că îți oferă iluzia că vei fi fericit posedând cutare sau cutare obiect, dar fermecătoarea pasăre visată îți trece pe sub nas după ce o clipă te-a fascinat, te-a orbit, făcându-te să pierzi din vedere adevăratele tale valori.

Cuvântul lui Dumnezeu stabilește o ierarhie a valorilor, menită a aduce echilibru în viețile noastre. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra”. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume”. Cu alte cuvinte, apetiturile fizice, pasiunea de a poseda cu orice preț lucruri frumoase și scumpe, mândria și ambiția omenească aduc în sufletul nostru nefericire cu toate că acestea sunt stârnite mereu prin reclame. Adevărata binecuvântare și fericire e în altă parte. Un exemplu din Vechiul Testament este edificator. În Geneza 28 scrie că Iacov se afla la Betel când a spus aceste cuvinte: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei mele, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu”. Și iată ce se întâmplă. Iacov le are pe toate acestea, dar nu se simte binecuvântat. După 20 de ani, Iacov se luptă noaptea cu o ființă divină și în final îi

spune: „Nu te las până nu mă binecuvântezi”. Și Iacov e binecuvântat. „De acum nu te vei mai numi Iacov (înșelătorul), ci Israel (Cel ce luptă alături de Dumnezeu). Oricâte bunuri ai poseda pe pământ, orice poziție socială ai avea, dacă nu-l ai pe Dumnezeu însoțitor pe cale rămâi cu sufletul pustiu, copleșit de o imensă singurătate.

Pace vouă!

După căderea zidului Berlinului, după prăbușirea în țărână a sistemului comunist, am crezut că vor urma ani cu soare și marșuri triumfale. Ne-am trezit însă într-o lume complexă instabilă, mai periculoasă ca oricând. Șocul noilor tehnologii, mondializarea economiei, degradarea mediului ambiant, migrația populației, conflictele interetnice ne avertizează că ne aflăm în plină criză mondială. Desigur că acest lucru nu ne lasă indiferenți și nu se poate să nu ne provoace o ușoară neliniște. Când semnele unei crize majore se văd însă în țara ta, în casa ta, te cuprinde deznădejdea. Creșterea aberantă a taxelor, umflarea prețurilor, salariile mici și nesigure, lipsa locurilor de muncă, promisiunile fără acoperire ale guvernanților, înrăutățirea climatului economic, corupția multilateral dezvoltată, datoriile externe ce trebuie onorate urgent, amenințarea cu colapsul i-a adus pe mulți în pragul disperării.

Într-o astfel de vreme oamenii îngroziți că nu văd luminița de la capătul tunelului, reacționează în felul lor, caută explicații pentru fenomenul nenorocirii lor, caută vinovați, caută soluții... caută o ieșire. Unii speră că încă se mai produc miracole. Și exact atunci apare, într-o revistă, tentanta ofertă: „Trimite 6 taloane și vei primi prin poștă o copie fidelă a urmei mâinii lui Iisus... Te vei bucura de protecție divină. Vei face bani. Vei avea ce-ți lipsește, sănătate, dragoste. Puterea urmei mâinii lui Hristos este grozavă: vindecă fizic, spiritual și emoțional, reface căsnicii, te scapă de blesteme”. Dacă minunea nu se produce, nu-i nicio problemă. Mai încearcă. Iată că vrăjitoarea Sunita din Ploiești oferă contra a 500.000 lei buruieni cu puteri miraculoase, aduse tocmai din Egipt de pe mormântul lui Iisus. Dacă n-au efect omul mai încearcă. A auzit de o icoană care plânge și care face minuni și omul nostru o pornește într-acolo. Alții își pun nădejdea într-un SALVATOR. Și chiar când e criza mai mare și noaptea mai oarbă, acesta apare. Necăjiții se uită la el cu admirație crezându-l un împărțitor de dreptate. El e haiducul de sfârșit și început de mileniu care va lua de la bogați și va da la săraci, care-i va trimite la mititica pe toți cei mari care

se lăfăie în scaunele puterii, El, omul providențial, figura mesianică, distinsă și elegant îmbrăcată în sacou alb identifică vinovații, îi arată cu degetul. Promite liniște, bunăstare, fericire... dacă va fi ales. Abia așteaptă să te ia de mână și să te conducă pe drumul cețos al istoriei. Vocea patriotului național înfierbântă microfonul: „Țărișoara e amenințată, e în pericol! Occidentul vrea să ne dicteze, să ne deznaționalizeze, să ne federalizeze. Nu vom ceda nimic din ce avem mai sfânt: pământul, limba, religia, tradiția, etnia cea înscrisă cu litere de foc în sânge”. Trecutul glorios e punctul de referință pentru prezent. Tradițiile seculare sunt instrumente capabile să ordoneze lumea și să-i dea stabilitate. Lumea trebuie reconstruită. Istoria trebuie reîntemeiată. Trecutul trebuie reînviat. Statui, cât mai multe statui! Inamicul public nr. 1 e... celălalt. El are altă apartenență etnică, el n-are trecut glorios. Limba lui e zgrunțuroasă, râgâită, scrâșnită, fonfăită. Îți torturezi gâtul până scoți un cuvânt. Religia celuilalt se vede clar că e de import, că n-are vechime: „Ștefan cel Mare n-a fost baptist. Mircea cel Bătrân n-a fost evanghelist. Nebuniiăștia au ieșit acum. Dacă vrei să fii al lui Hristos și al Țării trebuie să ții credința cea dreaptă, ortodoxă. Dacă nu, ești străin de neamul românesc. Nu ești fiu al Țării. („Scara”, iunie 1997, pag. 88) Cât despre sânge ca semn al etniei povestea e veche și chiar răsuflată. Se aduc în actualitate vechi prejudecăți. Alături de ele, limba maternă, folclorul, tradițiile seculare sunt prezentate mai ales în țările post-socialiste ca singurele instrumente capabile să ordoneze lumea și să o stabilizeze, chiar dacă această stabilitate nu poate fi obținută decât prin excluderea (simbolică, dar și fizică) a „CELUILALT”, reprezentat de diversele grupuri minoritare din societate care funcționează ca și „corp străin” ce trebuie extirpat. Joseph de Gobineau în „Eseu asupra inegalității raselor” împărțea omenirea în trei rase în ordinea descrescătoare a superiorității: rasa albă, galbenă și neagră. El susținea că trăsăturile fiecărei rase se află în sânge. Să ne mirăm că după îngrozitorul atentat de la Oklahoma majoritatea a crezut că teroriștii nu pot fi decât negri și păgâni? Surpriza a fost că cei doi demenți au fost albi și creștini. Și ne mirăm că teologii spanioli au susținut că indigenii din America n-au suflat, că unii lideri religioși au afirmat că negrii sunt blestemați de Dumnezeu ca urmași ai lui Canaan (conform Geneza 9: 25). În realitate negrii sunt urmași ai lui Ham și nu poartă povara nici unui blestem. Iată că nici fețele bisericești nu scapă de prejudecăți. Cercetări recente

afirmă că nu există deosebiri genetice între populații sub aspectul inteligenței și al capacității. În fiecare neam există genii și imbecili, iubitori de țară și naționaliști care cred că e un act de patriotism eliminarea celui de altă etnie sau de altă religie. Astfel în Iugoslavia după ce au fost purtate pe străzi osemintele cneazului Lazăr (simbol al trecutului glorios) și s-au rostit discursuri incendiare a început războiul între frați. La fel s-au măcelărit în Rwanda cele două triburi rivale hutu și tutsi, în Irlanda catolicii și protestanții, în Bosnia creștinii și musulmanii.

Întotdeauna s-au găsit demagogi care, din interes, au ațâțat gloatele inoculându-le fanatismul și ura, făcându-le să-și descarce furia împotriva celor de alt neam. Dar vremea lor a trecut... Papa Ioan Paul al II-lea în timpul vizitei sale în România a spus: „E timpul să nu mai invocăm trecutul pentru a ne simți justificați de ura pe care o răspândim în prezent. Voința de a lovi în celălalt”. Națiunea, în numele căreia la Cluj până și băncile din parc devin tricolore, reprezintă o unitate culturală, ce există ca rezultat al unui proces elaborat de constituire. Această identitate culturală are ca surse folclorul plus o istorie frumos curgătoare, fără prea mari sincope și neapărat foarte eroică (de tipul: „Geții – cei mai viteji și mai drekți dintre traci” sau „Mircea însuși mână-n luptă vijelia-ngrozitoare”). Termenul de „cultură națională” facilitează recunoașterea reciprocă a indivizilor ce aparțin aceleiași comunități și pe această cale facilitează reîntoarcerea demonilor naționalismului care se hrănesc tocmai din dihotomia: „noi – ceilalți”.

Visez o societate pătrunsă de gândirea și morala creștină, în care omul să fie colaborator al lui Dumnezeu în desăvârșirea lumii din afară și a lumii lăuntrice, în care omul să se opună atât internaționalismului cât și naționalismului extremist considerându-le la fel de periculoase. Visez o societate tolerantă în care să avem convingerea că oamenii au origine comună, că națiile au fost rânduie de Dumnezeu. „El a făcut ca toți oamenii ieșiți dintr-unul singur să locuiască pe toată fața pământului, le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor” (Fapte 17: 26). Credința în Hristos presupune dezvoltarea fiecărei persoane în cadrul organismului său etnic, dezvoltarea fiecărei națiuni în cadrul general al umanității. Iubirea de țară nu se declamă, nu se afișează ostentativ, ci se trăiește în fiecare zi. Nu războiul e calea de asanare a Răului din lume, ci pacea cu

Dumnezeu sădită în inimă. El, Domnul, face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni. Trimite ploaie peste cei drekți și peste cei nedrepti. Dacă urâm pe fratele nostru nu vom avea viață veșnică. La Judecată vom sta tot. În fața dreptății și milei Aceluiași Dumnezeu – care va aprecia credința și faptele noastre.

Peste ura și conflictele care ne sfâșie în fiecare clipă se aud din nou cuvintele rostite de Iisus într-o cameră cu uși zăvorâte, und niște oameni stăteau înfricoșați tulburați și descurajați: PAC VOUĂ!

Se vor scula hristoși mincinoși

O ușoară apăsare pe buton și ochiul mort al televizorului se trezește la viață. În fiecare seară, el, ochiul lumii exterioare, se ațintește asupra noastră și vrea să ne facă asemenea ei. Tot ce e abject în această lume de început de mileniu intră pe nesimțite în casa noastră. Tot ce poate anihila speranța vine spre noi demolându-ne, cărămidă cu cărămidă, viața interioară. Suntem ținta unor monologuri rostite pe un ton când persuasiv, când lătrător, cu aer de ultimatum ce nu-ți îngăduie să deschizi gura sau să gândești cu propriu-ți cap. Iată agitându-se pe ecran un bătrânel cu fața rotundă și ochi sclipicioși. Ține în mână două cărți de parapsihologic și caută să mă convingă de faptul că voi fi nefericit dacă nu le voi cumpăra. În loc să-și plimbe nepoței prin parc îmi face mereu cunoștință cu oameni cărora le lipsește o doagă: vraci, alchimiști, spiritiști, yoghini, practicanți de magie albă sau neagră. I-aș spune eu ceva despre misticism, irațional, practici diavolești, dar nu încap, nu pot dialoga cu omul de dincolo. El se află în sfera lui, în lumea lui intangibilă, iar eu dincoace, în lumea mea. Între noi, un interval al tăcerii.

A comunica, a dăruia cuvânt și a primi ceva din sufletul semenului înseamnă a arunca o punte peste abisul singurătății. Multe neînțelegeri, conflicte, acte de violență ar fi evitate dacă oamenii ar fi dispuși să jertfească un pic de timp pentru a sta de vorbă, pentru a se asculta unul pe celălalt. Când se gândesc s-o facă adeseori e prea târziu.

Mi-amintesc de o parabolă scrisă de Dino Buzzați. Un marinar e urmărit de un animal marin fabulos cunoscut sub denumirea unei litere emblematice. Gonit pe toate mările și oceanele, omul a ajuns la bătrânețe și monstrul ajuns la capătul puterilor se întâlnesc în fine, pentru a lămuri neînțelegerea. Urmăritorul de fapt voia să-i ofere marinarului „perla mării” care-i aducea celui ce-o poseda aur, Putere,

dragoste și pace sufletească. Dar cum s-au hăituit o viață întreagă, explicația vine pentru amândoi prea târziu.

Absența comunicării poate fi, metaforic vorbind, un semn al atotputerniciei păcatului, un preludiu al Apocalipsei. Egocentricul își este suficient sieși, nu mai simte nevoia unei imixtiuni a altor; în viața sa. Adevărata religie presupune o dublă comunicare cu

Dumnezeu pe de o parte și cu semenii pe de altă parte. i

Afirmația lui A. Malraux că secolul al XXI-lea va fi religios să-i

nu va fi deloc a devenit un truism cultural. Semnele indică, mai ales în Estul Europei o ofensivă a religiei cu fundament biblic, dat și o proliferare a unor pseudoreligii care pun accentul pe automântuire prin energii cosmice neomologate științific. Pe acesn fundal, oamenii simt nevoia de a comunica, de a se apropia, de a

erași simt nevoia oferi și de-a primi informații.

Căutând și eu, ca tot omul, senzaționalul cotidian, mă trezesc într-o anumită zi din viața mea în Piața Mihai Viteazul din Cluj. Aici! în fața statuii ecvestre, lume multă, ca la miting. Mă strecur prin mulțime și aflu că aici de mult îl f id îmbrăcate în alb: un bărbat bărbos, un fel de Zosima al vremurilor noastre și trei femei cu înfățișare de călugărițe. La prima vedere par a fi credincioși ortodocși. Au cruci mari pe piept, își fac semnul crucii, cred în sfinți și în Maica Domnului. Sunt cu picioarele goale și nu iau bani de la nimeni. Și totuși cine sunt „sfinți” în alb? De unde vin? Care sunt scrisorile lor de acreditare? Stau de vorbă cu ei și aflu câte ceva: fac parte din Mișcarea religioasă „Lumina iubirii”. Sunt umilii ucenici ai lui Francisc Maytreia – un individ ce pretinde a fi trimisul cerului, un alt Fiu al lui Dumnezeu. Primul trimis a fost, după părerea lor, Buddha, al doilea Iisus Hristos aer, miere și sucuri. A coborât în țara cea aleasă de Dumnezeu, mul” rim” p-<rafi-vr” e „Ui” e multă’ ca la mitir>g-Mă strecur print în România, ca să împiedice declanșarea celui de-al treilea război bătrân Drobahn V’ndecări no”-st°P-un I mondial. Oamenii în alb din piață se închină în numele Tatălui, al

Ane se fac vindecări non-stop. Un bătrân, probabil venit de la țară își relatează propria experiență unor curioși. Arătându-l pe tămăduitorul îmbrăcat în alb începe ardelenește: – Iei cată mine: „Ce te doare, omule? Ce necaz ai?” – Io cată el: „Apăi, nu văd pre bine cu ochii”. Și numa” ce-l văd că mă unje dintr-o sticluță cu oloi pă frunte, mă pune să zic după iei Tată nost și să fac cruce – da’ una de-aia mare.

Îmi face vânt cu mâinurile pă la cap și zice: „Ești vindecat!” Cei din jur se miră, se amuză, pun întrebări. Unul îi întinde proaspătului vindecat o carte și-l pune să citească: „Ei, vezi mai bine ca-nainte?” „Parcă... parcă. Da' mă gândesc să mă mai duc o dată”.

Se vede că oamenii simt nevoia să stea împreună, să comunice indiferent pe ce temă. Discută, râd, se contrazic, afirmă, se-ndoiesc. Vin alții, intră-n vorbă. Prin asociere de idei se ajunge la alte subiecte: agricultură, fotbal, pensii, Iliescu, boli, vindecări miraculoase.

Unii deschid Biblia, alții sar cu gura: „Dumneavoastră nu vă faceți cruce? Nu cumva sunteți pocăiți? Vă știm noi. Toată ziua cu Biblia și cu Dumnezeu”. „Dumneata ce te bagi ca musca-n zăr? Ți-a cerut cineva părerea?” O femeie modest îmbrăcată, cu câteva cepe într-o plasă, trece de la un grup la altul rostind sentențios: „Insectele falsifichează Bibliile!”. Se află aici în piață mulți oameni complexați, care n-au pe nimeni. Unii suferă de diverse maladii și caută pe cineva cu care să schimbe un cuvânt, de la care să culeagă un strop de nădejde.

În piață, discuții ca-n agora. Mai încolo un adevărat Areopag în mijlocul căruia nu se află apostolul Pavel, ci patru persoane cu... aer, miere și sucuri, rtcouuidiin uudecaaieosauc uuiuumu, în România, ca să împiedice declanșarea celui de-al treilea război mondial. Oamenii în alb din piață se închină în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Soare (să fie oare un dumnezeu cosmic, sau o reînviere a zeului Ra?). Au o Evangheliie apocrifă trasă la xerox ce are ca mesaj central interdicția de a consuma carne de porc. Deci aberații teologice, bioenergie, regim vegetarian, psihotehnici, ce ne dau certitudinea că ne aflăm în fața unei secte cu rădăcini în Mișcarea New Age. Se împlinesc azi cuvintele Bibliei: „Se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni...” – Matei 24: 24. Și totuși oamenii stau nemișcați, cu ochii închiși în fața celor în alb, sperând că se va produce o minune... Și autosugestia lucrează.

Impactul psihologic e mare. Mulți se simt vindecați, dar în realitate sunt înșelați. Dumnezeu cu adevărat poate face minuni, poate vindeca orice boală, dar nu când poruncește omul și nu tot timpul, ci potrivit voii Sale. Printre atâtea „lumini” luciferice avem o singură șansă de a scăpa de imensa povară a singurătății. Să ne apropiem cu încredere de Dumnezeu cel adevărat, și apoi să vedem în aproapele nostru un ins cu nevoi materiale și spirituale, un om care caută un alt

om ca să i se confeseze.

„Familia dragostei1

Numărul membrilor din „Children of God” este în creștere în țările din Estul Europei și mai ales în fosta Uniune Sovietică. Gruparea „Copiii Domnului” sau „Familia dragostei” are după ultimele estimări 25.000 de membri permanenți și misionari în peste o sută de țări. La „Congresul Asociației Europene de luptă împotriva sectelor” ținut la Barcelona în 1993 s-a vorbit mult despre „Copiii Domnului” reliefându-se ideea că se află în circulație multe zvonuri cu privire la unele fărâdelegi ce s-ar comite în cercul închis al grupării, dar nu se poate demonstra nimic fiindcă lipsesc dovezile, documentele compromițătoare fiind distruse. Dar asta s-a spus în 1993 și de atunci au trecut mai mulți ani. Între timp au apărut unele noutăți. Și fiindcă fetele din „Copiii Domnului” și-au făcut apariția pe litoral, n-ar strica să știm cine sunt, ce cred și ce fac cei ce-și spun astfel.

Fondatorul și „guru” al acestei grupări este David Berg cunoscut și sub numele de „Moise” (la aderarea în această grupare fiecare membru primește un pseudonim biblic). Acest lider a adunat în jurul său, prin 1960, un grup de hippies din Huntington Beach la care s-au adăugat pe parcurs noi membri, unii dintre ei proveniți din mișcarea „Jesusv People”. Erau tineri cu o adolescență haotică, bântuiți de angoasă, trecuți prin experiența drogurilor, tineri cu plete și blugi care-și exprimau protestul față de lumea modernă prin muzică pop, dar care aveau sufletul gol, o nostalgie după creștinismul de la începuturi caracterizat prin simplitate, renunțare la lux, comuniune, iubire pentru aproapele, frăție în Hristos.

Totul a fost bine la început. David Berg i-a acceptat și le-a oferit căldura unei comunități. Le-a dat un nume frumos și biblic, „Copiii Domnului”, demonstrându-le că învățătura ce-o primesc este în concordanță cu ce spune Biblia – îndreptarul învățăturii sănătoase. David Berg nu nega niciuna din doctrinele fundamentale: Sfânta Treime, starea de păcat a omului, mântuirea prin credință, divinitatea lui Iisus Hristos, jertfa ispășitoare, etc.

Și iată că tinerii ajunși în gruparea CD. Își împart bunurile în conformitate cu Faptele Apostolilor 2: 44 – 45, rup orice relație cu familia, renegându-și părinții după ce șeful le-a explicat într-un în original versetul din Matei 10: 37: „Cine iubește pe tată ori p mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de mine”. Ei n-ai mai ținut

seamă de ce scrie în Exod 28: 12, în Efeseni 6: 1 – 4 și! alte părți din Scriptură. Autoritatea supremă pentru ei a deveni „Moise”, nu Dumnezeu. Prin tehnici malefice de control asupra minții, prin metode de spălare a creierului au ajuns dependenți a superiorii lor spirituali, deși în Biblie găsim că Hristos ne-a elibera; de orice formă de sclavie. David Berg intuiește că printre adepți saflau mulți dintre cei care n-au cunoscut apropierea sufletească trăind în singurătate în mijlocul vacarmului, că acești oameni c] toate ciudățeniile lor tânjeau după adevărata dragoste, doreau să-i iubească și să fie iubiți. Și astfel sinceritatea și naivitatea unor tiner sunt speculate și folosite într-o lucrare care, pe măsură ce anii trec, se dovedește a fi demonică. Cuvântul „dragoste” din 1 Corinteni 13 nu mai este luat în sensul de „agape”. În urma scrisorilor trimise de „Moise” către enoriași porunca dată de Iisus și considerată ca cea mai importantă poruncă din Lege: „Iubește pe aproapele tău” este explicată literal. Așa s-a născut promiscuitatea, libertinajul sexuala formă de manifestare a dragostei lui Dumnezeu. „Dacă-ți iubești! aproapele, dovedește-i-o fizic. Fă dragoste cu el. Sacrifică-ți senzualitatea. Bombardează-i pe cei din jur cu dragoste. Spune-le despre dragoste și fă ceea ce spui!” scrie David Berg fetelor din gruparea CD. Iar ele au început „pescuitul prin intermediul flirtului” (flirty fishing). Au căutat să-și pună formele în slujba Domnului.

Numai o minte bolnavă poate concepe gândul că prin păcat, prin curvie și preacurvie, prin incest și abuzuri îți iubești de fapt aproapele și faci în felul acesta o slujbă duhovnicească plăcută lui Dumnezeu. Să fie acestea doar simple zvonuri răspândite și cultivate de către răuvoitori? Să nu fie chiar nimic adevărat, după cum susțin cu îndârjire liderii de azi ai CD., folosindu-se de mass-media? Ne cam îndoim! Și iată de ce: Merry Berg, nepoata controversatului și autoritarului guru, a trăit 17 ani printre membrii grupării și conform declarațiilor ce le-a dat presei a fost sechestrată, bătută și violată, devenind amanta lui David Berg de la vârsta de 11 ani până la 14. Ea a reușit să scape apoi din ghearele bunicului și să fugă cu ajutorul mătușii sale, Deborah. În cele din urmă distrusă psihic, traumatizată moral pe viață s-a hotărât să spargă tăcerea și să se elibereze pe sine mărturisind tuturor prin ce calvar a trecut.

Doi conducători aflați foarte aproape de vârful ierarhiei părăsesc CD.

— Daniel Welch în anul 1986, iar Ed Priebe în 1990, făcând apoi dezvăluiri senzaționale cu privire la această misterioasă grupare, care, ziceau ei, desfășoară două feluri de activități: unele onorabile, vizibile, de ochii lumii și cărora nu li se poate reproșa nimic, iar altele secrete, practicate de inițiați și incompatibile cu noțiunea de creștin. În 1992 un adept a reușit să fugă cu 200 de casete care cuprind un imens și compromițător material. Astfel a ajuns lumea să știe câte ceva despre învățăturile lui David Berg editate sub titlul „Mo Letters” (Scrisorile lui Mo). Aici David își expune învățătura cu privire la unele practici sexuale deviante, caută să justifice biblic incestul, etc. Ce spun la toate acestea liderii de azi ai CD? John Francis – purtătorul de cuvânt din Los Angeles afirmă: „Preferăm să nu ne implicăm în polemici cu scopul de a ne apăra. Totuși a sosit clipa să adoptăm o anumită poziție. Lumea trebuie să știe că organizația CD. a fost desființată în 1978, iar membrii actuali se conduc după alte principii și au alte practici. Rugăm publicul să ne judece în lumina faptelor din prezent și nu după cum ne califică presa sau grupurile ostile”.

Ei se justifică și se revizuiesc, dar să nu uităm că astăzi chiar și „Martorii lui Iehova” se reformează susținând că Iisus a fost adevăratul Mesia – Fiul lui Dumnezeu, că n-a venit în 1914. Nu mai refuză „Cina Domnului”, spunând că „nu sunt vrednici” ... etc. Să nu uităm că până și „Mormonii” se pocăiesc astăzi lepădându-se de poligamie și spunând că aceasta era practicată de dogmaticii din trecut, citesc Biblia nu „Mărgăritarul de mare preț” ... Da, se apără și se revizuiesc „Copiii Domnului”, „Martorii lui Iehova”, „Mormonii” afirmând că sunt organizații inofensive care înalță numele lui Dumnezeu. În realitate sunt niște secte care susțin tot felul de ineptii. Despre practicile lor ce să mai vorbim? Nu e chemarea noastră să-i judecăm și să-i repartizăm în rai sau în iad. Domnul va judeca pe fiecare, nu numai după ce spune în public, ci și după ce face în taină, departe de ochii lumii.

Ce mai spune horoscopul?

Omul de azi, cu toate că mânuiește calculatoare electronice și I explorează spațiul cosmic, seamănă cu cel din antichitate din I multe puncte de vedere. Este însetat de curiozități, de noutăți, de I senzațional, dar simte în el o adâncă nevoie de siguranță. Caută mijloace cu ajutorul cărora să poată pătrunde în lumi invizibile, I misterioase. Vrea să cunoască tot ce se află sub pecetea tainei. În mod deosebit îl interesează viitorul. Dorește să afle ce-l așteaptă, cum se

vor derula evenimentele și cum îi vor afecta acestea viața, în acest veac al științei, în mod paradoxal, a ajuns la modă I astrologia – această „fică nebună a astronomiei” cum inspirat a numit-o cineva. Vedem cu ochii noștri cum sporește numărul de cititori în stele și de tălmăcitori ai semnelor cerești.

Un istoric al astrologiei Nicholas Campion susține că cititul în stele s-a născut în Mesopotamia. Există dovezi că acum 4.000 de ani se combina într-un mod ingenios astronomia, matematica și mitologia. Acest amestec a stat la baza astrologiei. În celebra bibliotecă de la Ninive existau tăblițe de lut cu preziceri astrologice. Această formă de ghicire a viitorului a trecut în Egipt. Herodot scrie că egiptenii făceau preziceri folosindu-se de stele și de data nașterii celui cărui i se ghicea. Apoi ideile astrologice au ajuns la Roma producând o adevărată „nebuie” în rândul locuitorilor, astfel că guvernul a fost nevoit să-i alunge pe astrologi din oraș. După cum vedem, ghicitul viitorului după stele a existat în multe părți și de foarte mult timp. Trebuie remarcat faptul că de aproape 2000 de ani astrologia nu s-a modernizat, rămânând în linii mari aceeași. Se datorează aceasta faptului că e o superstiție rezistentă la trecerea vremii sau faptului că a fost testată și s-a dovedit a fi corectă?

Astrologia susține că planetele se rotesc în jurul Pământului Pe o bandă circulară de 170. Această bandă cuprinde grupări de constelații fixe care au fost luate ca reper pentru a jalona drumul planetelor. Acest drum se numește „zodiac”. El este împărțit în 12 Părți egale (300 fiecare), numite „semnele zodiacului”: Berbec, Rac, Taur, Gemeni, Leu, Fecioară, Balanță, Scorpion, Săgetător, Capricorn, Vărsător, Pești. După Edgar Cayce – un renumit medium american „zodiacul este ca o lanternă magică ce are 12 ferestre i ar nu-ți pierde nădejdea. Horoscopul tău e optim și îți spune că culori diferite. Planetele trec pe rând prin cele 12 geamuri color J – final vei avea un cămin fericit”.

ale lanternei”. 3 Majoritatea prezicerilor nu se împlinesc. Jurnalistul american

Aceasta „știință ocultă” pornește de la ideea că planetei? ai ph Boldgett – redactor șef la „Vibrant life” a făcut o experiență lele, constelațiile au o influență directă asupra continuă –, „«în iqrr. El a extras din diferite publicații 550 de – nenilor. Semnele zodiacului determină anumite înclinații a omului. și în ultimă instanță îi determină

caracterul. Deci, conform astrologiei, viața omului de la naștere la moarte, ar fi legată de stele și tot ce se întâmplă pe pământ este scris în cer.

Citirea stelelor se face prin HOROSCOP. Această interpretare

Această știință ocultă” pornește de la ideea că planetele au o influență directă asupra destinului interesantă în 1985. El a extras din diferite publicații 5 oameni. Semnele zodiacului determină anumite aspecte psihologice exprimate într-un limbaj fără echivoc confruntare ulterioară cu evenimentele...

rezultatul: s-au împlinit 5% din ele. Adică 526 nu s-au împlinit și uici, ui asupra unei interesante în iyoD. Ți-a calica um – oamenilor. Semnele zodiacului determină anumite înclinații ale irevizibilității astrologice exprimate într-un limbaj fără echivoc și omului. Și, în ultimă instanță îi determină caracterul. Deci, conform astrologiei, viața omului de la naștere la moarte, ar fi legată de stele

brevizibilității astrologice exprimate într-un limbaj fără echivoc și [are permiteau o confruntare ulterioară cu evenimentele. Iată rezultatul: s-au împlinit 5% din ele. Adică 526 nu s-au împlinit;”! t ci

14 da. Deci eșecul a fost într-o proporție de 95%.

4. La temelie astrologiei stă concepția geocentrică a icneliei astrologiei sra concepții” geu-i. L...»... * care ne arată poziția stelelor în momentul nașterii cuiva și cum depinde de acestea să zămbim. Conform acestei concepții Pământul este viața omului de această poziție. Există biblioteci întregi de texte Xentru Universului și toți aștrii, inclusiv Soarele, se învârtesc în tabele după care astrologii se ghidează. Clientul comunică astrologului data exactă și locul nașterii. Acesta calculează corelația dintre planete și zodii și apoi întocmește horoscopul. În Euro] „creștină” de astăzi nu se poate concepe o publicație serioasă fără o rubrică numită „Horoscop” și fără un astrolog în redacție. Și cu noi, românii, avem obsesia intrării în Europa tare lesne contaminăm de anumite modele occidentale.

Am descoperit într-o zi printre scrisorile primite la redacție una în care erau aceste rânduri: „V-aș ruga să publicați din când în când și câte un horoscop. Nu strică să ne mai distrăm și noi jurul lui.

Oamenii născuți la aceeași dată și în aceeași localitate ar avea niște

5. Oamenii născuți la aceeași dată și în «>→. ™. v, ... – xebui să

aibă conform astrologiei, același destin. Dar asta nu se lântâmplă, ceea ce înseamnă că în astrologie ceva... scârțâie.

6. Filosoful antic Sextus Empiricus pune întrebarea logică de ce oamenii care mor în aceeași catastrofă nu s-au născut sub același semn de zodiac?

7. În mai multe locuri, Biblia afirmă că Dumnezeu este potriua cititului în stele. Deci acest lucru este un păcat în fața

— R..." u ca „e 11M1 ulsiram și no, în Dumnezeu. „Să nu fie la tine nimeni care să aibă meșteșugul

U chiar dacă suntem creștini. Ce-ați zice de ceva matrimoniale & cititor în stele, de vestitor al viitorului... căci oricine va face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului". Isaia 47: 13

Mvjuiii. ve-au zice ne ceva matrimoniale pe baza horoscopului? (ceva în genul: băiat, Scorpion, de 19/183/79 caută insistent o fată Pește, pentru a întemeia o idilică familie), Iată, deci că unii mai în glumă, mai în serios trag cu coada ochiului prin grădina Necuratului fără să-și dea seama ce se ascunde sub plăcuta-i înfățișare. N-ar strica o meditație asupra unor1 lucruri ce ar putea sta sub întrebarea „știați că...?

oameni cărora nu le pasă pe spinarea cui se îmbogățesc.

2. Este în așa fel întocmit încât prin formularea sa să fie că „și-a băgat dracul coada valabilă la cât mai mulți în același timp. Poate se potrivește la cineva... Un tânăr scrie la redacția unei reviste: „Sunt un baia născut în 25. IV.1967 în localitatea... dar nu am reușit să-mi găsea; o fată potrivită ca să mă căsătoresc și eu ca tot omul. Aș vrea să știi ce-mi spune horoscopul?" Și iată răspunsul dat de astrologul d serviciu: „Pentru tine ceea ce contează este să ai răbdare, să nu intri în panică. Treci printr-o perioadă dificilă presărată de incertitudini;

aceste lucruri este o urâciune mânuica lyumuu...

spune: „Te-ai obosit tot întrebând: să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul și care pândesc stelele, care vestesc după lunile noi ce are să se întâmple. Iată-i, au ajuns ca miriștea pe care o arde focul".

8. Astrologia face parte din sfera mai largă a ocultismului care e magie, cabală, esoterism, și-au ui... r 8, Astrologia race pane unibieiiaii mibau

1. Horoscopul aduce profit, adică bani, în buzunarul unor! e un ciudat amestec de spiritism, magie, cabală, esoterism, leni cărora nu le pasă pe spinarea cui se îmbogățesc. I clarviziune, telepatie. În toate

acestea putem spune cu certitudine

2. Este în așa fel îninrmit wst

Paiul din ochiul altuia în urmă cu ceva ani, într-o primăvară, mi-am purtat ființa prin I dulcea Bucovină și, cum era firesc, am făcut un scurt popas în renumitul loc de reculegere care este Mănăstirea Putna. Clopotele erau aceleași, mormântul lui Ștefan cel Mare era la locul lui, candela ardea ca și odinioară, dar spre adâncă mea părere de rău, ceva se schimbase, ceva parcă nu mai era ca înainte. Un călugăr, al cărui nume îmi scapă, profitând de răbdarea cu care îl ascultam și de presupusa noastră ignoranță a găsit că e bine să ne vorbească I despre... catolici și despre „răul” imens pe care aceștia l-au făcut Bisericii în cursul istoriei.

Mi-am adus aminte de monahul Chiril Constantin, fostul ghid al mănăstirii care, deși era urmărit de securitate, știa să-ți ofere la Putna clipe de sărbătoare a sufletului strecurând cu abilitate, printre explicațiile obișnuite, adevăruri spirituale profunde. Omul acesta nu făcea politică, nici prozelitism, dar îți puneă în suflet ideea că prin credință te poți uni cu cerul și te poți integra într-o mare familie universală. Nu știu unde se află acum, dar cuvintele lui, rostite cândva la Putna au valoare de avertisment: „Știm unde duc fanatismul, prostia, șovinismul, toate extremele care-au adus atâtea nenorociri pe pământ”.

Despre prostie și șovinism am putea scrie multe mai ales că între ele există o subtilă legătură. Dacă prostia ar durea pe străzile marilor orașe ce țipete s-ar mai auzi, iar dacă șovinismul ar lipsi, politicienii ar trebui să-și caute o altă armă secretă. Dar fanatismul? La pagina 302 „Dicționarul de neologisme” ne oferă sensul de bază: „Devotament pătimaș pentru o credință, pentru o idee, manifestat printr-o intoleranță față de adversar”.

Fanatismul aduce după sine un fel de orbire pe dinăuntru astfel că ceea ce crezi tu devine etalon de perfecțiune, iar ceea ce cred alții apare ca diabolic. Orbirea are drept consecință atât violența verbală cât și cea fizică. De la dezaprobare până la anihilarea fizică a adversarului nu există decât un singur pas.

În timp ce scriu aceste rânduri despre intoleranță memoria involuntară aduce pe apele ei cazul Salman Rushdie, un indian care a scris în 1989 o carte intitulată „Versete satanice”. A îndrăznit pună sub semnul întrebării unele versete din Coran și, veți zice – într-o lume

democratică există loc pentru pluralismul ideilor a libertatea opiniilor. Dar nu s-a întâmplat așa. Ayatollahul Khomeinj l-a acuzat pe autor de blasfemie și insulte grave aduse profetului Mahomed și l-a condamnat la moarte. A pus un premiu de un milion de dolari pe capul scriitorului, trimițând „echipe ale morții” să urmărească în toată lumea și să-l aducă la Teheran viu sau mort Ce păgâni în Iran! Ce fanatici! La noi nu e cazul, vor zice unii suntem creștini cu vechime, dănuim de pe vremea sfântului, Andrei, ba chiar înainte de Hristos l-am avut pe Zamolxe care ne-a inițiat anumite lucruri, așa că...

Răsfoiesc o revistă de mare tiraj și iată ce apelative „creștinești” găsesc: „cârcotaș, minte de puradel, cioflingar, bibilică, mafiot nesimțit, borfaș, țăp, schizofrenic, găscă, damblagiu, ciocănitore, pramatie necinstită, famen. După cum se vede aproapele nostru e onorat cu metafore din regnul animal și cu gingașe diminutive. Caut publicații creștine, scrise de oameni cuvioși, și-mi cade în mână un fel de almanah de culoare portocalie purtând numele de „Pelerinul român” și nu-mi venea a crede ce citesc:

„Păcatul trecerii la sectari este foarte mare. E un păcat împotriva Duhului Sfânt. N-are iertare acum, nici în veacul ce va să vie”.

„Omul sectar să-ți fie păgân și ca un vameș. Să nu-l primești în casă, nici ziua bună să nu-i dai. Sectarul nu e om, este drac fără coarne care caută să distrugă Biserica”.

„Ei zic că sunt frați cu noi. Eu nu sunt frate nici cu lupul, nici cu câinele, nici cu porcii, nici cu lupii îmbrăcați în piei de oaie. Eu sunt prieten doar cu oamenii”.

„Sectarii fiind lupi, trebuie alungați”. Mă uit în „Vestitorul” și ce-mi văd ochii: „Sectarii răstălmăcesc Sfânta Scriptură și își susțin ereziile pe temeiul acesteia osândindu-se. Ei călătoresc spre iad cu Biblia în mână”.

După cum lesne se poate observa în aceste texte personajul malefic este „Sectarul”. El pare a fi o chintesență a răului, o ființă diabolică cu care nu e bine să ne facem de lucru. Și totuși niște întrebări ne bântuie ființa: „Cine este Sectarul? Ce hram poartă? Cum poate fi recunoscut? Pe unde hălăduiește? Prin ce catacombe își duce veacul?”

Și ca să nu rămânem proști, tot „Vestitorul ortodox” vine în întâmpinarea noastră cu vorbele ce urmează: „Sectarii sau ereticii sunt

cunoscuți sub numele de baptiști, adventiști, penticostali, nazarineni sau pocăiți, studenți în Biblie, martorii lui Iehova”.

Ei, asta-i bună! Și noi care credeam că „Sectarul” vine de departe, se strecoară pe furiș printre noi ca să strice „unitatea de monolit” a Bisericii. Din enumerarea de mai sus am înțeles totuși câteva lucruri:

1. Dacă trăiam în Evul Mediu ar fi existat o anumită prioritate în arderea pe rug a ereticilor

2. În România – țara tuturor posibilităților – sectar nu e acela care deviază de la adevărul moral și doctrinar revelat în Biblie, ci acela ce nu face parte din Biserica majoritară.

3. Cel ce a scris, asociind diferite grupări după un criteriu greu de identificat, se dovedește a fi sau un ignorant în domeniul teologiei, sau un șmecher ce încearcă să stârnească confuzie făcându-i pe toți „o apă și-un pământ”.

Un ziarist înverșunat, împins de o inexplicabilă frică, scrie rânduri patetice și încheie cu o amenințare ce ne face să ne amintim de poezia „Noi vrem pământ”.

„Ofensiva antiromânească înaintează pe mai multe fronturi. Misionari și evangheliști înfig pe la spate lancea otrăvită împotriva unității spirituale a românilor. Cum să-i ținem piept? Cât o să rezistăm? Să vă ferească Dumnezeu de mânia celui blând ajuns la limanul răbdării”.

Credem că „ofensiva antiromânească” există doar în fantezia unor minți înfierbântate, iar „unitatea spirituală” nu e amenințată de misionari și evangheliști, ci de ravagiile păcatului, de fanatism și de cantonare în forme fără conținut. Adevărata unitate e în Duh și Adevăr și aceasta a fost proclamată de Iisus Hristos.

Ziaristul polonez Adam Michnik referindu-se la vremurile de criză prin care trec țările ieșite de sub regimul comunist scoate în felie câteva tendințe îngrijorătoare: nihilismul, orientarea spre extrema dreaptă, nostalgia trecutului, dezbinarea. Acum ies pe scenă șarlatanii politici, fanaticii și indivizii în care doarme ascuns dictatorul. Acum se caută țapi ispășitori. Și degetul se îndreaptă amenințător spre cei de alt neam, spre adepții altei confesiuni.

Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă să îndreptăm degetul acuzator în primul rând spre noi, cei care-i judecăm pe alții, cei caji ne considerăm buni, dar n-avem elementara îngăduință față d semenul

nostru, cei care vorbim și nu facem, cei care vedem pait din ochiul altuia, dar nu vedem bârna din propriii ochi.

Într-o zi Dumnezeu ne va judeca pe toți. Până atunci vom au oare puterea să rostim fără să ne cutremurăm aceste cuvinte:

„Și ne iartă nouă greșelile noastre Precum iertăm și noi greșitălor noștri”.

Oamenii din umbră în perioada alegerilor indivizi până mai ieri necunoscuți stau la răspântii în fața unor coșuri pline cu promisiuni din care-ți oferă cu generozitate: „Un oraș curat, fără câini vagabonzi”, „Locuri de joacă pentru copii”, „Tunel și teleferic”, „Bănci sigure și garantate”, „Grijă sporită pentru bătrâni, copii, orfani”, „Belșug, pace și prosperitate”. Toate acestea cu o singură condiție, să le deschizi prin opțiunea ta calea spre primul loc, spre putere, cu alte cuvinte accesul la ceea ce numim metaforic cu toții „ciolan”.

Statutul de anonim nu e prea avantajos în zilele noastre când, politicieni iluștri, sportivi de seama, starurile faimoase top-modele telegenice sunt adevăratele vedete. Mari și puternici sunt miliardarii de beton sau din carton, cei care-i domină pe alții și-i duc de nas, cei cu performanțe uluitoare, cei cu gură mare, cei ajunși în față prin merite sau printr-o conjunctură favorabilă. Ei sunt cei onorați, gratulați, adorați și... periați de fani, adepți, susținători ca cel puțin o vreme să rămână pe soclu. Dar anonimii? Dar cei din umbră? Ei nu înseamnă nimic. Uitarea se așterne peste faptele lor. La sfârșitul secolului al XIX-lea Anghel Saligny a proiectat și condus construcția celui mai lung pod din Europa la vremea aceea. După aproape două milenii acest inginer, născut într-un sat, a îndrăznit să dea o replică peste vremi lui Apolodor din Damasc – constructorul marelui pod de la Drobeta Turnu Severin. Imediat după inaugurarea podului de la Cernavodă numele inginerului Anghel Saligny a ajuns să fie cunoscut în țară și peste hotare, a Pătruns în dicționarele enciclopedice. Dar cei care-au mănuit lopata? Dar cei care-au turnat betonul, luptându-se cu valurile dezlănțuite ale Dunării? Despre ei nu se știe nimic. I-a acoperit anonimatul.

Toată lumea a aflat că alpinistul neozeelandez Edmund Hillary a 23 mai 1953 a cucerit cel mai înalt pisc de pe pământ, Everest. „Puțini știu însă că această uimitoare performanță nu s-ar fi realizat fără ajutorul nepalezului Tensing Norgay și a mai multor Șei care-au dus greul expediției.

În 1967 o veste senzațională înconjură globul. La 50 km. I ters dându-le astfel o lecție practică de slujire. Deci fiecare creștin Capul Bunei Speranțe, în orașul Capetown un chirurg, fiu ILbuie să fie un slujitor după darul pe care l-a primit și după misionar, a realizat primul transplant de inimă făcând să bată puterea ce i-a fost dată, căci sunt felurite daruri, dar același Duh, pieptul unui bărbat inima unei Hnprp fpmpi Mnm» i» rh; r., r «, M t mai multe slujbe, dar același Dumnezeu.

Deschizând partea a doua a Bibliei vom da de o serie de nume", și j: n „M, c-ivrv Hit stpfana Epenet.

pieptul unui bărbat inima unei tinere femei. Numele chirurgului mai multe slujbe, dar același Dumnezeu. Christian Barnard a ajuns pe buzele tuturor. Poza lui multiplicai a ajuns în toată lumea. Chipul său zâmbitor a intrat în casei oamenilor prin TV. Cine s-a gândit atunci la anonimii care-a contribuit într-un fel sau altul la această reușită? Cu adevăr! a cușită? Cu adevăcând e vorba de o operație complicată chirurgul e vioara întâi, i e regizorul. De siguranța mâinii lui depinde viața unui om. Dar e f l făă bdi să ui depinde viața unui om. Dar e s-ar face el fără brancardieri, telefoniști, șoferi, asistente, anestezist etc? Despre aceștia nu prea scriu ziarele. Privind lucrurile di perspectivă omenească putem lesne observa că suntem înconjurde vedete și anonimi, de oameni spre care se îndreaptă camere de luat vederi și de oameni care-și petrec viața în umbră. Cele două categorii colaborează sporadic, în funcție de interes sau împrejurări dar, în general, se ignoră. Când timpul crește-n urma lor, vedeteli și anonimii intră în conul de umbră și constată cu amărăciune d scurta lor viață pe pământ a fost o goană după vânt, iar în final ai rămas cu mâinile goale și sufletul pustiit. Valorile lumii, din păcate! pătrund și în viața creștină, făcându-i pe unii să creadă că și aici e plin de vedete și de oameni de mână a doua, a treia, a patra, că pot și un bun creștin irosindu-ți zilnic energia pentru faimă, putere și bani. Surprinzător e că argumentul ce-l aduc ca să-și justifice în fața conștiinței pornirile strict omenești e voia lui Dumnezeu cec bună, plăcută și desăvârșită. Din păcate, cei care gândesc așa nu-cunosc pe Dumnezeu în adevărata Sa dimensiune, revelată nouă „Dacă Dumnezeu există, El nu poate fi decât straniu, paradoxa. și surprinzător răsturnând mereu așteptările noastre", spunea Pascal. Poetul Georg Trakl într-un „Psalm" citat de părintele Steinhardt ne

descoperă că Tatăl nostru din ceruri se află în locuri, situații și clipe surprinzătoare. El ne oferă mereu surprize dând peșteră cap așteptărilor noastre. Astfel descoperim în Biblie că Dumnezeu nu apreciază oamenii pentru valorile pe care le dețin, ci pentru ceea ce sunt ei înșiși. În mod ciudat și cu totul neașteptat aflăm că cel ce vrea să fie mare trebuie să slujească Domnului. Iisus Hristos neînvațat teoretic și practic că slujirea lui Dumnezeu e strâns legată, de slujirea semenilor. „Fiul Omului n-a venit să i se slujească, e El să slujească și să-și dea viața pentru mulți” (Marcu 10: 45). Într-zi s-a încins cu un ștergar, a spălat picioarele ucenicilor apoi le-Deschiză partea a uuuu a uiuuu v-i. ca: Artema, Tihic, Claudia, Persida, Epafrodit, Fi Fii Andronic și alții Cine’s ca lârifena ema, unic, La auuia, reisiua, u-iuiun, i, Fortunat, Fivi, Andronic și alții. Cine sunt aceștia? De ce se face onoarea de a fi pomeniți în Biblie? Dar Barnaba, Filip, Tit, Marcu și Gaiu ce fapte mărețe au făcut de stau în Scriptură alături de Ioan, Pavel sau Petru? Barnaba n-a ținut predici extraordinare, n-a făcut minuni și lucrări ieșite din comun, dar acest levit din Cipru avea darul de a se apropia de cei cu inima zdrobită, de a-i ridica, de a-i încuraja să meargă mai departe. Nu zadarnic a fost numit Barnaba – „Fiul Mângâierii”. Doar el a înțeles ce se află în inima lui Ioan Marcu, doar el a priceput cum se simțea Pavel, când suspectat de frații din Ierusalim a plecat la Tars cu gândul de a nu mai reveni în lucrare. În acest moment delicat Barnaba l-a căutat, l-a mângâiat și l-a încurajat să înceapă din nou misiunea de dragul lui Dumnezeu. Oare ar mai fi fost Pavel „Apostolul neamurilor” dacă nu era acest om minunat numit Barnaba? O pictură de Fra Angelico, aflată într-un muzeu din Firenze, ni-l înfățișează pe Ioan Marcu, adolescentul care a plecat cu entuziasm în lucrarea misionară alături de Barnaba și Pavel, dar care din frică, probabil, a părăsit în Pamfilia pe cei doi fugind la Ierusalim. Mai târziu, Pavel îl va mustra și-i va spune fără ocolișuri că e un om nefolositor, pe care nu te poți baza. Mai târziu lui Marcu i-a părut rău, i-a fost rușine și în urma discuțiilor cu Petru și-a venit în fire. Aflat în închisoarea din Roma, Pavel se gândește la câțiva oameni destoinici, curajoși, gata să plătească devotamentul cu propria viață... Se gândește la Târnotei, Onisifor și... Ioan Marcu. Iată cuvintele lui Pavel: „Ia pe Marcu și adu-l cu tine căci îmi este de folos pentru slujbă”. În prezent osemintele lui Ioan Marcu se odihnesc în catedrala San Marco din Veneția, dar sufletul său se află în lumea celor drekți care vor sta cu fruntea sus în

ziua judecății. Ioan Marcu e dovada că prin harul lui Dumnezeu un laș și un nefolositor cândva poate scrie o Evanghelie, poate fonda o biserică și poate avea cinstea de a muri ca martir pentru Dumnezeu.

Filip a fost numit diacon, crezându-se că e bun doar cu Probleme administrative. El nu s-a simțit jignit, fiindcă era un om înzestrat cu darul ascultării. A slujit la mese o vreme, iar Dumnezeu văzând că e ascultător și plin de Duhul Sfânt l-a trimis să evanghelizare pe un drum pustiu spre Gaza. Noi ne-am fi simi ofensați și atinși în orgoliu și probabil am fi protestat veheme crezând că cineva își bate joc de noi. Dar Filip a tăcut și s-a ascultând ca de obicei Cuvântul Domnului. Mai târziu a înțeles lucrare specială a făcut Dumnezeu prin el, căci datorită famenii etiopian căruia i-a tălmăcit Scripturile și i-a deschis ochii asup necesității mântuirii, Evanghelia împărăției a ajuns pe un ni continent. Când au apărut probleme deosebit de grave în Biseri din Corint, cineva trebuia să intervină energic sau cu un deosebit. Existau în această biserică grupuri care se luptau îi ele, creștini care duceau o viață imorală, oameni care trăiau în vr și se judecau prin tribunale. Apostolul Pavel simțind o mare du pentru această biserică îl trimite pe Timotei în speranța că ace va aplana conflictele. Misiunea acestuia se finalizează cu un est Atunci Pavel ia hotărârea de a merge personal ca să încerce reconciliere chemând pe cei din biserică la pocăință. Rezultați călătoriei a fost catastrofal. Apostolul neamurilor a avut parte, e această ocazie, de huiduieli, jigniri grosolane, amenințări fâțișe., fost nevoit să fugă. Atunci s-a gândit să trimită în gura lupului u om care avea darul de a împăca. L-a găsit pe Tit – un păgân converti despre care puțină lume știa că există. Mare a fost bucuri, apostolului când mai târziu întâlnindu-se cu acesta în Macedonii află că, în sfârșit, dificila misiune a fost încununată cu succes. Ci strategie a folosit Tit, cu ce cuvinte s-a adresat oamenilor, care i-aș fost argumentele, nu vom ști niciodată, dar știm cu certitudine e Dumnezeu l-a folosit pe acest slujitor ca să împace niște învrăjbit Omul din umbra lui Pavel a făcut ce n-au reușit alții pe care îi consideram mai mari și mai importanți.

Douăsprezece rânduri în limba greacă fixează portrei „Preaiubitului Gaiu” cum l-a numit Ioan. Aceste rânduri tradus le putem citi în „A treia epistolă a lui Ioan”, aflând astfel că Gai n-a fost niciodată bogat, nici prea sănătos, dar a avut un suflet mar care-l făcea să înainteze în fiecare zi. El nu se certa, nu bârfea, n invidia pe nimeni,

era prea ocupat cu umblarea în adevăr. N făcea călătorii misionare primejdioase, dar își deschidea caz pentru cei ce le făceau. Când Domnul, în ziua aceea îi va răsplă pe marii misionari nu va uita să-i caute cu privirea pe oamenii di umbră: Barnaba, Marcu, Filip, Tit, Gaiu și alții.

Cei care se încred în Domnul stau pe pământul acesta în umbra celui Atotputernic, deci n-au dreptul să se umfle în pene atribuiuându-și statutul de vedetă prin lucrarea ce o fac. Ei sunt doar membri într-o echipă al cărei căpitan este din alte sfere. „Cine este Pavel? Și cine este Apollo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu. Unul a sădit, altul a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească fiindcă noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”.

Reîncarnarea

Dezamăgiți și dezorientați la acest început de mileniu căutăm Iun *reper* pentru ființa noastră interioară, dorim să ne refacem [legătura cu ce se găsește dincolo de noi, cu Cel de care ne-am (înstrăinat. Și ni se oferă repere inconsistente: gnoze, filosofii, Isinteze așa-zis „religioase”, tehnici de meditație, cu alte cuvinte un Isoi de neopăgânism. Ochii noștri uimiți pot citi prin marile orașe Iafișe de genul: „Mâine în sala... puteți afla că zeu este zazen: I Mama sfântă Shri Matați Nirmala Devi vă cheamă în Sala Polivalentă I s-a vă cunoașteți șinele prin Sahaja Yoga”, „Abd-Ru-Shin vă prezintă I în sala... mesajul Graalului și vă vorbește despre Era Vărsătorului”. Cărți, reviste, emisiuni radio, TV, se străduiesc să ne scoată din I starea de ignoranță amintindu-ne că în lume există taoism, gnosticism, șamanism, ocultism, parapsihologie, practici magice, vrăjitorie, spiritism, vegetarianism, francmasonerie, alchimie, teosofie, etc. Asta ar fi cum ar fi, dar mai grav e că mulți dintre purtătorii acestor idei se află deja printre noi. Și nu trebuie să ne mirăm. Biblia, cu mult înainte, ne-a avertizat că zilele de pe urmă vor ridica hristoși și proroci mincinoși, că unii, amăgiți, se vor alipi de învățăturile dracilor.

Acum, când răul din lume este mai evident ca oricând, unii propovăduiesc cu mult zel ideea reîncarnării, ce îmbracă o varietate de nuanțe în funcție de curentul religios, școala filosofică sau sistemul de interpretare folosit. Obârșia ideii se află în secolul al VI-lea î.Hr. În India. Atunci a ținut Siddhartha Buddha celebra „Predică de la Benares” în care a expus conceptele fundamentale ale budismului – ce s-a desprins din brahmanism. Ulterior ideea reîncarnării s-a răspândit

ajungând în Tibet, Mongolia, Japonia, Hawaii, Anglia, Irlanda, America, Australia. După cum vedem în fiecare popor există indivizi dornici de idei „avansate”, snobi, creduli sau înzestrați cu sensibilitate maladivă.

Dogma *reîncarnării* sau a metempsihozei afirmă că omul e guvernat în viață de o lege universală, cu caracter implacabil numită *karma* (cuvânt sanscrit = acțiune-răsplată, cauză-efect). Conform acestei legi soarta, destinul omului e determinat strict de faptele sale. Săvârșind răul omul trebuie să se purifice, să perfecționeze. Acest lucru nu se poate realiza într-o singură via ci în mai multe. La moarte corpul fizic, biologic se descompune dar se desprinde din el biocâmpul care merge în DEVACAN – o sta: nedefinită, un fel de peron. Aici se va forma corpul astral. Suflet existent în acest corp va transmigra, se va reîncarna în corpi succesive ca să plătească relele ce le-a făcut și să se purifice ea! final să ajungă în NIRVÂNA (în sanscrită = stingere). Deci datorii unei vieți trăite în promiscuitate morală vor fi plătite în vieți ulterioare. Karma guvernează șirul reîncarnărilor în funcție faptele bune sau rele pe care omul le-a săvârșit. Reîncarnarea poate petrece brusc în clipa morții sau după mii de ani. Cu cât **q** spirit e mai evoluat cu atât perioada de la moarte la reîncarnare mai lungă.

Argumentele ce se aduc în favoarea reîncarnării sunt mult de factură afectivă, psihologică și nu rezistă la o analiză atentă. Irving Cooper în cartea sa „Reîncarnarea” publicată în 1946 aduce numeroase „dovezi”. Iată câteva:

Unele persoane se tem cumplit de apă fiindcă într-o viață anterioară au murit în naufragiu.

Bărbații cu aspect feminin au fost într-o viață anterior, femei, iar femeile cu caracter masculin au fost bărbați într-o via: anterioară.

Unii înțeleg foarte ușor idei abstracte fiindcă posed informațiile dintr-o viață anterioară.

Un copil ce cântă la vârsta de 5 ani excepțional la vioară sa la pian o face fiindcă a fost un celebru muzician într-o viață anterioară.

Irving Cooper mai vorbește de memoria vieților trecute, di instinctul matern, de prietenii spontane, de înclinația spre viciu sau virtute, etc.

În cartea „Parapsihologia, viață înaintea morții”, T. Stănculescii arată că principalul efect al reîncarnării este memoria extracerebrală, i evocare cu remarcabilă precizie a unor evenimente petrecute în alta conjunctură spațio-temporală, cu care persoana în cauză n-a avut

contact.

Dr. Bayer susține că a găsit copii cu semnele unor răni mortale dobândite într-o viață anterioară. Guy Lyon Playfair în cartea „*Im pouvoir de l'invisible*” relatează: „Karen s-a născut în 1953 la São Paulo. Bunica a fost înștiințată că fetița va fi o reîncarnare a surorii j

Clara, ucisă în 1944 în timpul unui bombardament asupra hienei. La naștere, Karen prezenta două cicatrici roșii, una în) artea stângă a parietalului și alta în dreptul gâtului. Acestea Icoincideau exact cu locul rănilor primite de Clara.

Un efect ce poate fi asociat fenomenului de reîncarnare îl prezintă xenoglosia (vorbirea unei limbi pe care persoana n-a învățat-o). „Laura Edmonds a fost fiica unui înalt personaj politic din New York. Într-o zi a anului 1859 dl. Edmonds a primit vizita unui grec pe nume Evangelides cu care, spre surprinderea celor 8 persoane de față, Laura a purtat un dialog în greaca modernă, limbă cu care până atunci nu avusese niciun contact. Laura a fost de fapt reîncarnarea unui prieten al domnului Evangelides, mort cu ani în urmă”.

La toate argumentele aduse de adepții reîncarnării se pot aduce contraargumente foarte serioase. S-ar putea invoca memoria genetică, coincidența sau contrafacerea, dar nu ne-am propus asta.

Iar faptul că unele persoane recunosc locuri pe unde n-au mai fost sau identifică ființe decedate aducând tot felul de detalii despre acestea are altă explicație. Spiritele demonice au puterea de a implanta în mintea oamenilor experiențe pe care aceștia nu le-au trăit. Aceste spirite au capacitatea de a selecta o experiență din trecutul unei persoane și să o implanteze în subconștientul unui ins aflat în viață.

Unii se încumetă să folosească Biblia ca argument în favoarea reîncarnării, afirmând că Ilie prorocul (2 împărați 2: 11) s-a reîncarnat în persoana lui Ioan Botezătorul. Dar în Luca 1: 17 scrie clar că Ioan Botezătorul a venit „în duhul și puterea lui Ilie” ceea ce înseamnă cu totul altceva.

Alții susțin reîncarnarea folosindu-se de textul din Ioan capitolul ** Aici ni se relatează că Iisus a întâlnit un orb din naștere, iar ucenicii l-au întrebat pe învățător: „Cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui de s-a născut orb? Adepții reîncarnării jubilează când ne spun că orbul nu putea păcătui decât într-o viață anterioară și că ucenicii lui Iisus credeau asta... Argumentul nu rezistă fiindcă gnoranța cuiva nu poate fi o dovadă în sprijinul unei teorii.

Oricât de atrăgătoare și de filosofică ar părea ideea reîncarnării s-em nevoiți, de pe poziție creștină, s-o respingem, fiindcă ea se în total dezacord cu ceea ce afirmă Biblia.

Cine crede în reîncarnare respinge ideea necesității mântui! și implicit ideea unui Mântuitor, respinge ideea Judecății, cu tof că în Evrei 9: 27 scrie: că „oamenilor le este rânduit să moară singură dată, iar după aceea vine Judecata”.

Doctrina reîncarnării se află în opoziție și cu principiile moraj creștine. Se încurajează avortul susținându-se că viața unui copi începe la naștere, când spiritul intră în el și nu în perioa» embrionară. Se acceptă adulterul pe considerentul că o persoai trebuie să-și caute partenerul spiritual până-l găsește.

Considerându-se că rolurile de bărbați și de femei *sum* tranzitorii și că o femeie poate să locuiască într-un trup de barba și invers, se încurajează imoralitatea sexuală, relațiile sexuale împotriva firii. Potrivit legii Karma nu e bine să-l ajuți pe cel afla în suferință ci să-l lași să plătească pentru faptele rele din vieții anterioare.

Constituindu-se ca o teorie cu privire la supraviețuire reîncarnarea este o altă „cale” diferită de cea revelată în Scripturi în care marile adevăruri creștine sunt înlocuite cu altele gândii de om. Este o cale unde nu Dumnezeu este ultima realitate universului ci legea Karma, unde efortul propriu, faptele tale te di în Nirvâna, unde nu te-așteaptă niciun judecător la capăt **d** drum. O doctrină în care nu există un sistem etic bine încheia capabil să aducă armonie în relația cu tine însuși și cu semenii: nu poate fi decât o cumplită amăgire.

Năvodul satanic

De mai mulți ani țara noastră se află într-o fază „de tranziție” spre mult dorita economie de piață. Cuvântul, intrat în limbajul comun prin frecventă repetare în presă și la TV înseamnă „trecere”, dar latinescul *transitiom* care-și află originea, mai are și sensul de „schimbare”. Deci după o lungă perioadă de îndoctrinare ateistă, ce a lăsat un mare gol în suflete și o mulțime de semne de întrebare, acum ne îndreptăm spre altceva. Oare spre ce?

Nu-ți trebuie spirit de observație prea ascuțit ca să vezi schimbările exterioare. Librării transformate peste noapte în filiale ale unor bănci, case frumoase desfigurate prin adăugarea unor anexe comerciale, magazine pline de clienți care mai mult se uită decât cumpără, fiindcă li s-a aplicat „terapia de șoc”, adică prețuri exagerat

de mari la salarii excesiv de mici. Ca să se descurce în noile condiții oamenii își abandonează „primele iubiri” în favoarea altora mai rentabile: vânătorul se apucă de pescuit, iar pescarul candidează la postul de primar, contabilul e patron la jocuri mecanice, fostul securist s-a făcut bodyguard, aviatorul a coborât cu picioarele pe pământ și acum e antrenor la o echipă de fotbal, inginerul vinde bomboane fondante, cel care mai ieri dădea lecții de marxism, își tâlcuiește smerit Sfintele Scripturi, iar pe stradă, în orice oraș te-ai duce auzi șoptită întrebare: „Schimbați ceva?”

Nu e deloc ușoară tranziția. Acum se fac și se desfac legile. Se încheagă și se destramă partidele. Acum unii se îmbogățesc rapid, ar alții sărăcesc pe nesimțite ajungând la disperare. Acum, în această vreme a decadentei și a amăgirii, oamenii își iau libertatea 'n propriile mâini. Luptă cu disperare ca să-și depășească umila condiție și să obțină de la viață, într-un timp scurt, ceea ce n-au **v** sat înainte. Să ne mirăm că pe acest fundal crește delincvența, ar corupția își întinde tentaculele la toate nivelele? Prosperitatea economică și stabilitatea politică sunt importante, dar Biblia scoate **n** evidență cu claritate că viitorul unui popor atârână în primul rând modul în care acesta se raportează la Dumnezeu.

În Cartea Judecătorilor vom descoperi că istoria poporului srael cunoaște o perioadă de tranziție ce a început la moartea lui Iosua și s-a încheiat la instaurarea monarhiei. A fost o vreme plină de suferințe, o perioadă întunecată. Atunci, haosul domnea țară și fiecare făcea ce-i plăcea. Poporul ajuns în Canaan n-a ținut cont de avertismentul dat de Iosua în ultima sa cuvântare ținută la Sihem și a făcut două imense greșeli, nu politice sau economice) ci de natură spirituală. A uitat pe Dumnezeu cel mare și să care l-a scos din Egipt și i-a netezit calea spre biruință, apoi s-a ademenit de popoarele din jur: amaleciți, edomiți, amoniți, mo; adoptând dumnezeii acestora. Idolatria și pervertirea morală au avut consecințe devastatoare. Cuceritorii au ajuns cucerțiți, bogații devenit săraci și țara era într-o stare de plâns.

Cu toate că trăim într-un alt moment istoric, există și la:

riscul de a nu veghea în suficientă măsură asupra sufletului nostru și de a ne lăsa amăgiți de falșii dumnezei pe care Satana i-a pus pe scena istoriei în aceste zile de pe urmă. Complexați de o anumită izolare în care ne-am aflat, preocupați mai mult decât se cuvine

modul în care este receptată imaginea noastră în lume, acui

suntem gata de orice concesii. Dorim cu orice preț să fim integra în Europa, vrem să fim ca americanii. După ce „lumina care ven «de la Răsărit” s-a dovedit a fi întuneric, vrem cu întreaga ființă S

fim ca cei dinspre soare-apune. Dacă am semăna cu ei prii seriozitate în muncă, eficiență economică, ordine, curățenie civilizație n-ar fi deloc rău, dar se pare că luăm ce e la modă, ca i cumva occidentalii să creadă despre noi că suntem rămași căruță. Și iată că băieții poartă blugi peteciți, își lasă părul e odinioară incașii, își pun doi, trei cercei într-o ureche, iar fetele caut rochii prin lada bunicii ca să fie... postmoderniste. Dar timpul treci și odată cu el se schimbă și moda. Există totuși o amenințare mul mai serioasă care poate avea drept consecință pierderea sufletulu pentru veșnicie. Încet, încet prin diferite canale de informații ajung la noi idei ciudate cu privire la morală și religie, idei care sap;

la temelia adevăratului sistem de valori. Și deodată te trezeșt auzind întrebări retorice de genul: „De ce numai occidentalii să fie fără prejudecăți? De ce să nu scriem și noi înjurături în engleză pe ziduri? De ce să ne legăm de homosexuali, lesbiene, prostituate și proxeneți când lumea îi acceptă în Vest? De ce să nu avem și noi faliții noștri?

Într-o librărie centrală pe o masă printre alte cărți de cultură. Se află o carte frumoasă pe care scrie așa: „La început a fost Dumnezeu! La început Dumnezeu a creat cerul și pământul. El a spus să fie lumină și a fost lumină”. Cartea care începe așa de frumos încât ai impresia că citești din Biblie, este „Meditația care vindecă lumea” de Marlene Ferguson. Aceasta e doar o părțică a imensului năvod satanic aruncat peste întreaga lume întrucât ascunde în paginile ei otrava „noii paradigme”, o mișcare de sorginte satanică ce urmărește în ultimă instanță distrugerea credinței creștine și instaurarea unei noi „religii” care să-i atragă pe oameni în năvodul satanic.

La Timișoara, în apropiere de catedrală pe un perete era lipit un afiș mare al cărui conținut îl reproduc cuvânt cu cuvânt: „Silva Method”: „Peste 9 milioane au reușit din peste 100 de țări. Treziți geniul din dumneavoastră! Controlați stresul! Dormiți cât doriți! Aveți succes în afaceri, la școală, la facultate! Luați hotărâri corecte! Vă controlați visele! Vă rezolvați problemele financiare! Trăiți mult, sănătos și cu succes! Într-o lume în care vi se cere fără să vi se ofere nimic „Silva Method” vă oferă totull”.

Cuvintele de mai sus ne amintesc de un om care a oferit mult

pentru puțin și oamenii i-au zis „dumnezeul națiunii”, iar după ce el n-a mai dat nimic i s-a zis „crocodil”, „molie”, „vită”. Ce schimbători sunt oamenii și cât de ușor pot fi amăgiți. N-am fi citat conținutul afișului dacă acesta n-ar fi tipic, dacă în întreaga lume nu s-ar afla sute de mii de afișe care spun în esență același lucru. Și anume că omul prin antrenament, prin exercițiu își poate rezolva singur toate problemele. Ideea luciferică sugerează că omul este un mic dumnezeu și că există în el forțe extraordinare care trebuie doar declanșate. Deci o salvare fără Dumnezeu, fără cruce, fără Hristos.

Al doilea exemplu ni-l oferă idolii tineretului de azi: vedete, staruri și megastaruri. Fiind în centrul atenției apărând în filme, la TV sau intrând în casele noastre prin casete video, felul lor de a fi, gusturile, hainele, ideile devin etalon pentru mulți. Și ce putem afla cu privire la religia aceasta? Celebrul fotbalist Roberto Baggio a devenit adeptul lui Siddarta Buddha, dar dorește să rămână în continuare catolic, Michael Jackson a trecut la Biserica Scientologică alături de Lisa Marie Presley. Din aceeași comunitate fac parte și Tom Cruise, John Travolta și jazzmanul Chik Coreea. La New Age au aderat Fonda, Redford, Shirley MacLaine. Și cine credeți că sunt adepții lui Dalai Lama? Marile vedete Richard Gere și Cindy Crawford. Cu toate că s-a făcut mahomedan, Cât Stevens Vrea să fie și creștin. O actriță declară că deși este porno-star rămâne o frecventă credincioasă și chiar o bună misionară. Confo noii paradigme toate sunt una. Deci pot sta împreună hinduismul, taoismul și creștinismul. Păcatul și virtutea pot sta foarte bine împreună. Creștinismul e depășit fiindcă vorbește de o singură < Modern este să mergi pe două-trei căi în același timp. important ce crezi, ci doar să ai o religie. Năvodul satanic deschis, în el au intrat deja fizicieni, teologi, psihologi de renume, neurochirurghi, biochimisti, vedete de muzică rock, etc. Toți astea o schimbare în viața lor fără Dumnezeu și fără pocăință. Fa Evanghelie este o momeală, o amăgire care aduce spre insinuanta șoaptă a diavolului „Veți fi ca Dumnezeu!”

Cu O.Z.N.-ul spre... Rai într-o carte recent apărută, un distins autor, cu sinceritate spunea despre sine: „Nu sunt un om religios. Nu cred în Judecata de Apoi, nici în Apocalipsă decât ca semnificații culturale. Și Biblia o văd ca pe un obiect cultural. Dar am respect pentru tradițiile creștine”. Citatul e semnificativ pentru modul în care gândesc mulți, deși n-o mărturisesc. Într-o societate secularizată religia nu mai înseamnă legătură cu Dumnezeu ci orice altceva: fapt

cultural, tradiție, afacere prosperă, prilej de oportunism, spectacol, ocazie de a-ți etala persoana în public sau de a câștiga ceva capital politic. Trist e că în lumea aceasta ieșită din țâțâni, semeni de-ai noștri cu ochii acoperiți și cu inima împietrită trec pe lângă Adevăr fără să le pese sau fără să-l recunoască. Procuratorul Pilat din Pont, n-a primit niciun răspuns la întrebarea: „Ce este adevărul?” fiindcă în fața sa era însuși Iisus Hristos cel care a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Respingând Adevărul revelat oamenii se atașează de alte „adevăruri” mai potrivite cu spiritul vremii, mai în ton cu noile cuceriri ale științei. Se poartă azi în Europa scepticismul, noul iluminism, spiritul cartezian, atitudinea liberală. Se fuge vârtos de comunism, fanatism, dogmatism, legalism, fundamentalism și orice alt „ism”. Spiritele elevate consideră Biblia o carte scrisă într-un limbaj potrivit pentru lumea antică, dar care nu mai este relevant pentru zilele noastre.

Raționalismul, specific pentru acest început de mileniu, nu e o cucerire recentă ci doar o recrudescență a unor idei mai vechi. Marxiștii respingeau credința creștină, dar lansau o nouă religie mai rațională. Weizsacker arată că e vorba de înlocuirea religiei teocentrice cu una antropocentrică. În locul lui Dumnezeu e așezată Materia – omniprezentă, eternă, omnipotentă. Și fiindcă exista un păcat original – proprietatea privată, trebuia să existe și Un Mesia. Așa a apărut Proletariatul ca „gropar al capitalismului”.

Acum sunt la modă grupările UFO (termen sinonim cu O.Z.N.):

„Fraternitatea cosmică”, „ISO-ZEN”, „Raëlienii”, „Heaven’s Gate”.

sunt secte la care aderă oameni cu carte, dar cu un psihic labil.

farfuriile zburătoare” constituie un subiect gras pentru producătorii de filme, autorii de cărți de succes și ziariștii a fi permanent în goană după senzațional. Aruncând o privire în voluminosul dosar O.Z.N. constatăm că ne aflăm în plin univers științifico-fantastic. La întrebarea: „Ce sunt O.Z.N.-urile?” răspunsurile cercetătorilor sunt derutante. Fulgere globulare, baloane, vehicule terestre, nave cosmice, produse ale imaginației John Kell – un agnostic, susține că sunt fenomene de origine ocultă, specific demonice. O.Z.N.-urile sunt manifestarea unor lumi pline de duhuri. Realitatea e distorsionată de forțe străine, căci pot manipula timpul și materia fizică. Diavolul caută să înspăimânte și să creeze confuzie între oameni. El amăgește neamurile pregătind închinarea la Antihrist.

Dacă ne punem întrebări cu privire la locul de unde vin și modul

cum funcționează, cercetătorii ne oferă răspunsuri al adevărat fanteziste. Cică ar veni din vreo țară de pe Terra unde s'j descoperit o nouă formă de energie generată prin învârtirea und discuri în sens invers...

Nici vorbă de așa ceva, zic alții mai deștepți. O.Z.N.-urile via din Shambala, din Adânc, din interiorul pământului; acolo și-aa făcut loc niște îngeri căzuți, care sunt conduși de Azazel. Dil când în când ies și ne încurcă nouă planurile. Aiureli! Cei și mă isteți spun că în mod sigur aceste vehicule vin dintr-un univerj paralel, dintr-o altă lume aflată la milioane de ani-lumină. În componența aparatelor intră cristale care au rol de rezervoare și amplificatoare de energie. Sursa de energie o constituie ocupanții vehiculelor „omuleții verzi”. Aceștia transmit energia lor mentală a cristalelor care prelucrează informația instantaneu și realizează într-o fracțiune de secundă materializarea și dematerializarea. Ași se explică faptul că apar și dispar instantaneu. John D. Ralphs și-a dedicat mulți ani studiind cea de-a IV-a dimensiune. El spune că un obiect din această lume dacă se deplasează în plan extradimensional își poate schimba forma, poate dispărea pentru a ieși la iveală în alt univers”.

Paradoxal e că raționaliștii care consideră credința în Dumnezeii un instrument potrivit doar pentru cei ignoranți dau dovadă ei înșiși: de o credință fără limite când e vorba de fantasmagorii. Ei vorbesc cu nonșalanță despre „omuleții verzi”, „entități”, extraterestri cară vin pe pământ în vizită de lucru. Nu se sfiesc nicio clipă să scrie, cu un aer de seriozitate, tot felul de năstrușnicii prin cărți. Omul de afaceri Erich van Däniken caută să ne convingă că basorelieful din Palenque reprezintă o rachetă, o navă cosmică și un cosmonaut, în realitate e vorba de un tron al unui demnitar maya. Barry Dawning, un teolog specialist în fizică a scris o carte „Biblia și „care evidențiază legăturile extraterestrilor farfuriile zburătoare”.

În cu oamenii de-a lungul întregii istorii biblice. Din această perspectivă, toate teofaniile din Vechiul și Noul Testament sunt răstălmăcite și desacralizate: „Carele de foc”, „Slava Domnului”, „Rugul aprins”, „Îngerii Domnului” sunt considerate a fi „dovezi” ale imixtiunii extraterestrilor în treburile noastre.

Claude Vorilhon (zis Raël) după ce a căutat succesul automobilism, jurnalism, muzică ușoară, face într-o zi o mărturie stupefiantă: „La 13 decembrie 1973 m-am întâlnit cu extraterestrii și

am fost pe o planetă din Univers. Acolo am fost instruit cum să-i pregătesc pe oameni ca să-i întâlnească pe „elohimi”. Culmea e că mulți l-au crezut și s-au asociat cu el. Altfel cum se explică existența în Elveția a grupului UFO, „Raëlienii” care cere prin internet doar 200.000 de dolari ca să doneze un copil, mort de o boală incurabilă? În California, Marshal Appewwhite – fiul unui preot, fost cântăreț de operă, apoi profesor de muzică, scapă ca prin minune după un accident cardiac, apoi se rade în cap și afirmă cu un zâmbet ciudat că el este de fapt un extraterestru care are misiunea de a-i elibera pe oameni de condiția în care se află. Se asociază cu tânăra infirmieră Bonnie Hettles – pasionată de astrologie și ocultism, și începe lucrarea. Culmea e că găsește adepți printre cei mai străluciți informaticieni. Oameni pasionați de „Star Trek”, „X-Files”, dar cu minte de copii. În vecinătatea unui ranch din Santa Fé închiriază o vilă și instalează acolo 40 de calculatoare din ultima generație, apoi așteaptă un semn. În martie 1997, convinși că a sosit nava care să-i ducă spre alte lumi, s-a sinucis împreună cu adepții săi. Cei 39, din care 21 de femei și 18 bărbați, cu vârste cuprinse între 26 și 72 de ani aveau bagajele pregătite și fiecare avea în buzunar actele și câte 5 dolari. Grupul informaticienilor ufologi s-a numit „Poarta Raiului”, dar doar Domnul știe unde vor ajunge.

Grupările sau sectele UFO reprezintă o nouă rătăcire. Enoriașii în pot crede în Dumnezeu ce s-a revelat și în calea ce ne-a fost arătată, dar acceptă un surogat de religie. Acceptă existența unor entități superioare” care sunt perfecte, nemuritoare, omiprezente, omnisciente. Cred că aceste „entități” vor interveni ca să-i scoată din impas. Pentru a fi pregătiți la venirea lor oamenii trebuie să-și ridice conștiința de sine la nivelul conștiinței cosmice.

Pentru aceste vremuri de pe urmă Biblia ne avertizează: „Bi de seamă să nu vă înșele cineva. Dacă vă va spune cineva: Hristosul este aici sau acolo”, să nu-l credeți. Căci se vor hristoși mincinoși, vor face semne mari și minuni, până a o încât să înșele, dacă va fi cu puțință chiar și pe cei aleși”. (Matei;

Un lamento pentru propria ființă?

Dacă vom deschide Biblia la jumătate, vom da de Cartea Psalmilor al cărei nume își are obârșia în grecescul psalterion instrument muzical cu coarde, cântare acompaniată la instrumente și în ebraicul sefer tehilim – cartea laudelor, cartea cântărilor de laudă. Ocupând o poziție centrală în Biblie, despre această carte teologii au

spus câteva lucruri interesante: este cartea cu cel mai mare număr de pagini (84), a fost scrisă pe parcursul a 1.000 de ani. Psalmul 90 a fost scris de Moise în 1400 î.Hr., iar Psalmul 119 datează din anul 444 î.Hr. și a fost scris de Ezra. Psaltirea a fost abecedarul multor popoare. Să nu uităm că prima carte de poezie din cultura noastră a fost: „Psaltirea preversuri tocmită” a mitropolitului Dosoftei. Este cartea cu tematica cea mai variată din Biblie. Dacă prin absurd, s-ar pierde întreaga Scriptură și ar rămâne doar Psalmii, aici am găsi lucruri esențiale despre Dumnezeu și despre om. Aici ne putem regăsi cu partea afectivă a vieții noastre, cu emoțiile și sentimentele noastre. Vom descoperi aici neliniște și pace, îndoială și adorare, tristețe și bucurie, mânie și împăcare. Este cartea întrebărilor țâșnite din inima omului. Adeseori psalmistul, identificându-se cu toți cei deznădăjduiți, are impresia că e abandonat, că e lăsat singur în voia hazardului. Adeseori simți că strigătul psalmistului este de fapt strigătul tău: „Scoală-te Doamne! Scapă-mă Dumnezeule! Scoate-mă la loc larg, căci sunt în strâmtorare. Ai milă de mine, Doamne! Pleacă-ți urechea la strigătele mele! Pentru ce stai așa departe Doamne? Pentru ce te Scunzi la vreme de necaz? Până când mă vei uita? Până când îți vei ascunde fața?”

În Evanghelia după Luca, la capitolul 24, scrie că atunci când Lsus a vrut să deschidă ochii și mintea unor ucenici ce mergeau spre kmaus, le-a deschis Scripturile și le-a spus că trebuie să împlinescă tot ce este scris în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi. Să ne imaginăm că suntem pentru o clipă niște bieți ucenici dezamăgiți călătorind cu speranțele sfărâmate pe drumul fără de perspectivă al Emausului și să stăm în fața cuvântului deschis la Psalmul 7 «Autorul acestui psalm nu este poetul și cântărețul David, după cum ne-am aștepta, ci Asaf, un om care a trăit tare demult, dar cară prin modul său de a reacționa, pare a fi un frate de-al nostru Biblia spune despre Asaf că era levit – un om cu o poziție cu tot J specială în Israel, un om chemat de Dumnezeu să slujească în Templu. Asaf face parte dintr-un grup special, dintre oamenii puși deoparte de Dumnezeu pentru o slujbă sfântă. Asaf era și muzician în timpul domniei lui David, a compus psalmi care erau folosiți la închinarea publică. Mai mult decât atât, citim în 2 Cronici 2 fl versetul 30, că Asaf era și profet, adică un om care intra fără să set sfiască în casele regilor și rostea cu autoritate cuvintele: „AM vorbește Domnul!” Ce om privilegiat a fost Asaf! Să fii în Israel leviti muzician și profet. Să deții concomitent trei

funcții importante erM un lucru extraordinar pe vremea aceea. După modul nostru de gândi, starea sufletească a lui Asaf trebuia să fie înălțătoare, cp stare de permanentă mulțumire, de bucurie, jubilar, entuziasm] Dar avem o surpriză! Asaf compunea cântări de laudă și mulțumiră pentru alții, dar pentru el compune un lamento, o plângere, o cântare de jale. Melodia ne-o imaginăm, iar textul îl găsim în Biblie. „Degeaba mi-am spălat mâinile, căci în fiecare zi sunt lovit, în toate diminețile sunt pedepsit. Zadarnică mi-a fost truda”. A plânge la propriul căpătâi. E cuprins de o milă imensă față e propria persoană. Cât de mult semănăm cu el! Avem sănătat casă, familie, slujbă și cu toate acestea cântăm în fiecare zi triști cântec al lui Asaf: Degeaba mă lupt, alții mi-au luat-o înaintt Zadarnic mă zbat. Nu-mi reușește nimic. Numai mie mi se întâmpl toate nenorocirile. Vai de mine și de mine! Sunt pe nicăieri! Chipu posomorât, umerii aplecați, descurajare, corăbii înecate, speranță la orizont, scepticism, angoasă, disperare.

Psihologii, în astfel de cazuri vorbesc de „sindrom”, „depresie sau „complex de inferioritate”. Într-o astfel de stare a ajuns și faimosul profet Ilie, unul dintre cei mai bravi bărbați al lui Dumnezeu. Dovedind un curaj extraordinar, Ilie i-a înfruntat pe Ahab și Izabela. Cerul s-a închis trei ani și jumătate la rugăciunea lui, și tot la rugăciunea sa fierbinte, Dumnezeu a dat foc din cea peste altarul refăcut și jertfa pusă pe altar. Ilie a fost un om care al luptat împotriva curentului, un om al credinței, dar... într-o zi Iliq vrea să moară. Ajuns la Ber-șeba, șade sub un ienupăr și zicef

„Destul, acum, Doamne, ia-mi sufletul că nu sunt mai bun decât părinții mei”. El se credea singur, avea impresia că lupta sa prin credință a devenit zadarnică. Ilie uita că Ahab avea un ministru ce se închina Dumnezeului celui Viu, uita că în Israel mai exista un număr mare de oameni care, în vremuri de teroare, nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Nu știm cum s-a manifestat fizic suferința lui Ilie, când se afla sub ienupărul de la Ber-șeba, dar teologii, psihologii și medicii vorbesc despre boli psihosomatice, de boli care încep în cap și se manifestă la nivelul diferitelor organe. Se știe azi că nemulțumirile, resentimentele, ura, mânia, neputința de a ierta pot provoca reacții toxice în organism. Iată cum se manifesta suferința lui Asaf: „Mi se amăra inima, mă simțeam străpuns în măruntaie”. Ca să putem stabili diagnosticul bolii, trebuie să mergem la origine și vom afla de unde i se trăgea lui Asaf boala. Cuvintele psalmului 73 ne lămuresc îndată. „Mă

uitam în jur la cei nesocotiți, vedeam fericirea celor răi, nimic nu-i tulbură, n-au parte de suferințe, li se bulbucă ochii de grăsime și au mai mult decât le-ar dori inima”. Observăm că un complex de inferioritate apare în urma unei comparații și e însoțit de invidie – o puternică neplăcere cu privire la prosperitatea altuia, o ciudă pe succesele celor din jur. Cain a fost invidios pe Abel. Frații lui Iosif l-au invidiat și au dorit să-i meargă rău. Aron și Maria l-au invidiat pe Moise. Nici românul nu e scutit de păcatul invidiei. Oare nu la noi s-a născut expresia: „să moară capra vecinului”? În Evul Mediu, printre cele șapte păcate capitale, la loc de cinste, se afla invidia, care include în sfera ei puțină răutate, mânie, gelozie, etc. Invidiem fizicul altuia, banii, hainele, mașinile, funcțiile și asta din egocentrism, dintr-o dorință exagerată de afirmare a Eului. Alfred Adler s-a ocupat foarte serios de complexe de inferioritate izvorâte din dorințe deșarte de felul: „Aș vrea să fiu ca... Aș vrea să am cât... Ce fericit aș fi dacă...” De obicei ne comparăm cu cei mai favorizați, nu ne comparăm cu cei din căruciorul cu roțile, cu cei săraci lipiți, cu șomerii, cu analfabeții. Vai de noi, căci într-o zi vom sta cu fața cea adevărată în fața Marelui Judecător, care ne va da un verdict după omul ascuns al inimii noastre.

Asaf a scăpat de starea lui abia atunci când a stat în prezența ui Dumnezeu și a cugetat la soarta de pe urmă a celor răi. Scenicilor ce călătoreau spre Emaus le-au căzut solzii de pe ochi abia după ce li s-au deschis Scripturile și apoi au stat la aceeași masă Cu Iisus. Dacă vom continua să ne autocompătimim având privirea ațintită spre noi înșine, dacă nu vom vedea binecuvântările e le-a dat Dumnezeu, ci ne vom număra în fiecare clipă eșecurile Vui rămâne orbi în ființa noastră interioară. Și trebuie să ne întâlnim cu Acela care a trecut prin Ierihon și a deschis ochii lui Bartime Atunc. vom vedea că merită să trăim, că viața e frumoasă că scuvine să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate lucruri! fiindcă atât cele care ne produc bucurie, cât și cele care ne adă întristări, lucrează împreună spre binele nostru

Prințesa și călugărița

La început de secol XX cei capabili de a face prognoze pe termen lung, cei optimiști și înclinați spre utopie vedeau prin ceața vremii la capăt de drum o lumină. Ei credeau că știința și tehnica, dar mai ales democrația vor fi factorii care vor scoate omenirea din impas ajutând-o să intre triumfal într-un alt mileniu. Ce-a fost, am văzut. De pe culme putem admira în vale, în urma noastră, cel mai sângeros veac

din istorie: două războaie mondiale, bombe atomice, nazism și comunism, milioane de morți, lagăre de concentrare, terorism și alte delicatese de felul acesta produse de noroiul existent în firea umană.

Nu putem nega faptul că știința și tehnica au contribuit enorm la progresul material al omenirii, la sporirea confortului și a standardului de viață, dar acum de pe cele mai înalte culmi își arată colții amenințători. Foarte plastic a exprimat Ralph Lapp debusolarea omenirii: *„ne aflăm într-un tren a cărui viteză crește gonind pe o linie presărată cu un număr necunoscut de macazuri care duc la destinații necunoscute. Locomotiva nu e condusă de niciun om de știință, iar acarii s-ar putea să fie demoni. Cea mai mare parte a societății se află în vagonul de bagaje și privește înapoi”*.

După ce au experimentat pe pielea lor ce înseamnă anarhia și dictatura, oamenii au optat în cele din urmă pentru democrație considerată a fi o cale de mijloc foarte potrivită pentru statul de drept. Esența democrației a fost exprimată pentru prima oară în scris de către Thomas Jefferson, unul din părinții fondatori ai Americii. Iată cuvintele sale: *„Guvernele trebuie să se conformeze în mod absolut deciziilor majorității”*. Este însă majoritatea, care decide Prin vot în cele mai variate situații, infailibilă? Istoria dovedește că nu întotdeauna majoritatea a avut dreptate, ba uneori a greșit lagrant, luând hotărâri ce par, privite din perspectiva timpului, aberante. Când e vorba de o majoritate nu ne gândim la indivizii ce o compun, după cum nu ne interesează moleculele de H₂O când e vorba de lac, mare sau ocean. În ochii noștri majoritatea apare ca ceva inform, un fel de hidră cu mai multe capete și labe ce strâșcă din când în când: *„Capul lui Moțoc vrem!”*

Majoritarii fiind mulți, se umflă de mândrie, se cred putem» își aduc slavă unii altora, considerându-se singurii deținători adevărului. Încet-încet devin intoleranți și chiar agresivi în relații cu minoritarii pe care-i disprețuiesc, îi marginalizează, ba chiar ridiculizează. i

Evreii în veacul I se considerau sfinți fiindcă țineau sărbătorii îndeplineau poruncile, frecventau Templul, aduceau cu regularitate jertfe. Ei, majoritarii, își descărcau de câte ori aveau prilejul fur pe o „sectă” nouă și deosebit de periculoasă formată din urmașii lui Hristos. Revoluționarii francezi îi decapitau la modul stahanov* pe regaliști. Naziștii râvneau să-i facă cenușă și săpun pe toți, evreii. Comuniștii îi duceau în dube negre la canal pe „dușmanți de clasă”. Fesenistii îi

arătau cu degetul pe țărâniști acuzându-i i n-au mâncat salam cu soia.

Trăim într-o lume secularizată în care majoritățile de diferit, feluri nu mai viețuiesc sub autoritatea lui Dumnezeu trăind astfe drama confuziei valorilor sub puternica presiune a televiziunii și a presei de scandal. Mass-media, printr-o televiziune seducătoare. orientează gustul majorității spre un mod de viață hedonist superficial și materialist. Teologul ortodox Nicolai Lossky avertiz „Dacă persoanele nu se orientează spre valorile mai înalte va urma inevitabil decadența și corupția”. Specific majorității democratice liberalismul tolerant astfel că orice deviere de la norme e acceptătorice aberație e îngăduită. Când e vorba de fărădelegi strigătoare la cer nimeni nu clipește, nimeni nu roșește. Ba chiar li se caut o justificare și li se face publicitate. În dosul aparențelor strălucitoare ale liberalismului se ascund: egoismul devastator, instinctele! dezlănțuite, goana după bani și putere. 1

Spre final de secol XX au încetat din viață două personaje simbol: Prințesa Diana și Maica Tereza. Mulți își aduc aminte că în 1981 stăteau în fața micilor ecrane și urmăreau cu sufletul la gură o nuntă ca în basme, ceremonia căsătoriei dintre Prințul Charles din casa Windsor și Prințesa Diana de Wales. La 31 august 1997 am aflat stupefiați tot prin intermediul televiziunii despre tragicul accident de la Paris. A urmat o săptămână de doliu și de pregătiri pentru ceremonia funebră. În timpul acesta regina Elizabeta a II-a ținut un discurs în care a spus aceste cuvinte: „Viața Prințesei conține lecții de învățat”. După întristarea firească a noastră, a tuturor la moartea tragică a celor doi îndrăgostiți, e bine să vedem ce „lecții” putem învăța de aici. Este evident pentru toată lumea că prințesa Diana, fotografii și jurnaliștii din presa de scandal cât și majoritatea celor ce-au participat la jelanie, s-au manifestat în spiritul vremii, în conformitate cu „chipul veacului acestuia”. Modul de viață al Prințesei de Wales, văzut cu o mare rezervă de Casa Regală, a corespuns gustului majorității: spiritul rebel, călcarea în picioare a etichetelor, frumusețea și bogăția, pălăriile și toaletele, interviurile scandaloase, divorțul, amanții, spiritul de aventură, operele de caritate, etc.

Fotografii care sunt acuzați de moartea Diane, ziariștii de la publicațiile deocheate: „The Sun” și „Daily Mirror” n-ar avea de lucru dacă vedetele nu le-ar oferi prilejul. Ce ar fi scris dacă Elton John n-ar fi venit în Catedrala Westminster cu amantul, iar Luciano Pavarotti la

braț cu amanta? Artiștii de cinema, oamenii politici, cântăreții celebri fug tot timpul de fotografii și ziariști, dar în același timp nu le displace când se află pe prima pagină. Fotografii știu prea bine că majoritatea, piața cer un anumit lucru. Lumea are ațâțată curiozitatea, e atrasă de bârfe, are plăcerea de a trage cu urechea, de a privi prin gaura cheii și de a afla tot felul de picanterii din viața privată a unei lumi la care, în mod normal, nu are acces. Ei, cititorii revistelor de scandal, au devenit brusc sentimentali și la moartea prințesei au ridicat munți de flori lângă grilajul palatului, au lăcrimat și s-au întrecut în a o gratula pe Prințesă cu tot felul de atribute: „Prințesa poporului”, „Regina sufletelor”, „Prințesa inimilor”, „Lumina lumii”, „Rază a Britaniei”, etc.

Și viața Maicii Tereza conține lecții de învățat. Moartea ei a trecut aproape neobservată, majoritatea având privirea atrasă de marele spectacol de la Londra. Maica Tereza n-a murit în accident, iar în degetul ei nu s-a găsit un inel de 200.000 de dolari. Haina ei monahală probabil nu va fi obiect de licitație publică. Această femeie micuță, după ce l-a cunoscut cu adevărat pe Hristos, a călcat pe urmele Lui, înțelegând că e chemată la slujire, lângă muribunzii din Calcutta, lângă leproșii din Filipine, lângă copiii bolnavi de SIDA. Maica Tereza n-a fost o persoană vânată de fotografii și ziariștii de la publicațiile de scandal. Viața ei n-a fost un prilej de spectacol și de speculații, dar Dumnezeu cu siguranță că o va considera mare, fiindcă în smerenie a știut să-și îndeplinească bine slujba.

Moartea Prințesei Diana și a Maicii Tereza conțin ufl avertisment. În orice moment al vieții putem părăsi acest pământ și pentru aceasta trebuie să fim pregătiți. Ce facem cu ghemul vieții noastre de 36 sau de 87 de ani? Dincolo de „majoritățile” sau, „minoritățile” care se fac și se desfac, aici pe pământ trebuie să auzirti din când în când clopotul veșniciei.

Ochiul lui Dumnezeu privind spre pământ nu distinge decât i două grupuri: o majoritate călcând cu mândrie pe o cale lată! pavată cu bune intenții și o minoritate alcătuită din urmașii lui Hristos, o minoritate în care nu există ziduri de despărțire, ci doar un țel comun: „Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai est] nici rob, nici slobod, nici parte bărbătească, nici parte femeia-scăj pentru că toți suntem una în Hristos Iisus” (Galateni 3: 28). De dragul] ucenicilor, a celor ce-l vor urma, Iisus Hristos s-a deșertat de slavă! s-a dezbrăcat de glorie și s-a făcut ascultător până la moartei Pentru noi, creștinii, nu glasul

majorității e important, ci glasul celui care ne-a chemat de la moarte la viață. Nu mass-mediaj trebuie să ne modeleze gândurile, ci „orice gând să-l facem robi ascultării de Dumnezeu, ca în final mergând din slavă în slavă să avem în noi gândul care era în Hristos Iisus”.

Prima întrebare care se ridică e aceea cu privire la „chipul veacului acestuia”. Cuvântul grecesc folosit de Pavel a fost „e/Teor?” – imagine, icoană, reprezentare, dar și manifestare. Dacă ne uităm într-o oglindă, aceasta ne va arăta imaginea noastră reală, ne va arăta chipul așa cum este el. Dacă așezăm o oglindă în fața societății în care trăim vom obține o imagine tulburătoare prin complexitate, un „chip” plin de contraste. Fiecare veac își are propriul chip, fiecare loc își are originalitatea sa culturală. Ignorarea factorului cultural se poate întoarce împotriva ta. A tăia un palmier considerat sfânt de către localnici, a ridica voalul de pe fața unei musulmane, ca s-o fotografiezi, constituie gafe care te pot costa viața. Fără să țină cont de cultul strămoșilor atât de pronunțat la japonezi, Francis Xavier le-a spus că toți strămoșii lor se află în iad. Rezultatul a fost că în loc să dorească să devină creștini, ei au spus că doresc să ajungă cât mai repede în iad lângă strămoși. Apostolul Pavel, de dragul Evangheliei, a ținut cont de factorul cultural. El a intrat în sinagoga evreiască având capul acoperit, iar când le-a vorbit filosofilor greci din Areopag a dat citate din Aratus, Cleante, Menandru și Epimenide.

Creștinii și-au început mersul în lume atunci când două culturi erau dominante: cea greacă (elenismul) și cea romană. Ei nu s-au potrivit, nu s-au conformat cu mentalitatea păcătoasă a lumii din vremea lor. Au refuzat să se închine în fața Cezarului, deși era în vigoare „Legea Iulia” și cultul „Divi Imperatoris”, refuzând să aducă ofrande zeilor din Pantheonul roman. Au condamnat inechitatea socială, proclamând egalitatea tuturor oamenilor în fața lui Dumnezeu. Au respins excesele de orice fel și modul de viață hedonist. La început au respins și cultura vremii, luând atitudine împotriva filosofiei. Scriitorul african Tertulian a văzut în cultură un pericol iminent. Tatian Șirul în „Cuvânt către Greci” își manifestă disprețul față de cultura greacă: filosofie, mitologie, retorică, artă – cultură închinată spre viciu și imoralitate. Mai târziu cei doi au devenit eretici. Treptat lucrurile se schimbă. Sfântul Iustin Martirul în „Dialog cu Trifon” recunoaște că a căutat adevărul în școli filosofice, dar l-a găsit în Hristos. După ce s-a convertit a considerat că nu e necesar să le lepede

de tot ce-a învățat de la filosofi, ci să pună în serviciul „adevăratei filosofii” cunoștințele câștigate înainte, în concordanță cu acest mod de gândire credem că în lumea în care trăim sunt multe lucruri cu care trebuie să fim în armonie, dar și lucruri pe care trebuie să le respingem, dacă ne considerăm creștini.

Sloganul scris cândva pe zidul Sorbonei: „Este interzis a se interzice” este adoptat astăzi ca un adevăr infailibil, fiindcă merge pe linia de gândire a multora. Iată câteva „cioburi” din care am putea reconstitui imaginea acestui veac plin de contraste: știință și tehnică la cote de neimaginat. Explozie a ocultismului: vrăjitori, necromanți, vraci, cititori în stele și-n cafea. Libertate transformată în libertinaj. Destrăbălare. Ură și invidie. Sincretism. Toleranță și ecumenism. Ridicarea anatamelor. Războaie religioase. Violență cu motivații religioase. Ygal Amir, studentul care l-a omorât pe Ytzac Rabin a spus în fața tribunalului: „Nu regret nimic. Am acționat la Porunca Domnului”. Metadiscursul religios își pierde audiența la marele public. Trafic de droguri. Comerț cu copii. Păgânism în haine moderne. Democrația câștigă teren. Relativism etic. Profeți mincinoși. „Hristoși” în mercedesuri. Publicitate deșănțată. Modă și fani. Rockeri. Promiscuitate sexuală. Industria divertismentului a amplexat. Bani negri. O nouă filosofie de viață. Șacali îmbogățiți Peste noapte. Falimente răsunătoare. Sărăcie lucie. Sida. Zei alternativi. Fățarnicie. Minciună. Corupție la nivel înalt. Manipulare prin mass-media etc...

Presiunea mediului social și a culturii secularizate este așa de puternică încât mulți se lasă duși de val, își abandonează principiile pentru a fi în rând cu lumea. În 1965, în sudul Californiei al terminat liceul o clasă de elită. Tinerii absolvenți locuiau într-o zonă prosperă și aveau părinți foarte bogați, deci aveau toate șansele să ajungă ceva în viață. Cei 30 care alcătuiau „promoția de aur” au cântat, au dansat, s-au bucurat, iar apoi s-au despărțit. După ani, un ziarist a avut curiozitatea să vadă ce s-a ales de ei: spitalizați pentru tratamente psihiatrice, divorțați, deținuți în diferite penitenciare, sinucigași... Tinerii aceștia au avut neșansa de a trăi într-un mediu cu mari probleme: lupte rasiale, consum de droguri, asasinarea a trei bărbați de seamă: John și Robert Kennedy, Martin Luther King. Greu să fii tânăr într-o astfel de vreme tulbure când, în loc să aducă speranță, un grup de străluciți teologi proclamă ideea că „Dumnezeu a murit”.

Corelând Romani 12: 2 cu Ioan 2: 15 – 16, „Nu iubiți lumea, nici

lucrurile din lume...”, unii creștini au părăsit societatea izolându-se pentru a nu fi contaminați de păcat. Ei s-au retras în mănăstiri, în peșteri, în pustiu. Un oarecare Simion ca să fie mai la înălțime al stat câțiva ani cățarat pe un stâlp. Poți fugi din lume, te poți retrage oriunde, dar lumea te va găsi și te va prinde în mrejele ei, căci mentalitatea lumii se găsește în mintea și-n inima ta.

Singura șansă este într-o transformare prin înnoirea minții: aceasta o poate face doar Hristos prin puterea Sa nemărginit Atunci vom avea lumină ca să putem discerne binele de rău. Televizorul este un instrument important în cultura actuală, dar] unii creștini îl scot afară din casă spunând că prin televizor, prin imagine vine păcatul: „Femeia a văzută pomul e bun de mâncat” (Geneza 3: 16), Lot a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată” (Geneza 13: 10), „Acân a văzut o manta de Șinear” (Iosua 7: 21). Alții afirmă că tot ce vedem și auzim la televizor e bun întrucât ne învați și binele și răul, iar Pavel spune „să cercetăm toate lucrurile”. Mai există și o a treia cale. Cei cu inima înnoită și cu mintea transformată și care ascultă de îndemnul Duhului vor folosi acest obiect ca] pe o sursă de informație și de cultură, dar vor selecta emisiunile cu rol informativ, emisiunile care zidesc. Ne preocupă excesiv de ce face lumea fără să ne punem întrebarea ce facem noi în această lume. A nu te conforma chipului veacului nu înseamnă să te umpli de ținte, să-ți pui cercei într-o ureche, să-ți tatuezi crocodili sau păuni pe tot trupul, să-ți pui o verigă în vârful limbii, ci să răspândești lumină prin ființa ta într-o lume aflată în întuneric.

Iona – un mit?

Asistând la spectacolul lumii de azi cu un ochi îți vine a râde cu celălalt te lovește plânsul, căci totul, în aceste vremi ciudate, stă sub semnul demagogiei. Aceasta și-a vârat coada peste tot, se lăfăie „în toate sectoarele” cum s-ar zice în limba de lemn. Un fotbalist joacă la o echipă de prestigiu unde este plătit boierește, cu bani adevărați, dar într-o zi declară spre stupefacția tuturor că de fapt el a jucat tot timpul pentru o altă echipă. Nu vi se pare că întâmplarea ar putea avea nisaiva conotații simbolice?

Un oarecare strigă mereu pe la toate răspântiile împotriva stângii, dar într-o zi face discret câțiva pași spre stânga, ca să prindă un loc calduț în Parlament. Se pledează cu argumente zdrobitoare că doar economia de piață ne poate salva, dar vrem transparență, fără

disponibilizări, fără investitori străini, fără privatizare, fără... Cineva vorbește patetic despre eradicarea sărăciei și soluții pe care le-a găsit apoi sare în Mercedes și o ia spre vilișoară – simbol al sărăciei de care suferă. Un domn caută să ne convingă că a intrat în politică doar ca să muncească, apoi după doi, trei ani constatăm că muncește cu sârg pentru el și pentru familia sa lărgită. Cât despre țară...

Demagogia cea mai deșănțată o putem descoperi azi în domeniul religiei. Conform ultimelor sondaje de opinie în ochii românilor instituția care se bucură de cea mai mare încredere este Biserica. Dar ciudat e că oamenii dau din ce în ce mai rar pe-acolo. Unii au legătură cu această onorabilă instituție de două ori în viață: la botez și la înmormântare, dar și atunci prin intermediul nașilor și a preotului. Alții trec ocazional pe la biserică pentru a scrie un acatist de tipul: „Doamne, bate-l pe Gheorghe care umblă la nevastă-mea!”, „Doamne, fă-mi rând și mie la Bingo!” etc... La înmormântări vezi câte un creștin cu mimica mohorâtă zicând: „A trecut în neființă!” sau „A dispărut pentru totdeauna!”, dar tot el de Paști cântă despre înviere. Un cunoscut politician se declară „creștin practicant”, dar tot el ocazional minte de îngheț aple și spurcă pe toată lumea cum îi vine la gură. Cum se împacă oare procesele de calomnie care le are cu principiile etice ale Scripturii?

De fapt, aceste rânduri au plecat de la nedumerirea unei eleve] din clasa a XII-a de la un liceu din Cluj. Fata a învățat la ora de religie, ca toți elevii, că Biblia este o carte adevărată, actuală, fiind Cuvântul lui Dumnezeu revelat, dar din manualul de limba română a aflat lucruri care i-au ridicat în minte semne de întrebare. La paginile 289, 290 și 302 află tot felul de ciudățenii. Află că Biblia e „Cartea Sfântă”, dar mai află că e plină de mituri, legende, fabule. Eleva noastră silitoare află din manual despre „mitul lui Iona”, „mitul potopului”, „mitul christic”, „mitul primenirii sufletești” (nașterea din nou). Și pe bună dreptate se întreabă dacă în aceste condiții Biblia poate fi luată în considerare. Oare ce este adevărat, se întreabă ea, ce i se spune la ora de religie, sau ce scrie în manual? Vom încerca a explica unele lucruri, fără pretenția de a înlătura toate dilemele ce pot apărea în mintea unui tânăr la un moment dat. Eleva trebuie să știe că cei care au alcătuit manualul pot și ei greși. Poate au făcut uz de „intertextualism” apelând la ideile altora sau poate sunt „creștini” care nu mai cred în ceea ce scrie în Biblie părăndu-li-se lucruri iraționale, ce nu mai pot fi acceptate în

anul 2001. Sau poate autorii manualului sunt foști atei, deghizați în agnostici, dar care trăiesc în vechile tipare ale raționalismului excesiv.

Întotdeauna au existat oameni gata să acorde un mare credit rațiunii, oameni care au socotit credința un instrument de investigație potrivit doar pentru creduli, naivi sau înapoiați. Raționalismul care pune totul sub lupă, care despică firu-n patru nu e o cucerire recentă. Încă din secolul al V-lea î.Hr. Protagoras l-a considerat pe om drept „măsură a tuturor lucrurilor”. După 1700 de ani Toma d’Aquino sub influența lui Aristotel socotește că intelectul omului nu a fost afectat de păcat, ci numai firea și voința sa.

René Descartes (1596 – 1650) cu care a început filosofia modernă, a așezat în inima preocupărilor sale ideea de „COGITO”. În „Discurs asupra metodei” caută să fundamenteze un nou tip de cunoaștere bazat pe tehnica îndoielii, a scepticismului. „Simțurile te pot înșela. Adevărata cunoaștere nu poate deriva decât din rațiune”, spunea el. Peste vremi îndoiala carteziană va prinde rădăcini. Iluminiștii (purtătorii de lumini) din secolul al XVIII-lea au dat un mare credit rațiunii, care a câștigat teren în detrimentul credinței. David Hume, un filosof englez care a trăit în acest secol a scris cuvintele: „Trăim într-un univers închis în care nu poate interveni niciun element supranatural. Orice eveniment trebuie să aibă o explicație naturală. Dacă această explicație nu poate fi dată, evenimentul n-a avut loc”.

Teologii sunt și ei cuprinși de febra raționalismului. Reprezentanții „Școlii din Tübingen” trec la desacralizarea textelor biblice. „Minunile, spuneau ei, trebuie scoase din Biblie fiindcă intră în conflict cu rațiunea”. Încet, încet, textele biblice au început să fie citite în spiritul vremii adică în „cheie mitologică”.

Teologii raționaliști au venit cu ideea că textele biblice au fost fasonate după mituri de circulație universală, deci au doar valoare simbolică. După ei, rătăcirea poporului evreu prin pustie vreme de 40 de ani, cât și postul de 40 de zile ținut de Iisus n-ar fi decât evenimente mitice construite pe cifra 40, numărul penitenței, al încercării. Din perspectivă mitologică a interpretat Biblia David F. Strauss (1808 – 1878) prezentând viața lui Iisus ca pe o legendă. Și profesorul german Arthur Drews autorul cărții „Mitul despre Hristos” susține că istoria evanghelică e de natură mitică, iar Iisus e un personaj fără existență istorică, fiind doar expresia combinării unor mituri și idei care circulau în Orient.

Teologul Th. Parker folosind „metoda Strauss” în mod ironic desființează cel mai important eveniment din viața Americii: Proclamarea Independenței din 1776. El spune că orașul Philadelphia unde s-a ținut congresul e mitic, el însemnând „iubire creștină”. Anul 1776 e suspect pentru că e rezultatul unei înmulțiri, 444 x 4. Dar cifra 444 împărțită la 4 dă 111, deci un simbol al Sfintei Treimi. Despre eveniment nu pomenește nimic nici Hualtaperah – cel mai important istoric al Mexicului, deci evenimentul n-a avut loc. Iată că folosind teoria mitului se poate demonstra orice.

Cu toate acestea, din motive ideologice și din îndemnul lui Lenin rușii au preluat aceste idei pentru a-și justifica ateismul, ba mai mult, le-au impus și comuniștilor din același „lagăr”. În vremea aceea au fost traduse și popularizate și în limba română cărțile: „Cum se nasc, trăiesc și mor zeii” de Iaroslavski, „Mitul despre Hristos” de Kovaliov și „Legende evanghelice” de Krâveliov. În aceste așa-zise cărți se susține cu îndârjire că Iisus n-a existat, că vindecările miraculoase relatate în Biblie, învierea din morți și înălțarea la cer nu sunt decât mituri.

Dar ce sunt în fond miturile? La început cercetătorii acestui domeniu băgau în aceeași oală legende, basme, fabule, eposuri eroice, etc. Adică toate povestirile cu ființe supranaturale înzestrate cu puteri magice, cu arme vrăjite erau considerate drept mituri. Cu timpul, cercetătorii au delimitat mitul de alte creații. Ei au ajuns la un consens găsind că un mit trebuie să aibă trei caracteristici: sacralitatea, geneza și atemporalitatea. Deci personajul mitic; trebuie să aibă atributele sacralității, să fie zeu sau o ființă divină. Aceste personaje se implică în geneza lumii. Stau la cumpăna dintre haos și cosmos. În mituri ne aflăm în momentul în care istoria n-a început să se deruleze, n-a început să-și depene firul.

Privit din această perspectivă, Iona nu este un mit. Personajul a trăit pe vremea lui Ieroboam al II-lea, s-a născut la Gat-Hefer în Galilea și a fost un proroc care a trecut printr-o experiență de viață deosebită. Mai mult, Domnul Iisus a considerat întâmplarea ca fiind adevărată. Când cei din jur i-au cerut „un semn”, El le-a vorbit despre „semnul lui Iona” – moartea și învierea Sa: „Căci după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul Omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului” (Matei 12: 40).

Într-o lume în care cartezienii se înmulțesc și în care rațiunea e

folosită drept armă împotriva credinței am putea aduce argumente care să sprijine adevărul Bibliei, chiar cu riscul de a fi considerați „fundamentațiști”. Am putea face trimiteri la „Moby Dick” de Herman Melville, la „Animale uriașe” de Dr. Weisenberg, la „Călătoriile cașalotului” de Frank Bullen, etc.

Am putea dovedi că întâmplarea biblică e verosimilă, dar n-o facem știind că nu vom putea convinge niciodată pe cei care nu vor să creadă. Avea dreptate F.W. Forster când scria despre D. Strauss: „El vrea ca Iisus să fie un mit, el vrea să nu fi existat Iisus, și așa voința sa devine creatoarea întregii demonstrații”.

Ateii care doresc cu orice preț ca Iona să fie un mit, creștinii care au încetat să mai creadă în Biblie își pot da o întâlnire ca să rostească împreună rugăciunea: „Doamne, ajută necredinței noastre!”

Căutați mai întâi...

Cuvintele „împărăție”, „cer”, „rai”, „paradis” se află adeseori pe buzele noastre fiind folosite în cele mai variate combinații și în cele mai ciudate contexte. Le simțim ca fiind familiare și rareori ne oprim să medităm mai profund asupra sensului lor de la origine. Definind spații utopice, încărcate de sacralitate, cuvintele acestea simple ne deschid perspectiva altor tărâmurii unde totul e diafan, strălucitor și pur, unde ispitele nu se pot închea, lacrimile nu mai curg, întunericul fuge și moartea nu-și are sălaș.

Ce n-am da noi, oamenii de rând, să știm precis, cu detalii ce se află acolo în interiorul împărăției, în inima raiului, în locul „unde nu-i hotar, nici ochi spre a cunoaște și vremea-ncearcă în zadar din goluri a se naște”. Și totuși... Curiozitatea noastră neobosită a scormonit aflând câte ceva...

În anii cei frumoși ai copilăriei pe vremea când nu era televizor îl însoțeam pe Făt-Frumos pe drumul labirintic ce ducea spre împărăție. Treceam cu succes prin cele trei încercări și ajutați de furnici, albine și Sfânta Duminică îl făceam harcea-parcea pe zmeu sau pe balaurul cu șapte capete. Apoi ajungeam la tronul cel mult râvnit. Am învățat atunci că nu poți ajunge oricum la tron, că trebuie să dovedești că ești vrednic de aceasta.

Mai târziu, umblând pe la școli, am descoperit o minunată capodoperă medievală, „Divina Comedia” și ne-am umplut de bucurie urmărindu-l de la distanță pe Dante Alighieri care, însoțit de Beatrice și de Sf. Bernard, străbate cele 9 ceruri ale cerului ajungând în final în

Empireu. După ce ne-am umplut de lumină și sfințenie, după ce-am ascultat muzica sferelor, într-o zi ne-a căzut în mână „Țiganiada” – o epopee în care Raiul descris în spirit iluminist nu e altceva decât o extrapolare, o materializare a dorințelor foarte pământești ale lui Cucavel și Parpangel și al altor țigani, un loc al desfătărilor culinare: *„Râuri de lapte dulce pe vale/curg acolo și dă unt păraie/ Țărmurile de mămăligă moale/ Dă pogace, dă pite și mălaie/ o, ce sfântă și bună tocmeală/Mănânci cât vrei și bei fără osteneală...”*

Pentru scriitorii romantici Paradisul era un cuvânt care descătușa fantezia, era un prilej de a descrie grădini cu vegetație luxuriantă, lacuri misterioase unde totul era poleit de razele argintii ale lunii. Ei, poeții romantici, se uitau la cer și se simțeau atrași de infinit, de necunoscut. Călătoria cosmică era o temă preferată în vremea aceea: *„Porni Luceafărul. Creșteau în ceraluii aripe, și căi de mii de ani treceau, în tot atâtea clipe...”*

Astăzi trăim într-o lume pragmatică, aflată într-o neconținută alergătură după „beneficiu”, o lume cuprinsă de răceală, o lume care, în spirit cartezian, scrutează totul cu ochi rece și dă verdicte definitive, o lume care nu mai așteaptă „împărăția lui Dumnezeu”, ci-și creează propria împărăție în care mijloacele au luat locul scopului. Într-o astfel de lume dezamăgită și descumpănită s-a născut „teologia liberală” sau „dialectică” reprezentată de K. Barth, R. Bultman, D. Bonhoeffer, P. Tillich etc. Aceștia au văzut în Scripturi „opere deschise” care pot fi mereu interpretate. Ei și-au propus să dezbrace credința de veșmântul ei mitologic, să se debaraseze de lumea de dincolo și de toate miracolele descrise în Biblie. Conform opiniilor lor, minunile săvârșite de Iisus sunt produse ale imaginației sau fenomene naturale greșit interpretate. Ca și ateii, teologii liberali cred că cerul a rămas ca o piață pustie, iar Dumnezeu supranatural și religia trebuie date la topit și apoi returnate în alte tipare...

Ciudat e că astfel de „teologi” mărturisesc că rugăciunea face parte integrantă din viața lor. Cum oare rostesc fără să se cutremure: *„Vieâmpărăția Ta, facă-se Voia Ta...”*

Dacă cercetăm Scripturile putem lesne observa că „împărăția lui Dumnezeu” e o temă fundamentală. Evreii așteptau „împărăția i cerurilor” anunțată în Vechiul Testament. Ei credeau că într-o zi Dumnezeu va interveni prin Mesia în istorie și va izbăvi poporul de sub jugul romanilor, dar într-o zi glasul lui Ioan Botezătorul răsună în

pustia Iudeii spulberându-le iluziile: „Împărăția cerurilor este aproape! Pocăiți-vă! Iată securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor”.

Strigătul lui Ioan e un semnal de alarmă. Împărăția vine! E aproape! Inimile, ființele trebuie să intre de urgență într-un proces de schimbare căci Judecata e iminentă. Dar Ioan nu era decât glasul care pregătea calea pentru venirea Regelui. Toți așteptau gâtuiți de emoții împărăția... Și ca surpriza să fie totală își face apariția Iisus care prin câteva propoziții face praf orizontul lor de așteptare. Ne putem imagina surpriza de proporții produsă de cuvintele: „Împărăția e între voi”, „împărăția e în voi”, „împărăția lui Dumnezeu se va arăta”, „Mă duc să vă pregătesc un loc (în împărăție) ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi”. La prima vedere s-ar părea că afirmațiile nu pot fi toate adevărate și că, pe undeva, există niște paradoxuri.

În realitate Iisus n-a venit să răstoarne domniile și să dea peste cap dregătoriile, nici să transforme pământul într-un „regat” unde să trăiască în armonie lupul și mielul, câinele și pisica și unde să nu existe conflicte, crime, poluare etc. Fiul lui Dumnezeu întrupat în istorie prezintă oamenilor conceptul unei împărății spirituale, o împărăție nevăzută și veșnică. Acest fapt implică existența unui „teritoriu” și-a unui „împărat”.

Prin prezența Sa, Iisus Hristos face o breșă în împărăția Satanei „dumnezeul veacului acestuia” aducând o nouă realitate, remarcabilă prin calitatea ei.

Când vorbește despre „împărăția lui Dumnezeu”, Iisus Hristos se referă la o realitate prezentă manifestată în persoana și lucrarea Lui. „Împărăția” e de fapt în acest context domnia lui Dumnezeu în inimile și viețile noastre prin acceptarea voii Lui (conform Efeseni 2: 1 – 3). „El ne-a eliberat de sub puterea întinericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui în care avem răscumpărarea și iertarea păcatelor” (Coloseni 1: 13 – 14).

Împărăția, conform spuselor lui Iisus, are și un aspect viitor, fiind un loc unde vor ajunge toți cei mântuiți. Greu de vorbit în termeni omenești despre acea realitate. În primele capitole din Apocalipsa găsim că lui Ioan – ucenicul pe care-l iubea Iisus – i se oferă harul, ca în timpul unei viziuni ce-a avut-o în insula Patmos, să arunce o privire în cer. Realitatea cu care intră în contact îl copleșește, iar descrierea pe care o face este vagă, plină de imagini poetice și de simboluri. Și e normal să fie așa. Noi, cei închiși în temnița simțurilor și a cărnii

omenești nu avem mijloace să descriem o realitate spirituală de asemenea anvergură. Și nici nu e important s-o facem.

Important e să știm că ușa cerului este deschisă pentru toți cei mântuiți, că la poartă nu stă Sfântul Petru cu legătura de chei ca să facă selecția în urma unui dialog presărat cu anecdote. O singură interdicție există: *„Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu”* (conform Ioan 3: 5). Aceste cuvinte spuse de Iisus lui Nicodim în urmă cu aproape 2000 de ani sunt valabile și pentru noi. Stăm sub incidența aceleași priorități, *„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănire-Lui și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra”* (conform Matei 6: 33).

Literații s-au întrecut în cursul vremii să descrie cerul, paradisul, împărăția și folosindu-se de imaginație au creat lumi fictive populate de ființe serafice, lumi care nu sunt altceva decât o încercare metaforică de a surprinde o realitate care ne scapă. Biblia nu ne dă prea multe detalii despre ce este acolo, dar ne învață cum să ajungem acolo. Ne învață că noi, dogmaticii, pragmaticii, intoleranții sau formalistii acestui veac descumpănit trebuie să ne purtăm într-un anumit fel ca să nu ne cutremurăm rostind cuvintele: *„Vie împărăția Ta, facă-se Voia Ta”*.

Fascinația Fetei Morgana

— „Vreți să aveți putere nelimitată? Pofțiți domnilor... Doriți să fiți optimizați? Pofțiți... Îndrăzniți... Veți avea viitorul în buzunar, veți putea să vă ridicați de la pământ prin propriile forțe, învingând legea gravitației, veți cunoaște tainele religiilor asiatice, veți avea experiențe inedite, veți... Cum? Ce promovăm? Pacea, domnilor pacea mondială și mai ales cea sufletească pe care o căutați! Veți dobândi o forță, o energie cu care puteți deveni invizibili, trecând în cea de-a patra dimensiune. Cum? N-ați mai auzit de asta? E firesc. Aduceți-vă aminte de Hamlet, care a zis că pe lume sunt multe lucruri pe care nu le putem ști sau pricepe. Deci, nu scăpați ocazia! E ultima dumneavoastră șansă! Iluminarea mult așteptată o puteți obține apropiindu-vă de: Era Nouă (New Age) ... Soka Esokai... Orient... Psihosinteza... Meditația Transcendentală sau Cultul lui Maharishi... Copiii Domnului... Misiunea Lumii Divine... Hare Krishna... Cooperativa Europeană... Cultul lui Bhagwan Sree Rajeeh... Biserica Unificării sau Cultul lui Moon... Martorii lui Iehova... Noua Acropole... Bahai... Scientologia sau Noua Comprehensiune... Ananda Marga... Și mai sunt...

Majoritatea acestor mișcări – așa-zis religioase – au apărut pe firmament într-al nostru secol atât de generos în acceptarea tuturor năstrușniciilor. Li s-a zis în fel și chip: „noi mișcări religioase”, „religii orientale”, „religii sălbătice”, „sinteze”, „grupuri de meditație”.

Unii le numesc SECTE, cuvânt cu care noi românii ne-am familiarizat de pe vremea „respectivului”. Atunci nu mai știai care-i cult și care-i sectă. Când venea vreo delegație de peste hotare, aflai că „în țară există 14 culte religioase care-și desfășoară în deplină libertate activitatea”. După ce pleca delegația, când eram noi de noi, cultul se metamorfoza în sectă. Se urmărea programatic strecurarea zăzaniei, a dezbinării între credincioși, pentru ca în final, aceștia să fie compromiși.

Care sunt de fapt „semnele” unei secte? (Nu de alta, dar omul vrea să știe în ce barcă se află!). Termenul poate fi definit din trei unghiuri, dacă ținem cont de perspectiva unor eminenți teologi:

1. Teologic: Grupul care este împotriva unui lucru esențial din credința creștină: Sfânta Treime, Divinitatea lui Iisus Hristos, Mântuirea prin credință. Subminează autoritatea Bibliei prin adăugare, scădere sau distorsiune. Respinge ideea de Biserică organizată.

2. Sociologic: Grupul care diferă radical de grupul cultural din care face parte, constituindu-se într-o enclavă, într-un „buzunar”, în cadrul societății prin limbaj, ținută, comportament.

3. Psihologic: Grupul în care învățătura religioasă nu vine din Cuvântul lui Dumnezeu, care este Biblia, ci de la o persoană care ia locul lui Iisus Hristos în cadrul grupului. Prin presiune urmărește despărțirea oamenilor de familiile lor. Cultivă intoleranța față de orice altă poziție, îngustimea și fanatismul.

„Firmele” acestor grupări sunt atrăgătoare prin misterul, exotismul sau noutatea lor. Dar dincolo de acest paravan putem descoperi o bizară fuziune a misticismului cu religia. Ca într-un bazar oriental, aici găsești de toate: magie, psihologie, religie, reîncarnare, ritualuri, droguri, politică.

Tinerii mai ales sunt atrași de atmosfera de erudiție și cultură ce se degajă în aceste grupuri. Aici poți întâlni termeni luați din fizică (particule, energie, antimaterie, atomi), din psihologie (blocaj psihic, inconștient, refulare, engrame), dar mai ales din domeniul metafizicii. Toate par frumoase și bune, dar ne putem foarte ușor înșela.

Biblia ne avertizează asupra faptului că Diavolul se poate

deghiza în „înger de lumină”, cu scopul de-a amăgi. Apostolul Pavel îl avertiza pe mai tânărul Timotei, spunându-i că în „zilele din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor...”

Dacă vom îndepărta cu luciditate vălul aparențelor și vom examina aceste „sinteze” cu Biblia în mână, ușor vom descoperi ce se ascunde în spatele lor. Marea amăgire constă în aceea că adevărurile fundamentale ale Bibliei nu sunt respinse, ci „înlocuite cu altele”.

- Iehova sau o Forță în loc de Sfânta Treime

- Un „Guru” în loc de Iisus Hristos

- O incantație, o repetare la nesfârșit a unui cuvânt în sanscrită, în loc de rugăciune

- Spălarea creierului, în loc de împlinirea personalității

- O salvare personală prin tehnici oculte de manevrare a energiei, prin meditație sau exerciții în locul mântuirii prin credință, prin crucea lui Iisus Hristos

- Retragerea din lume, în locul implicării sociale

- O libertate fără îngrădiri, în locul unei libertăți controlate de Dumnezeu

Ca să ne întâlnim cu aceste învățături nu va trebui să plecăm în Occident, căci ele vin sau vor veni la noi curând. Doar ne-am deschis ușile spre Europa.

Samuel Kamaleson, misionarul indian ce a cântat în celebrul film „Vagabondul” lansa un avertisment în 1990: „România, va veni Occidentul cu ale lui, va veni Orientul cu amăgirile lui. Dar Dumnezeu nu-ți va oferi altceva decât Biblia. Rămâi pe temelia ei”.

Doamne, păzește-ne inima, ca setea noastră autentică după bine, frumos și adevăr să nu-și caute împlinirea în false religii.

Cam costisitoare biserica!

I. Introducție

Mă aflu în trecere printr-un renumit centru universitar din Transilvania, când un afiș ce se lăfăia pe ușa unui impunător edificiu cultural mi-a reținut atenția. Cu litere mari, scrise în culori vii se anunța o conferință cu o temă incitantă: „Cum să-ți cunoști viețile anterioare?” Dornic de a afla lucruri noi, ca odinioară cei din Atena, îmi iau elan și dau să intru în sală, dar un mic cerber, cu ochelari, adăpostit după o măsuță mă ia în primire, îmi vâra în mână un bilet și-mi spune că mă costă doar 999 lei. Scotocindu-mă prin buzunare după bani dau

eu cifra de câteva ori peste cap și mereu îmi iese 666 – numărul Fiarei din Apocalipsa 13. Mă cuprind presimțirile și-mi zic că nu-i a bună. Totuși mă îmbărbătez în sine-mi, intru în sală, ocup un loc în primele rânduri și aștept cu nerăbdare să înceapă treaba pentru care am dat banii, între timp dau o roată cu privirea și bag de seamă că sala era plină de tineri care se foiau, își pregăteau pixurile și caietele ca să noteze prețioasele vorbe ce le vor auzi. Pe scenă era o tablă și lângă ea o măsuță pe care era o Biblie mică și un cărțoi cât toate zilele, iar lângă ele un pahar cu apă pentru când va răguși oratorul. Dar iată-l că apare. E un tip ajuns la vârsta a doua, dar volubil, cu alură de sportiv. E îmbrăcat în pulover și în picioare are adidași... Puma. Vorbește germana. Un student, cu destulă dificultate, traduce. Se încurcă mereu în termenii de specialitate. Încet, încet tabla se umple cu scheme, săgeți, tabele etc. Profesorul, trebuie s-o recunosc, își știa meseria. Vorbea, sculpta în aer vorbele cu mâna, improviza mici scenete, strecura momente vesele... dar nimic despre viețile anterioare plătite cu 999 de lei. După ce ne-a amețit cu funcționarea creierului, mecanismele memoriei, subconștientul, răul din noi, metode terapeutice etc, îl văd că scrie pe tablă un titlu: „Dianetika”. Îmi întind gâtul și mă uit la titlul de pe coperta volumocului de pe masă. Deodată mi se face lumină în cap când citesc: L. Ron Hubbard, „Dianetika”. Ies tiptil din sală și mai că mi-a venit să cer banii înapoi, dar ochelaristul de la ușă a dispărut cu masă cu tot, probabil în vreo... viață anterioară.

Acum, îngăduiți-mi să vă spun ce-am aflat din diferite surse despre așa-zisa „Biserică Scientologică” prezentă deja și în România prin emisarii săi.

II. Bani, putere și influență

Biserica Scientologică este una din cele mai bogate grupări religioase din lume, având un venit de peste 500 milioane de dolari pe an. Are 50.000 de membri activi și aproape 8 milioane de simpatizanți în întreaga lume. A prins în mrejele ei numeroși oameni bogați, staruri de cinema de la Hollywood și vedete din lumea muzicii. Cum să n-ai bani când printre membrii bisericii se numără celebrități ca Tom Cruise, John Travolta, Chick Coreea, Nancy Cartwright (vocea cunoscutului erou din desenul animat, Bart Simpson), Kirstie Alley. Cum să fii sărac dacă ai la dispoziție un „Sediu pentru celebrități ale bisericii”, un lanț de cluburi unde se oferă ședințe scumpe de counseing, un lanț de clinici care dispun de saune, săli pentru exerciții

fizice și unde poți face diverse cure de vitaminizare.

Biserica Scientologică, deși a fost implicată în numeroase scandaluri câștigă teren având centre în 65 de țări. Iată câteva din strategiile folosite: Fundația „Drumul spre fericire” a distribuit copiilor din mii de școli publice mai mult de 3, 5 milioane de cărți cu extrase din opera „nemuritoare” a liderului. Este cel mai cuprinzător program de propagandă din istoria Bisericii Scientologice. Se preconizează construirea unui campus pe o suprafață de 400 de ha unde vor fi instruiți cei care vor aplica metodele terapeutice specifice acestei grupări.

Biserica Scientologică dă o mare importanță editării de cărți. „Dianetika” a fost timp de 100 de săptămâni pe lista de best selleruri. Cărțile se epuizează fiindcă liderii și prozelii le cumpără pe toate de la standurile din marile orașe ca să dea impresia că sunt foarte căutate și că se bucură de succes.

III. L. Ron Hubbard

Fondatorul Bisericii Scientologice este L Ron Hubbard născut în 1911 în Nebraska și decedat în 1986. A servit în Marina SUA în timpul celui de al doilea război mondial. Pe front a fost mutilat, pierzându-și vederea. A fost declarat mort de două ori, dar în cele din urmă și-a revenit și chiar s-a vindecat grație unei terapeutici speciale. Autor de literatură științifico-fantastică, Ron Hubbard a mărturisit c-a avut legături cu șamanii din Borneo, indienii sioux, cu vindecătorii din Manciuria. Nu s-a sfiit să arate c-a studiat religiile asiatice și-a avut contacte cu spiritismul modern. Și-a luat doctoratul la Sequoia University în urma unor cursuri prin corespondență.

IV. Ia ființă o nouă rătăcire în cele din urmă Ron Hubbard își creează un sistem propriu filosofic și religios, un soi de sincretism, un fel de ghiveci în care găsești taoism, iudaism, budism, zoroastrism, hinduism etc. În anul 1954 Ron Hubbard înregistrează oficial „Biserica Scientologică”. Conform întemeietorului numele ei vine de la cuvântul latin SCIO – cunoaștere și grecescul LOGOS – a studia. E o biserică ciudată în care Biblia a devenit o carte oarecare, iar „Dianetika” adevărata carte sacră. Ron Hubbard susține că nefericirea este generată de anumite probleme mentale pe care le numește *engrame* și care sunt cauzate de diferite traumatisme. Părintele Bisericii Scientologice a inventat un detector de minciuni numit E-metru care are destinația de a înregistra modificările electrice la nivelul pielii în

timp ce subiecții discută probleme personale cu privire la trecutul lor. Ron Hubbard afirmă că omul se naște bun, dar engramele nu-l lasă să fie fericit, însă omul se poate salva singur fără Hristos (care e considerat un învățător oarecare printre mulți alții) apelând doar la tehnicile scientologice de „curățire” a engramelor. Conform doctrinei bisericii omul trebuie să se împlinească aici pe pământ, în caz că nu reușește nu-i nicio problemă, căci judecată nu există și nici pedeapsă. După moarte „Thetanii” – spiritele exilate pe pământ cu 75 de milioane de ani în urmă de către un guvernator galactic și care s-au cuplat cu omul îi vor oferi acestuia șansa de a se reîncarna pe pământ sau pe o altă planetă.

Ron Hubbard a născocit pentru eliminarea engramelor diferite servicii foarte costisitoare. El a atras atenția asupra faptului că și adepții care-au fost epurați de engrame se pot confrunta cu grave pericole spirituale, dacă nu sunt propulsați spre nivele mai înalte. Recruții participă la servicii de auziții estimate la 1.000 dolari pe oră. Aceste sesiuni, spun psihiatrii, pot provoca o stare de euforie similară cu cea rezultată din consumul de droguri, făcându-i pe clienți să revină pentru o „porție” mai mare. Noii recruți pentru a-și plăti taxele fac diferite comisioane și recrutează noi membri. Pot adera la personalul bisericii având apoi dreptul la un contract de muncă pe un milion de ani. Membrii Bisericii Scientologice trebuie să urce din treaptă în treaptă pe „Podul Iluminării”. Acesta are 8 nivele. Ca să urci scările trebuie să dai teste și vei plăti, dacă ai de unde, între 200.000 – 400.000 de dolari. Când urcușul e greu și întâmpini greutăți, poți încerca 52 dintre discursurile înregistrate în 1952 de Ron Hubbard. Costă numai 2.526 de dolari. Foștii lideri din Biserica Scientologică care s-au retras fac afirmații șocante: „Un cult al lăcomiei și al puterii”, „O școală de psihopați ale căror terapii nu sunt decât manipulări de suflute omenești”, „O afacere profitabilă care supraviețuiește folosind ca arme intimidarea și șantajul”. Actualul lider David Mișcavige, un om de 30 de ani, doar cu studii liceale caută să facă Biserica Scientologică cât mai credibilă în fața lumii. El caută să atragă mari personalități din diferite domenii, conduce companii de publicitate la Radio și TV, încearcă să stăvilească lupta pe care IRS (Serviciul Intern de Evaluare a Veniturilor) împreună cu FBI au declanșat-o împotriva acestei biserici.

V. Concluzii

Scientologia își zice „Biserică” cu toate că e doar o organizație

care sacralizează pe om în locul lui Dumnezeu, care profită de naivitatea oamenilor pentru a face cât mai mulți bani. O organizație fără Hristos, dar cu un substitut numit Ron Hubbard, fără Biblie, dar cu o carte numită „Dianetika”, o organizație care oferă iluzia salvării cu ajutorul banilor, o „biserica” în care personalitățile marcante au luat locul slujitorilor.

Adevărata Biserică s-a născut în ziua de Rusalii prin intervenția lui Dumnezeu. Ea străbate veacurile proclamând Vestea cea Bună a împăcării omului păcătos cu Dumnezeu prin jertfa de la cruce a Domnului Iisus Hristos. „Prin har ați fost mântuiți, prin credință și aceasta nu vine de la voi”.

Om bogat, om sărac

Clujul a fost numit cândva „Heidelbergul transilvan”. Aici, după Unire, a luat ființă Universitatea Daciei Superioare, la a cărei deschidere istoricul Vasile Pârvan a rostit un discurs intitulat „Datoria vieții noastre” prin care căuta să îndrepte privirea tinerilor spre idealuri mai frumoase, mai înălțătoare. Aici la Cluj a fost întotdeauna un centru cultural și medical de primă mărime. Aici au trăit și-au lucrat renumiții medici și profesori: Goia, Hațeganu, Nana, Fodor, Papilian și alții. Aici s-au făcut operații de mare complexitate, unele în premieră mondială. Cei mai în vârstă cunosc Clujul ca pe un oraș cu atmosferă de cetate medievală în care era o plăcere, romantică desigur, să iei o trăsură din „stația” situată în fața Catedralei Sf. Mihai și s-o iei agale spre Mănăstur acompaniat de ritmul copitelor și pocnete de bici ale birjarului. Cei care veneau în orașul de pe malurile Someșului întrebau de Universitate, spital sau Grădina Botanică renumită în Europa prin plantele rare aduse din toate colțurile lumii.

Dar a venit o zi în care Clujul a primit un nume nou: „Eldorado”, devenind astfel punct de atracție pentru mulți vizitatori cuprinși de febra îmbogățirii. Cu toții știu că acum câteva secole conchistadorii spanioli căutau prin America de Sud un loc misterios, care le-a înfierbântat fantezia, un loc plin de aur, un tărâm fabulos, unde te puteai îmbogăți brusc și fără prea mare efort. Locul acela n-a fost găsit niciodată, rămânând doar ca un spațiu virtual, dar în căutarea lui mulți și-au pierdut scurta viață ce le-a fost dată.

Cei care coborau din trenuri sau mașini la Cluj, nu mai întrebau de locurile emblematice ale orașului, ci de... Sala Sporturilor. Aici era o coadă nesfârșită. Toți doreau să ajungă la ghișeu ca să le rodească

țarina, fiindcă auziseră ei că acolo se afla un om providențial care a aflat secretul înmulțirii banilor de opt ori.

În ultimii zece ani câștigurile, retrocedările, moștenirile, posesiunile se află în centrul atenției și nu numai atât. Ele stârnesc patimi, incendiază visurile românilor, provoacă orbire, răzbunări și violențe. Din cauza lor unii zac în pușcării, alții zac în cimitire.

Părinții au ridicat mâna asupra copiilor. Aceștia și-au făcut „dreptate” cu sapa sau toporul. Frații și-au dat în cap pentru bani, pământ sau case.

Dacă suntem creștini, cum ne place să ne numim, trebuie să luăm aminte la atitudinea lui Iisus în această problemă. Mai ales că această atitudine reflectată cu claritate în vorbe și fapte ne așază pe tava ațâț o analiză cât și o soluție la care merită să reflectăm, în Evanghelia după Luca capitolul 12 versetele 13 – 15 scrie că Iisus a fost solicitat să intervină într-un conflict ce s-a iscat între doi frați cu privire la o moștenire. Răspunsul lui Iisus a fost destul de tăios: „Omule, cine m-a pus pe mine judecător sau împărțitor peste voi?” Lui Iisus problema adusă înaintea Sa i s-a părut minoră fiindcă putea fi rezolvată ușor de rabin sau judecător, dar El folosește acest prilej ca să vorbească mulțimii despre averi, despre posesiunile de bunuri materiale – o temă de mare actualitate atât pentru vremea aceea cât pentru zilele noastre.

Învățătorul începe adresând mulțimii o frază sentențioasă conținând în sine un avertisment: „Feriți-vă de orice fel de lăcomie, căci viața unui om nu stă în belșugul avuției lui”. Fraza aceasta trebuia să le aducă aminte de Tora – cartea în jurul căreia s-a strâns poporul evreu în cursul vremii. În sulul cărții stă scris Decalogul ce precizează cu claritate: „Să nu poftești nici vreun alt lucru” (Exod 20: 17). Mai trebuia să le amintească despre faptul că Dumnezeu este drept și a pedepsit acest păcat considerându-l grav. Ei sunt avertizați indirect că nu trebuie să uite ce li s-a întâmplat lui Balaam, Acân, Ghehazi, Iuda și altora.

Apoi Iisus ca să facă mai palpabil adevărul le spune o pildă: „Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine și zicea: Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele. Iată, a zis, ce voi face. Îmi voi strica grânarele și voi zidi altele mai mari, acolo voi strânge toate roadele și bunătățile mele. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani, odihnește-te,

mănâncă, bea și veselește-te. Dar Dumnezeu i-a zis: Nebunule! Chiar în noaptea asta ți se va cere înapoi sufletul și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?”

La Cluj, într-un anumit moment al istoriei țarina unor oameni a rodit de opt ori mai mult, apoi iar, apoi iar... Cei brusc îmbogățiți și-au cumpărat apartamente, mașini, aparatură electronică. Unii bogați au ajuns putred de bogați, alții mai săraci au sărăcit brusc ajungând cu familia în... garaj.

Pilda rostită de Iisus nu pune accentul pe bogăție sau sărăcie, ci pe atitudinea omului. Bogatul, după ce i-a rodit excesiv țarina și-a zis: „Suflete, de-acum odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te”. Cuvintele lui sunt o sinteză a filosofiei hedoniste – care susținea că valoarea supremă a vieții este plăcerea, împlinirea dorințelor secrete ale inimii.

Cu adevărat dorințele au fost așezate de Dumnezeu în noi ca să ne stimuleze, ca să ne împingă înainte. Nu întâmplător împlinirea dorințelor e simțită ca o victorie, fiindcă această împlinire e urmată de satisfacție, de plăcere. Dar dorințele scăpate de sub control devin pofte și acestea ascund în sinea lor lăcomia.

Să mai observăm că omul îmbogățit pe neașteptate n-a devenit în clipa aceea fericit. Ba din contră îngrijorările au început să-l năpădească. A început să se frământa punându-și întrebarea „Ce voi face?” Toți observă azi că înmulțindu-se banii se înmulțesc și întrebările: „Ce să fac cu atâția bani? Unde să-i țin? Ce fac dacă arde casa? Dar dacă mă atacă hoții?”

Înmulțindu-se averea omul a ajuns să creadă că e propriul său stăpân și că poate face orice cu viața și cu bunurile sale. Mai mult decât atât, s-a crezut chiar stăpân peste timp. Pe când urzea planuri cu privire la viitor a auzit un glas ce venea de sus: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta îți voi cere sufletul înapoi”.

Acumulând bogății omul a uitat că trebuie să se îmbogățească și față de Dumnezeu. A uitat că tezaurul din cer este intangibil, că el se află într-o bancă ce nu poate fi spartă și care nu dă niciodată faliment.

Cred că Dumnezeu în Ziua Judecării se va uita în ochii noștri să ne va întreba: „Cum ți-ai dobândit averea?” și „Ce-ai făcut cu averea ta?” Dacă am ajuns la prosperitate prin muncă cinstită și investiții e bine. Dacă am făcut și altora parte din ce ne-a dat Dumnezeu e și mai bine. Dacă am ajuns bogați prin jonglerii și șmecherii tipic balcanice

vom da socoteală. Dacă am făcut binefaceri doar pentru a ne reface imaginea, vom fi trași la răspundere. Citind pilda „Bogatul și Lazăr” unii au tras concluzia că Lazăr a ajuns în „Sânul lui Avraam” fiindcă a fost sărac, iar celălalt a ajuns în locul de chin din cauza bogăției. Nimic mai fals! Lazăr a ajuns acolo datorită ascultării de Dumnezeu, iar bogatul a ajuns în alt loc din cauza neascultării. Bogăția și sărăcia sunt două realități, două teste la care suntem supuși aici pe pământ. Atitudinea inimii cu Privire la acestea are ecou în veșnicie.

Toleranța – forță sau slăbiciune?

Au trecut trei sute de ani de când teologi de diferite culori și nuanțe se zbăteau într-o cumplită dilemă: „Face bine sau rău toleranța? E un semn al puterii, sau un act de lașitate care amenință valorile creștine? Tuturor le răspunde John Locke în „Epistola de tolerantia” scrisă în 1689, din care citez câteva rânduri: „Gândiți-vă că toleranța este însăși esența creștinismului, căci dacă ne lipsește dragostea de aproape, blândețea și bunăvoința, cum am putea îndrăzni să ne numim creștini? Pentru câteva divergențe de păreri despre care nu vom ști înaintea Zilei Judecării de Apoi dacă sunt adevărate sau false trebuie ca fratele să-și ardă fratele? Voi care practicați cultul catolic și voi oameni din Geneva și voi anabaptiști, arminieni și socinieni aflați că nu veți câștiga niciodată un suflet prin forță; vă lipsește pentru asta și dreptul și puterea. Tolați-vă și uniți prin voința de a face binele, „iubiți-vă unii pe alții” (Paul Hazard, „Criza conștiinței europene”, pag. 308).

Cine ar fi bănuît că vechiul cuvânt „îngăduință” folosit de apostoli se va îmbrăca în altă haină și va deveni un cuvânt-cheie la începutul celui de al treilea mileniu în plină revoluție digitală. Astăzi TOLERANȚA e pe buzele tuturor, mai puțin în inimă. Cuvântul e vânturat zilnic pe la urechile noastre, repetat la radio, în televiziune și presă. E o poruncă importantă în „Declarația Universală a Drepturilor Omului”, noua biblie a vremurilor de azi. Dar vorbele repetate prea des își pierde culoarea și conturul, se banalizează ajungând fără semnificație, rămânând doar o piesă în arsenalul demagogic al politicianilor. Cuvintele adeseori nu merg în același ritm cu faptele. În timp ce se face apel la toleranță la toate răspântiile nouă ne vine a striga: „ACTA NON VERBA!” Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere. Oare revoluționarii francezi n-au avut pe buze chemarea la toleranță în timp ce trimiteau mii de oameni la ghilotină?

Ptolemeu Philadelful (iubitorul de frați) și-a ucis frații. Iubitorii de cărți au înălțat ruguri din cărțile altora. Talibanii din Afghanistan au tras cu rachete în statuile reprezentându-l pe Buddha. N-au ținut cont de valoarea patrimonială a acestora, nici de faptul că aveau o vechime de 1500 de ani. Cu prilejul unei vizite în India, Papa Ioan Paul al II-lea s-a oprit la Tbilisi în Georgia ca să rostească rugăciunea „Tatăl Nostru” cu Patriarhul, dar acesta a refuzat să se roage spunând că nu poate intra în comuniune cu cineva care are o altă credință. Tot Suveranul Pontif vrând să refacă legăturile cu lumea ortodoxă a vizitat Grecia, prilej cu care s-a trezit scuipat (la Atena) de înalte fețe bisericești orbite de fanatism. În Rusia, Episcopul Nifon a decis arderea în piața publică a unor cărți aparținând unor teologi cu deschidere culturală și îndrăzneală în idei. E vorba de cunoscuții: A. Man, Lossky, Evdokimov, Afanasiev și alții. Am citit undeva că pământenii au trimis în cosmos câteva simboluri care să le vorbească extratereștrilor despre locuitorii Terrei. Ele reprezentau un bărbat și o femeie, atomul de hidrogen, locul Pământului în cadrul sistemului nostru solar. N-ar fi stricat să pună și un simbol al intoleranței care s-a dovedit a fi o trăsătură constantă a pământenilor.

Am dat câteva exemple de intoleranță pe care le-am găsit la greci, francezi, ruși și alții, dar n-am spus nimic despre ce se-ntâmplă la noi, pe plaiul mioritic, evanghelizat de Sf. Andrei. Se știe că noi, românii suntem buni, miloși, ospitalieri și toleranți. Sigur mai apare din când în când câte-un ticălos ca Siito Ferencz care și-a făcut o listă de 21 de persoane care i-au greșit într-un fel sau altul, reușind în câțiva ani să lichideze șase dintre aceștia. Mai există câte-un Benjamin Jian care ia arma de vânătoare și-i lichidează pe cei care l-au deranjat. Mai sunt pe la noi bărbați care-și bat nevestele, ba unii le bat preventiv luna ca să fie cumiți în timpul săptămânii. Mai sunt alții care fluieră și huiduie imnul național al echipei adverse. Cât de tolerante sunt galeriile unor echipe se vede după numărul celor internați cu grave traumatisme craniene și după numărul de scaune aprinse în tribune.

Există însă și la noi și la alții oameni răbdători, toleranți chiar și atunci când ar putea să explodeze dintr-un motiv sau altul. Este oare toleranța o înzestrare genetică? Se află ea în pornirile noastre firești? Sau este un dar de care n-are parte oricine? Ar exista niște motive care să ne îndemne la a deveni mai toleranți? Printre scrierile rămase de la Benjamin Franklin se află și o parabolă ce ar putea fi un posibil

răspuns la unele din aceste întrebări: „Se întâmplă că Avraam se așează în fața cortului său, înspre asfințitul soarelui. Și văzu un om adus de spinare din cauza vârstei, venind din pustiu, sprijinit de un toiag. Și Avraam se ridică și-i ieși într-o întâmpinare și-i spuse: „Intră rogu-te și spală-ți picioarele și odihnește-te în astă-noapte și mâine în zori îți vei continua drumul”. Dar omul răspunde: „Nu, căci eu mă voi odihni sub acest copac”. Și Avraam stăruie și mai vârtos până când omul acela intră și Avraam se apucă și-i pregăti o mâncare. Și când Avraam văzu că omul acela nu aduce rugăciuni lui Dumnezeu îi spuse: „Pentru ce nu slăvești pe Atotputernicul, zămislitorul cerului și al pământului?” Și omul răspunde: „Eu nu slăvesc pe acel Dumnezeu despre care îmi vorbești, căci mi-am făcut un Dumnezeu care locuiește tot timpul în casa mea și se îngrijește de toate ale mele”, și zicând asta scoase de sub haină un mic dumnezeu făcut din lemn. Atunci râvna lui Avraam se înflăcăra și mai mult și el se ridică luă un toiag și lovindu-l pe acel om îl alungă în pustie. Dar în mijlocul nopții Dumnezeu îl chemă pe Avraam zicându-i: „Avraame, unde-i străinul?” Și Avraam răspunde zicând: „Doamne, acel om nu voia să ți se închine nici să-ți rostească numele. Iată pentru ce l-am gonit din fața mea și l-am alungat în pustie. Atunci spuse Dumnezeu: „Oare Eu însumi nu l-am răbdat o sută optzeci și cinci de ani și nu l-am îmbrăcat și hrănit cu toate că s-a ridicat împotriva Mea? Dar tu, care ești păcătos, nu-l poți răbda o noapte?”

Verbul „a tolera” vine din latinescul „tolerare” care înseamnă a suporta pe cineva, a îngădui, a ierta chiar și atunci când legea dreptății pusă de Dumnezeu în noi ne cere să pedepsim. Cuvântul grecesc „makrothumia” înseamnă capacitatea de a îndura. Scoate în evidență o anumită atitudine față de oameni și evenimente care presupune o mare răbdare, o rezistență a minții, o stăpânire a sentimentelor. Cuvântul „makrothumia” sinonim cu „toleranță” pune în relief caracterul lui Dumnezeu. Această îngăduință divină e o speranță pentru cel păcătos, o atitudine de așteptare, o chemare blândă la alt stil de viață.

În general, noi oamenii suntem foarte toleranți cu noi înșine și foarte intransigenți cu alții. În loc să ne facem răgaz ca să ne contemplăm din când în când interiorul și să vedem ce nu-i în regulă acolo, noi judecăm cu asprime pe semenii noștri și suntem gata să îmbrăcăm roba de judecător din cinci în cinci minute împărțind pedepse. Uităm că atunci când îndreptăm degetul arătător spre alții,

trei degete sunt îndreptate spre noi înșine. E mult mai simplu să aplici „Legea Talionului”: „După faptă și răsplată”.

„Nu-ți voi rămâne dator”, „Ce mi-ai făcut asta îți voi face”. „Îți voi plăti cu aceeași monedă”. Creștinului i se cere să se dezbrace de hainele firii și să se îmbrace în Hristos. El a fost blând și îngăduitor cu cei slabi. A stat la masă cu vameșii și cu prostituatele. El a spus niște vorbe memorabile, dar s-a grăbit să le împlinească: „Ce voiți să vă facă oamenii, faceți-le și voi la fel”. Când Petru l-a întrebat de câte ori să ierte pe fratele său care a păcătuit împotriva sa, Iisus i-a zis să-l ierte de șaptezeci de ori câte șapte (Matei 18: 21-22). Cu alt prilej a spus: „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, întotdeauna toleranța a îndemnat la toleranță, bunătatea a generat bunătate în alții. Victor Hugo în „Mizerabilii”, urmărește transformarea în bine a fostului ocnaș Jean Valjean. Asta s-a produs prin puterea lui Dumnezeu, dar și datorită faptului că într-un moment al vieții lui, un om al lui Dumnezeu a avut puterea de a ierta, puterea de a fi îngăduitor. Iisus nu s-a războit cu răul de care era înconjurat în vremea Sa. N-a incendiat sinagogi pentru că acestea aparțineau fariseilor, n-a făcut scandal în Templu, deși acesta era administrat de saducheii care nu credeau în învierea morților. Nu s-a luptat cu preoții, ci chiar i-a trimis pe oameni la preoți deoarece aceștia făceau parte din sistemul levitic. Iisus n-a organizat trupe teroriste ca să răstoarne guvernul roman, deși acesta era rău. Dar Iisus a vestit împărăția lui Dumnezeu și pocăința prin care oamenii puteau deveni mai buni, mai îngăduitori.

Apostolul Pavel se plimba prin Atena, o cetate plină de idoli. S-a încrâncenat în sinea lui, s-a întărit în ființa sa, dar n-a așteptat să vină noaptea ca sub protecția întunericului, cu un ciocan să distrugă statuile păgâne. A găsit că e mai bine să le predice atenienilor despre acel Dumnezeu necunoscut căruia ei îi ridicaseră un altar fără să-l cunoască.

Trebuie să fim îngăduitori cu oamenii fiindcă și Dumnezeu ne-a tratat pe noi cu îngăduință. Însă trebuie să evităm extremele. Să ne ferim de intoleranță, dar și de toleranța fără țarmuri spre care se îndreaptă lumea de azi. Scriptura ne vorbește despre îngăduință, dar ne avertizează că și Dumnezeu a limitat toleranța atunci când un anumit lucru periclita o comunitate. Dumnezeu a pedepsit cetățile Sodoma și Gomora, Moise s-a opus celor ce dansau în jurul vițelului de aur, iar Iisus i-a alungat pe negustori din Templu. Purtând în inimă

cuvintele scrise de Pavel fraților din Colose: „Îngăduiți-vă unii pe alții și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi” să ne rugăm pentru a avea înțelepciunea de a discerne între o situație și alta, stând de veghe asupra sufletului nostru.

O Catedrală a mântuirii neamului?

În ultima vreme, indiferent că e ploaie, că e soare, că au motive serioase, că n-au, oamenii ies în stradă: muncitorii pentru salarii mai rezonabile, șomerii pentru locurile de muncă pierdute, elevii pentru examene mai puține și mai ușoare, revoluționarii pentru răsplata gestului patriotic. Culmea e că, pentru întâia oară în istoria României, au ieșit la miting și preoții. Nu salariile mici i-au scos în stradă, nici milioanele de avorturi, nici imoralitatea crescândă a celor din jur, ci pur și simplu ei și-au ridicat glasul împotriva presei.

Cică niște ziariști mai negri în cerul gurii și-au făcut un obicei din a se lega de cele sfinte ponegrind Biserica, pe înalții Ierarhi și chiar Sfântul Sinod. Ba mai mult, respectivii înși, fără frica lui Dumnezeu, au îndrăznit să afirme în foile lor că unele fețe bisericești ar fi colaborat pe ascuns cu Securitatea și că ar fi bine dacă și-ar pune cenușă în cap și s-ar pocăi mărturisindu-și în fața nației slăbiciunile. Alți ziariști au sărit în ajutorul Bisericii și a capilor ei spunând că n-ar trebui să se umble pe la dosarele eclesiasticilor, aceștia fiind o categorie aparte ce va da socoteală doar în fața lui Dumnezeu. Iar dacă oamenii Bisericii au făcut mici compromisuri, mici concesii regimului comunist, desigur că au făcut-o în scop strategic spre binele credinței și pentru a-i ajuta pe enoriași.

Pumnul în gura presei nu-l poate pune nimeni într-un sistem democratic, deci marșurile tăcute sau zgomotoase împotriva presei sunt inutile. Dacă ziariștii spun adevărul, sau o parte din el, Sfințiile lor trebuie să ia aminte și să corecteze ce-i de corectat sau să regrete ce-i de regretat. Dacă ziariștii spun minciuni, și asta se va vedea la deschiderea dosarelor, pot fi dați în judecată pentru delictul de calomnie. În toiul disputelor pro și contra pe această temă iată că Patriarhia a lansat proiectul construirii în inima Bucureștiului a unei grandioase „Catedrale a Mântuirii Neamului”. Măreața construcție aflată doar pe hârtie a încins spiritele. Toți au început să-și dea cu părerea, discuțiile antrenând persoane dintre cele mai diverse: arhitecți, scriitori, sociologi, preoți, psihologi, filosofi.

Și câte nu s-au spus la televiziune și în diverse publicații: că va fi un kitsch mortal, o construcție faraonică, un fruct al megalomaniei ce va concura în monstruoșitate Casa Scânteii și Casa Poporului. Că va fi un semn de imensă trufie, că se va înălța o catedrală de marmură albă cu mâini pline de noroi, că proiectul e un gest izvorât dintr-un vădit complex de inferioritate. De ce rușii, bulgarii, turcii, englezii și francezii să aibă catedrale și noi nu? De ce să ne umilească sectarii și catolicii prin construcțiile lor? S-a spus că prin ridicarea catedralei vrem să vadă lumea cât de religioși suntem ca popor. Că momentul nu e oportun, când în țară sunt biserici păărăginite, mulți bolnavi și săraci. Deci Catedrala va fi tichia de mărgăritar de pe capul chelului. Și câte nu s-au mai spus. Că slujitorii Bisericii care tăceau chitic când se demolau biserici, vor acum să-și restaureze chipul și să-și spele păcatele.

Cu ușurință putem observa că cei antrenați în discuție amestecă planurile vorbind când de construcție, când de oameni. Trebuie să remarcăm că un prim sens al cuvântului „Biserică” este acela de clădire destinată ofierii unui cult religios (lat. BASILICA), dar există și un al doilea sens, cel de „EKKLESIA” (adunare sau comunitate constituită pe baza unui crez comun). În Sfânta Scriptură accentul cade pe al doilea sens al cuvântului, subliniindu-se cu putere importanța Bisericii din interiorul zidurilor. Iată câteva metafore revelatorii: „Capul și Trupul” (Coloseni 1: 18) și „Templu” și „Piatra unghiulară” surprind funcționarea comunității religioase. Credincioșii sunt „pietre vii”: într-o clădire ce are ca „Piatră unghiulară” pe Iisus Hristos... într-o comunitate trebuie să existe deci viață, unitate, stabilitate și o subordonare față de instanța divină în diversitate!

Cât despre catedrală, lăsăm pe seama specialiștilor să dea răspunsuri cu privire la aspect, dimensiuni, preț de cost, amplasament, etc. Noi ne vom referi doar la denumirea construcției și vom încerca să ne exprimăm câteva opinii rezultate din trei întrebări ce în mod precis și le-au pus și alții.

1. De ce o Catedrală?

Niciun sacrificiu nu e prea mare când vrem să înălțăm o biserică sau o catedrală, dacă scopul strădaniei noastre este înălțarea și glorificarea lui Dumnezeu. O biserică, mică sau mare, de lemn sau de piatră, încărcată cu podoabe sau austeră, e un loc unde oamenii se adună ca să se închine, ca să asculte Evanghelia și să se întâlnească cu Dumnezeu. Dacă ridicăm o Catedrală fastuoasă doar ca să-i eclipsăm

pe alții, ca să sporim cu încă unul punctele de atracție turistică, ca să fie un loc unde să ne etalăm bogăția veșmintelor sau să ne păstrăm un obicei din străbuni, efortul nostru va fi zadarnic. Ne vom înșela pe noi înșine și vom încerca să-l înșelăm și pe Dumnezeu.

2. De ce o Catedrală a Mântuirii?

Asocierea celor două cuvinte: „Catedrală” și „Mântuire” ni se pare ambiguă, dacă nu discutabilă. Se intenționează oare a se sugera că Mântuirea e legată doar de o anumită clădire? Un om poate intra în catedrală, poate asculta cu atenție slujba, poate lua parte la unele ritualuri, dar poate ieși în stradă nemântuit. Fără să minimalizăm importanța Bisericii și a slujitorilor ei, credem că sângele lui Iisus Hristos, care ne mântuie și ne spală de orice păcat, nu s-a devalorizat și nici nu poate fi înlocuit nici chiar cu niște construcții somptuoase.

3. De ce o Catedrală a Mântuirii Neamului?

Dacă se crede că din neam fac parte doar românii și din aceștia doar cei ortodocși, atunci e grav. Iar dacă nu se crede așa, atunci în catedrală prin proiect, s-ar cuveni construite niște mici capele unde să intre bapțiștii, penticostalii, creștinii după Evanghelie, mozaicii, reformații, greco-catolicii, etc. în legătură cu „Mântuirea Neamului” teologii și-au spus cuvântul, dar trebuie să ținem seama și de Cuvântul ce ne-a fost revelat. Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa se miră că Patriarhul Ecumenic Bartolomeu „neagă” adevărul Scripturii cu privire la neamuri, care viețuiesc pe pământ sub privirea lui Dumnezeu și vor merge la Judecata finală tot ca neamuri (conf. Matei 25: 31-32). Oare așa să fie? Sfânta Scriptură îi dă dreptate Patriarhului Bartolomeu care neagă, pe bună dreptate, Apokatastaza – susținută de Origen și condamnată în 553 ca erezie, la al V-lea Sinod Ecumenic de la Constantinopol. Da, neamurile „sub ochiul Providenței își îndeplinesc pe pământ un anumit destin „(N. Bălcescu), dar Mântuirea este individuală, iar Judecata finală nu se va face la grămadă. Francezii în iad, că nu ne-au dat viză la un știu ce întrecere sportivă, că au inventat ghilotina și au tăiat capete non-stop câțiva ani... Valahii în cer, că vin de pe plaiul mioritic și sunt creștini de pe vremea lui Zamolxe, de mai bine de 2000 de ani. Din păcate nu va fi așa... Domnul ne va obliga să intrăm unul câte unul. Fiecare, indiferent de neamul de unde vine, va da socoteală pentru binele sau răul pe care l-a făcut, dar mai ales pentru modul în care a tratat problema mântuirii. *Un criteriu al Judecății va fi împlinirea poruncii „Iubește pe aproapele tău ca pe tine*

însuși", poruncă ce sintetizează Legea și Prorocii.

Doamne, iartă-ne că ne-am îndepărtat de Tine, înlocuind dragostea creștină cu ura și intoleranța".

Ava Dorotei (sec. VI) asemenea lumea cu un cerc în centrul căruia sunt căile și viețuirile oamenilor. Cu cât oamenii se apropie de Dumnezeu, cu atât mai mult se apropie unii de alții. Când se îndepărtează de centru, apare înstrăinarea.

Înainte de a înălța biserici, vindecă-ne, Doamne, de orbirea interioară ce ne face să ne autoadulăm, să ne vedem în culori trandafirii și să vedem hiperbolizate micile defecte ale aproapelui. Dă-ne lumina, ca să ne vedem așa cum suntem: mici, orgolioși, șovăitori, invidioși, căutători de slavă efemeră... Ajută-ne să înțelegem că „Tu ni i-ai încredințat pe ceilalți oameni”, cum spunea Pr. Grotry. După ce solzii de pe ochi ne vor cădea, vom pricepe că noi suntem „levitul” și „preotul”, care l-au lăsat acolo pe cel căzut, pe cel călcat de mașină, pe cel bătut de netrebnici. L-am lăsat acolo crezându-l mort, l-am lăsat fiindcă ne grăbeam să ajungem la firmă sau la bancă, l-am lăsat că nu era de confesiunea noastră, nu era din orașul nostru, din cartierul nostru, din blocul nostru. Un om e călcat pe o trecere de pietoni în București. Trei mașini trec în viteză peste cadavrul său, fără să oprească, sau fără să reducă viteza.

O femeie a fost ucisă în Ploiești într-un apartament dintr-un bloc. Țipetele ei cutremurătoare după ajutor au fost auzite de 40 de persoane. Nimeni n-a intervenit.

Un grup de rromi violează o fată lângă o ghenă de gunoi de lângă un cămin studentesc din Cluj Napoca. Plânsul fetei i-a trezit pe mulți din somn. Unii au privit pe geam, dar nimeni n-a coborât. Iartă-ne, Doamne, că ne zicem creștini fără să fim cu adevărat. Iartă-ne că am considerat prețul implicării noastre în viața aproapelui prea scump. Am uitat că Tu, Doamne ne-ai dat un timp ca să-l trăim cu folos, energie și inteligență, ca să nu uităm cărarea ce duce spre aproapele nostru. Dă-ne puterea să înălțăm în sufletul nostru o catedrală în care Tu, Doamne, să domnești aici pe pământ și în veșnicie.

Trimiși în gura lupului

Când Jonathan Edwards ținea predica sa memorabilă din Deuteronom 32: 35 despre „păcătoșii” ajunși în mâinile lui Dumnezeu cel aprins de mânie era anul 1735. Ascultătorii din Enfield, Connecticut, realizând că se află în prezența lui Dumnezeu și a

Cuvântului său au fost cuprinși de groază. Ochii lor erau plini de lacrimi și inimile zguduite. Așa a început „Marea trezire spirituală” din America. Dar de atunci s-au scurs aproape trei secole. Noi, cei de azi, otrăviți zilnic cu vești proaste, cu știri senzaționale și telenovele de doi bani avem ochi care nu mai lăcrimează la așa ceva și avem inimi împietrite. Nu mai avem timp să medităm „sub specie aeternitas” suntem mereu grăbiți, mereu nemulțumiți. Am dăruit altarele adevăratului Dumnezeu și am ridicat alte altare pe care aducem zilnic ofrande. În sufletul nostru devastat, Dumnezeu și Diavolul se află pe același plan, astfel că acceptăm cu aceeași feroare și binele și răul, și virtutea și păcatul. Din când în când ne amăgim cu ritualuri fără să bănuim că în noi doarme nevăzută fiara.

La braț cu dispariția și amăgirea trecem voioși prin veac uitând că mai avem și suflet. Trec peste noi revoluții, mineriade, zăpezi și inundații, valuri de grijă și vânzoleli politice. Vin și trec peste noi evenimente mărețe și insignifiante, dar, din păcate, rămânem aceiași. Ne-am bucurat că a ieșit președinte un profesor democrat, apoi ne-am bucurat că a plecat. Am așteptat cu entuziasm vizita Papei în speranța că se va mai drege nițel imaginea României.

Am crezut că eclipsa va aduce puhoi de turiști care vor mai întrema bugetul nostru vlăguit. Am crezut, am sperat... dar toate au trecut precum au venit, iar noi am rămas aceiași. Din toate am vrut să câștigăm ceva, ba chiar și din sfârșitul lumii prognozat pe anul

2000. Un interviu cu mari personalități publicat în „Flacăra” este lămuritor. Evenimentul ce urma a avea loc e luat în zeflema și tratat cu ironie: „Sfârșitul? O gogoriță capitalistă. Un mit”, „Am un program foarte încărcat și n-am timp să mă ocup de fleacuri”.

„Dacă sfârșitul lumii va începe în România îl vom transmite în direct. Vom câștiga mulți bani și nu vom mai cere de la F.M.I”. Deci nicio spaimă, niciun puseu apocaliptic, ne zicem creștini, se pare că nu mai credem într-un sfârșit al lumii și ne permitem să imaginăm scenarii în care acesta apare ca un spectacol, ceva mai pompos decât altele.

Avem o nevoie grabnică de a ne întoarce la Scripturi, ca solzii de pe ochii noștri să cadă și să înțelegem că Dumnezeu ne-a avertizat în mai multe rânduri că va fi un sfârșit al lumii care pentru unii va fi tragic, iar pentru alții fericit. Nu cumva avem astăzi un alt orizont de așteptare? Nu cumva acesta intră în conflict cu planul tainic al lui

Dumnezeu revelat parțial în Cuvântul Său? Ca să pricepem mai bine scenariul gândit de Dumnezeu trebuie să alunecăm puțin prin tunelul timpului și să ne oprim tocmai în secolul I d.Hr.

Pe vremea când noi încă nu existam ca popor, în sinagoga din Nazaret, vorbitorul anunța declanșarea celei mai importante revoluții din istoria lumii. Ea nu viza răsturnarea vreunui guvern, nu urmărirea dobândirea puterii, ci restaurarea omului prin intervenția lui Dumnezeu. Vorbitorul a luat sulul și a citit din Isaia 61: 1. Cei din sinagogă aveau privirile pironite spre el. Uimiți au rămas când au auzit: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură”. Trei surprize de proporții într-o singură seară. Un om pe care-l cunoșteau, băiatul dulgherului afirmă în public că e Mesia cel anunțat de profeți, că e uns, împuternicit să rezolve marile probleme cu care oamenii se confruntau: sărăcia, lipsa de libertate, boala. Și încă ceva. Omul din fața lor anunță începerea unui jubileu. Conform cărții Levitic această sărbătoare ținea un an și era anunțată prin instrumente muzicale făcute din corn de berbec. La fiecare jumătate de secol (șapte săptămâni de ani) urma un an de eliberare. Fiecare își recăpăta moștenirea. Datoria și pedepsele erau anulate. Sclavii erau eliberați. Munca la câmp înceta. Pământul era lăsat să se odihnească. Cei din sinagogă au luat cuvintele lui Iisus Hristos la modul propriu. Ei așteptau ca cineva să-i îmbogățească pe săraci, să-i elibereze pe sclavi, să-i vindece pe cei cu inima zdrobită. Iisus însă folosea limbajul figurat. El anunța „anul de îndurare al Domnului”, începutul unei perioade de har în care prin puterea lui Dumnezeu legăturile vor fi rupte, ochii vor fi deschiși, inimile zdrobite vor fi mângâiate, săracii vor dobândi un alt gen de bogăție la care n-au acces moliile, rugina și hoții.

Iisus anunța beneficiile sosirii împărăției lui Dumnezeu, dar nu spune nimic celor din sinagogă despre modul în care se va realiza acest lucru. Planul tainic al lui Dumnezeu era acela de a implanta sămânța împărăției în inima împărăției dumnezeului veacului acestuia. Hotarele împărăției se vor lărgi mereu prin lucrarea lui Hristos și a ucenicilor Săi. Din echipa formată de Iisus făceau parte oameni care nu promiteau nimic bun, dar care se vor desăvârși în prezența învățătorului. Dacă noi am fi primit misiunea de a forma echipa am fi căutat oameni bine înzestrați fizic, de un coeficient de inteligență ridicat, gata să execute misiuni dificile pe teritoriul inamicului. Iisus n-a procedat așa. El a petrecut o noapte în rugăciune apoi a ales 12

oameni. I-a chemat, i-a invitat, dar nu i-a obligat să intre în școala Lui. Le-a pus totuși o condiție la admitere: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze”. Le-a promis victoria prin ascultare. „Voi sunteți prietenii mei, dacă faceți voia mea”. I-a găsit pe ucenici în smerita Galilee, i-a găsit printre oamenii simpli, marginalizați, pescari, țărani, disidenți, vameși. După ce ucenicii au intrat în școală nu le-a ținut studii docte de teologie, nu i-a pus să tocească textele scrise în suluri, nici să știe pe de rost semnele de punctuație, așa cum făceau cei care intrau în școala rabinilor. Iisus reformează învățământul. Elimină buchiseala, deplasând accentul pe metode active. Discipolul trebuia să stea cât mai mult în prezența Maestrului, ca treptat caracterul învățătorului să prindă contur în ucenic. Nu le-a dat diplome, nu le-a promis că vor face carieră, dar le-a spus că vor ajunge să cunoască Adevărul și că acesta îi va face liberi. Unii voiau să fie mari, dar Iisus le taie elanul spunându-le: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru” (Marcu 10: 12). Și fiindcă ucenicii nu se cunoșteau prea bine reciproc, Iisus le spuse: „Voi toți sunteți frați”.

După ce i-a echipat, Iisus i-a trimis în lume ca să ducă mesajul împărăției lui Dumnezeu și să facă și ei la rândul lor ucenici din toate neamurile (Matei 28: 19). Înainte de a-i trimite i-a asociat doi câte doi ca să se ajute reciproc: Andrei – Petru (conservatorul – extremistul), Iacov cel Mare – Ioan (bătrânul – tânărul), Filip – Natanael (înțeleptul – cel încet în gând), Toma – Matei (raționalistul

— Omul cu credință fermă), Iacov, fiul lui Alfeu – Levi (omul datoriei

— Omul doctrinei), Simion Zelotul – Iuda Iscarioteanul (altruistul

— Egoistul). Unul din ei s-a exclus prin liberă alegere din grupul ucenicilor. Apoi i-a avertizat că lucrarea va fi grea. „Vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți înțelepți și fără răutate. Păziți-vă de oameni. Vă vor da în judecată, vă vor bate în sinagogă, vă vor urî din pricina Numelui Meu, dar voi să nu vă temeți de cei care pot ucide trupul, dar nu se pot atinge de suflet”.

„Să nu luați cu voi pe drum nici traistă, nici toiag”. Iată două obiecte neutre din punct de vedere moral, dar care pot deveni morale sau imorale după cum sunt folosite. Traista, sacoșa, borseta, geanta diplomat, te pot oricând împinge spre lăcomie, pot stimula dorința de

acumulare. Toiagul – obiect inofensiv, chiar necesar la drumurile lungi, poate oricând să devină o armă în mâna unui om furios. Cu alte cuvinte, Iisus îi sfătuiește pe ucenici să se ferească de lăcomie și de violență, două caracteristici ale lumii de azi.

Într-o lume în care se fac tot felul de oferte fără acoperire, Iisus caută și azi ucenici pe care să-i înscrie în școala desăvârșirii. Ucenicul e doar un om, iar omul are capacitatea de a se forma sau deforma la trecerea sa prin lume. Iată cuvintele spuse de Antoine de Saint – Exupéry în „Citadela”: „Domnul îți dă viață, te face să crești, te umple de dorințe și de regrete, de bucurii și suferințe, de mânie și îndurare. Apoi te ia din nou la El. Totuși, tu nu ești nici acest școlar / nici acest soț, nici acest bătrân... Ești cel ce se desăvârșește”. Ucenicul e omul care se desăvârșește lucrând alături de alții și mână-n mână cu învățătorul.

Anul de îndurare al Domnului încă nu s-a sfârșit. La început au fost 12, apoi 70, apoi 120, apoi câteva mii, apoi milioane. Și mai este loc. În inima împărăției diavolului încolțește sămânța de muștar, se întinde împărăția lui Dumnezeu. Înmulțirea ucenicilor în această țară va produce adevărata Reformă. Apostolul Pavel a devenit ucenic pe drumul Damascului. Mai târziu scrie din închisoare fraților din Filipi despre prioritățile sale: înaintarea și trăirea Evangheliei. Apostolul Pavel se afla în împărăție și moartea nu mai avea putere asupra sa. El avea gândul care era și în Hristos Iisus.

Vade retro Satana

Un țipăt s-a auzit cândva la Rama, planșete și bocet mult. Rahela își jelea copiii și nu voia să fie mângâiată pentru că aceștia nu mai erau. Lacrimile de pe fața lumii nu s-au șters, ele curg și astăzi pentru cei măcelăriți la Hebron în timp ce se rugau, pentru cei sfârtecați fără vină într-o piață din Sarajevo, pentru cei uciși în liniștita Betanie, unde odinioară se odihnea Iisus, pentru cei... Simțim mereu în ceafă suflarea rece a Balaurului cu șapte capete, intuim că undeva pe aproape ochiul deschis al morții ne pândește...

Când mor ticăloșii în mod violent avem impresia că s-a săvârșit un act de justiție. Deschizând Biblia trecem rapid peste moartea lui Ahab și-a Izabelei considerând c-au meritat-o cu prisosință, dar rămânem nedumeriți citind despre Iov, despre neprihănita Naomi care a trebuit să-și îngroape soțul și fiii într-un pământ străin, despre Ezechia care a fost nevoit să înfrunte pe sirienii lui Sanheib și să plângă

cu fața la perete, drept răsplată pentru faptele lui de credincioșie. Toate acestea ni se par strigător de nedrepte, ba chiar absurde și scormonim mereu cu întrebările gândind că poate vom pătrunde în firea lucrurilor: „De ce nu sunt pedepsiți cei răi? De ce există boli incurabile? De ce trebuie să murim înainte de vreme? De ce? De ce? De ce?”

Atunci, pe fundalul neliniștii noastre, auzim vocea insinuantă a șarpelui, voce auzită prima oară în Eden: „Acolo sus e vinovatul. Dumnezeu a îmbătrânit... e surd... nu mai are timp de voi. Dumnezeu ar putea opri răul din lume, dar n-o face fiindcă e rău sau nu are puterea s-o facă...” Satan este un foarte bun strateg. Ca să nu fie acuzat, acuză. E ca hoțul care fuge pe stradă strigând: „Prindeți hoțul!” Avea dreptate Toma d-Aquino când a spus aceste cuvinte: „Diabolus est capul omnium malorum”. El este „dumnezeul veacului acestuia”. E mereu la pândă, mereu printre noi, mereu prezent, deși ar dori să credem că nu există. Nu e un drăcușor ridicol, cu coarne, copite și coadă, ci o ființă spirituală de rang înalt căzută în dizgrație. Deghizat în înger de lumină, prințul întunericului desfășoară o vastă lucrare de distrugere printre noi. Vrea să-și construiască o împărăție a Răului. Are biserici, lucrători, ritualuri biblice, porunci, etc. Imită lucrarea lui Dumnezeu pentru a o compromite. În 1996 a luat ființă la San Francisco prima biserică satanică întemeiată de un fost acrobat de circ, Anton Szandor La Vey. Astăzi lumea e împânzită de „peșteri” (nume ce îl poartă bisericile satanice). În „Biblia satanică” totul e răsturnat. Păcatul e considerat virtute, Satan e bun, ascultarea e rea. Porunca de bază e „Fă tot ce vrei”. Cultul satanist e în plină expansiune. Cu privire la activitatea sa aflăm lucruri înfiorătoare: profanări de morminte, logodne cu Satan, acte de vandalism, ritualuri macabre, sacrificii umane, acte sexuale în grup. Când au fost asasinați niște călugări la o mănăstire din Ucraina pe zid era scris cu sânge „Lucifer”, iar pe pumnalele folosite de criminali era încrustată cifra 666. Istoria confirmă faptul că persoane influente au avut legături cu cercurile sataniste. Se știe azi că și Marx a făcut parte, în tinerețe, dintr-un asemenea grup. În 1937 îi scrie tatălui său aceste rânduri: „Sfânta Sfințelor din mine s-a rupt, iar în mine au intrat niște dumnezei noi”. În drama „Ulanem” (schimbare a numelui Emanuel) a scris: „Vreau să mă răzbum pe acela ce domnește sus. O să-l nimicesc cu blestemele mele și o să-l rup în bucăți”.

Lucrarea vizibilă a Diavolului e doar vârful unui aisberg. Stăpânul întunericului preferă să demoleze interiorul ființelor noastre, manipulându-le conștiința și făcându-ne să ne asumăm libertăți neîngăduite. Vocea lui perfidă șoptește mereu: „Veți fi ca Dumnezeu... vă veți salva singuri... prin puterile voastre... Ascultați-mă pe mine... Veți fi ca Dumnezeu”.

Marx a pierit, iar astăzi învățătura lui e contestată vehement, dar Dumnezeu e același ieri și azi și-n veci; Suveran, îndelung răbdător și plin de bunătate față de oameni. Desigur că El putea să creeze un om care să facă binele în mod firesc, un om ale cărui gânduri rele să nu se poată închea în creier. Putea să-i pedepsească cu promptitudine pe cei răi și să-i răsplătească imediat pe cei buni. În cazul acesta omul era un robot. Dumnezeu îngăduie răul fiindcă vrea să-și crească fii pentru împărăția ce va să vină. El ne-a așezat aici pe pământ între lumină și întuneric, între bine și rău, oferindu-ne posibilitatea alegerii. Asociindu-ne cu Diavolul putem spori răul din lume. Nu Dumnezeu poartă războaiele, nu El pune bombe în mașini-capcană, ci omul demonizat care a pierdut drumul spre casă.

Îngrădiți între cele cinci simțuri nu putem înțelege întotdeauna planurile tainice ale lui Dumnezeu și nici nu se cuvine ca vasul să-și ridice glasul împotriva Olarului întrebându-l de ce l-a făcut așa. Prin credință însă, pricepem că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu”. Datoria noastră e ca aici pe pământ, în locul acesta de trecere, împresurați de forțele răului să gospodărim cu înțelepciune partea de bine ce ne-a fost dată în dar. Într-o zi Răul va avea un sfârșit. Lacrimile, suferința și moartea nu vor mai fi. Pe cei dreپți îi așteaptă lucruri noi – și casa Tatălui deschisă.

Nostradamus – mare profet creștin?

Trăind în vremurile acestea de criză „multilateral dezvoltată” omul nefericit de la începutul mileniului privește cu îngrijorare spre viitor. Caută un punct de sprijin, o rază de speranță și glasuri de tot felul își fac drum spre sufletul său. Mass-media nu-l lasă să doarmă liniștit, ci îl avertizează mereu c-a început numărătoarea inversă. Cum să nu i se zburlească bietului om măcar un fir de păr când aude unele ca acestea:

„Faceți-vă bagajele! Puneți-vă centurile! Vine sfârșitul lumii!”

„Din laboratoarele secrete au scăpat lăcustele marocane! Atenție, vin spre noi!”

„La iarnă nu vom avea cartofi! Ni se va lua și lumina! Vine Apocalipsul!”

„Maria Crăciunescu din Slatina vestește al treilea război mondial. Timp de trei zile vor coborî demonii pe pământ. O cruce de foc va apărea sub lună”. (Să te crucești nu alta.)

Biblia avertizează cu claritate că în vremurile de pe urmă se vor ridica mulți proroci mincinoși, că unii vor face semne și minuni cu scopul de a înșela. Pe fundalul neputinței și-a slabei noastre credințe a înflorit ocultismul ca niciodată în istorie. Veacul nostru îl umplură nu numai „saltimbancii și irozii”, ci și prezicătorii, clarvăzătorii, vindecătorii, ghicitorii în palmă, în cafea și în stele. Și mulți dintre aceștia ne bagă-n sperieți agitând în fața noastră iminentul sfârșit al lumii.

Anul fatal spre care ne îndreptăm toți privirile pare a fi foarte aproape, după ce a fost fixat în anul 1999 sau 2000 și evenimentul nu s-a produs.

„O mare răsturnare în 1999” a spus Edgar Cayce, omul care a murit în 1945 lăsând ca obiect de dispută pentru urmași 14.246 de texte produse în stare de autohipnoză.

Jean Dixon „marea profetesă a timpurilor moderne” și-a concentrat și ea tirul spre anul 1999. Într-o primă carte a spus că „se va ridica un om care prin puterea sa va instaura domnia definitivă a păcii pe pământ”. În a doua carte profeția e ceva mai sumbră: *„În 1999 se va ridica Anticristul prevăzut de Scripturi”. În a treia carte ne taie orice elan când ne spune că „în 1999 va fi un holocaust nuclear”.*

Dar nici prezicătorii români nu se lasă mai prejos. Unul anunță cu mare precizie că *„marți, 17 august, ora 9 (a României) va /? sfârșitul lumii”*. Cercetând stelele Irina Predescu ne mai liniștește spunându-ne că la acea dată s-ar putea să aibă loc o triere spirituală și fizică a populației Terrei, urmând să rămână cei mai buni.

Recent părintele Arsenie ne-a anunțat la televizor că după Schimbarea la Față într-o duminică, mai precis la 11 august 2002, la ora 4 va începe dezastrul: cutremur devastator de pământ, a treia parte din populație va muri... etc.

Lumea însă e curioasă ce-a spus Nostradamus, *„magul de la Salon”, „văzătorul în timp”,* autoritatea supremă în materie de oracole și, cum există o adevărată inflație de cărți și casete pe această temă, aflăm repede că într-un catren Nostradamus s-a referit și la spăimosul

an 1999, numindu-l „*punctul terminus al binelui și al răului*”.

Scriind despre Nostradamus căutătorii de senzațional amestecă într-un mod ingenios adevărul cu legenda. Câteva date mai sigure se pot totuși reține. A fost medic și astrolog cu faimă de profet. A trăit în Franța între 1503 – 1566. A scris după obiceiul vremii prevestiri în versuri. În 1555 a publicat culegerea numită: „Centurii” conținând catrene pe care le-a grupat în serii de câte zece.

De frica inchiziției care trata clarviziunea ca pe o erezie și-i ardea pe rug pe cei vinovați, Nostradamus încifrează mesajul folosind anagrame, metafore, alegorii, mai mult decât atât, a scris într-o limbă ciudată, amestecând franceza cu latina și greaca. În cele patru secole ce s-au scurs de la moartea autorului, numeroși interpreți și-au încercat inteligența și fantezia în a descifra încâlcitele catrene a căror notă dominantă este ambiguitatea.

Unii au găsit ascunse în „Centurii” toate marile evenimente ale istoriei. Comentatorii se luptă între ei, se ridiculizează, se contrazic. Același catren a servit drept bază mai multor interpretări diametral opuse. În versul „*va cădea fulgerat în plină zi*” trei tălmăcitori au găsit că e vorba de Abraham Lincoln, John Kennedy, Ceaușescu. Totul depinde de abilitatea celui ce-o face.

Un istoric al fenomenului profetic Henry James Ferman scrie despre Nostradamus că e „*profetul cel mai vestit de la Biblie încoace*”, iar profesorul Vlaicu Ionescu de la New York în ultima sa carte „*Prăbușirea imperiului sovietic și viitorul României în Profețiile lui Nostradamus*” scrie fără echivoc: „*Nostradamus este după mine, cel mai mare profet creștin*”.

Vom înțelege dacă afirmația de mai sus e adevărată sau falsă doar supunându-l pe Nostradamus la un test de identificare. Doar apropiindu-ne de Sfânta Scriptură vom putea întâlni confuzia spirituală disociind adevărul de minciună, autenticul de fals.

1. Slujirea profetică era o consecință a unei chemări, a unei trimiteri speciale din partea lui Dumnezeu. Profeții adevărați au simțit prezența Divinității și momentul chemării le-a rămas adânc imprimat în memorie chiar până la detalii. Această chemare a fost însoțită întotdeauna de un semn exterior.

„În anul morții împăratului Ozia, Isaia are viziunea gloriei lui Dumnezeu. După ce un serafim ia un cărbune și-i atinge gura înlăturând păcatul aude un glas: pe cine să trimit? Cine va merge

pentru noi? și Isaia răspunde: Iată-mă, trimite-mă!" (Isaia 6)

„Dumnezeu a vorbit lui Ieremia, pe vremea lui Iosia în al treisprezecelea an: Nu te teme. Eu sunt cu tine. Domnul și-a întins apoi mâna și i-a atins gura. Iată pun cuvintele Mele în gura ta „(Ieremia 1).

„Ezechiel în al treizecilea an, în a cincea zi a lunii a IV-a, pe vremea împăratului Ioiachin se afla la râul Chebar. Acolo aude un glas: Fiul omului stai în picioare și-ți voi vorbi. Te trimit la copiii lui Israel. Mănâncă sulul acesta și apoi du-te și vorbește ca să știe că în mijlocul lor este un proroc”.

Biografii n-au semnalat în viața lui Nostradamus o asemenea chemare la lucrarea profetică.

2. Tot ce afirmă un proroc adevărat trebuie să se împlinească. Dacă face o singură profeție care nu se împlinește acela rostește un cuvânt care nu este de la Domnul (Deuteronom 18: 22).

Experții afirmă că Nostradamus a făcut peste 1.000 de previziuni din care s-au împlinit cam jumătate. Deci a greșit de vreo 500 de ori.

3. Niciun proroc autentic n-a practicat astrologia, aceasta fiind lucrare demonică. Aceasta reiese cu claritate din Biblie dacă citim în Deuteronom 18: 10: *„Să nu fie la tine nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor”.*

Nostradamus a practicat concomitent astrologia, medicina și profeția.

4. Profeții chemați de Dumnezeu ca să lucreze în vremuri de criză au adoptat o atitudine de smerenie în fața Aceluia care i-a onorat cu o așa înaltă slujbă. Niciunul nu și-a făcut din profeție un prilej de a deveni celebru.

Nostradamus și-a valorificat cu spirit de afacerist înzestrările. El a vândut horoscoape și profeții dețășându-se și material de mulți dintre contemporanii săi.

În urma acestor scurte considerații putem afirma fără să greșim că Nostradamus n-a reușit să treacă testul de identificare. Pentru noi rămâne un om înzestrat cu forțe paranormale ale căror origini nu sunt în Dumnezeu, un om călăuzit nu de Duhul Sfânt, ci de alte duhuri. Ar fi o imensă greșală dacă l-am considera profet autentic.

A fi creștin „meseriaș”.

Te naști cu pumnii strânși, pregătit de luptă și printr-un țipăt dai de știre lumii că o nouă minune s-a împlinit în Univers, că ai intrat

în lumină după ce ai fost Țesut în mod tainic într-un loc întunecos. Nimeni nu te-a întrebat dacă ești de acord să te naști într-o țară din Estul Europei, dacă-ți convin părinții sau dacă-ți surâde ideea de a locui într-o garsonieră amărâtă unde curge apă caldă doar la ocazii festive. Iar după ce viețuiești 50 – 60 – 70 de ani vine o vreme când, întors cu fața la perete, cu un scâncet, părăsești lumea ieșind cu mâinile goale pe scara de serviciu. Cât de adevărate sunt cuvintele din Psalmul 39: „Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele ca să știu cât de trecător sunt. Iată că zilele mele sunt ca un laț de palmă și viața mea este o nimica înaintea Ta”. Metaforic vorbind – nu ești decât o clipire de ochi, o adiere de vânt, praful de pe cumpăna fântânii. Și totuși ai preț în ochii lui Dumnezeu fiind creat ca ființă liberă așezată în mijlocul lumii ca să se poată înălța sau coborî prin propriile decizii. Și Dumnezeu, cel care ține în mâinile Lui lumile văzute și nevăzute, cel care înalță și coboară pe împărați se va uita într-o zi în ochii tăi și te va întreba ce-ai făcut cu timpul ce ți s-a dat în dar.

Ca ființă înzestrată cu atributul libertății, trăind sub soare, trebuie să iei decizii, să alegi varianta optimă dintre multele posibile. Nu ești doar un nume în buletin, o gură de hrănit sau o persoană în plus la cheltuieli ci ești un unicat, un om care e perfectibil, care se poate desăvârși dacă e conectat unde trebuie, dar își poate rața cu ușurință viața ajungând un gunoi.

În viață ești pus în situația de a lua multe hotărâri, dar două sunt de importanță majoră: alegerea meseriei și a credinței religioase. Prima îți poate aduce satisfacții, împliniri, decepții și frustrări aici pe pământ, a doua are ecou în veșnicie.

O meserie se alege, se învață temeinic și se practică. Dacă alegi la întâmplare sau la presiunea celor din jur, dacă nu deschizi bine ochii s-ar putea să plătești un preț dureros îmbrățișând o carieră nepotrivită cu aptitudinile tale. Meseria trebuie să ți se potrivească. Dacă nu ești conștiincios și atent din fire nu te vei duce la CFR, dacă-ți lipsește inteligența vei evita informatica, dacă ești bâlbâit vei fugi de oratorie, iar dacă ești pipiriu și doar cu pietre în buzunar ai 50 kg., nu vei opta pentru munca la un laminator sau într-o turnătorie.

Prin analogie cu meseria propriu-zisă putem afirma că a fi creștin este tot o „meserie”, dar de alt gen, o meserie care presupune inițial o alegere dintre multele căi ce ți se pun înaintea. Nu-ți trebuie

înzestrări speciale. Poți fi muncitor sau doctor în științe, țăran sau medic, elev sau pensionar. Urmașii lui Iisus n-au fost geniali, dar au avut o inimă sinceră. Important e să auzi glasul, chemarea lui Dumnezeu și să te deschizi a-l urma.

În orice meserie, după ce ai ales-o, urmează pregătirea teoretică și practică. Un bun meseriaș cunoaște toate cotloanele meseriei fiind pasionat de tot ce are legătură cu profesia sa. Este deschis spre învățătură, citește cărți și reviste și mai ales ia aminte la maestru. Caută să-i „fure” meseria, îl imită, se modelează după exemplul din fața lui. Treptat, ucenicul devine calfa și seamănă cu maestrul adoptând stilul acestuia.

Dacă ești un bun mecanic auto sau electronist vei avea mulți clienți și asta îți va aduce bani, prestigiu și mulțumire sufletească. Dar după ce vei îmbătrâni, după ce puterile te vor părăsi, vei ieși la pensie și doar ocazional îți vei mai aminti c-ai fost un bun meseriaș.

A fi creștin presupune cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, dar mai ales practicarea celor scrise acolo. „Cine zice că îl cunoaște pe Domnul și nu păzește poruncile Lui este un mincinos” scrie în 1 Ioan 2: 3, 4. „Meseria” de creștin ți-o practici atât înaintea oamenilor, cât și înaintea lui Dumnezeu. O profesezi o viață întreagă fără câștiguri palpabile aici pe pământ, fără aplauze și medalii... Pentru un creștin „meseriaș” nu există o vârstă a pensionării, ci doar o chemare acasă din slujbă. Și creștinul are un model suprem, un MAESTRU, pe urmele căruia calcă. După ce am trecut prin metanoia, procesul de schimbare a minții prin pocăință, Iisus Hristos ia chip treptat în noi modelându-ne vorbirea, gândurile și faptele.

După cum există meseriași slabi, ocoliți de toată lumea, există și „creștini” necreștini, înscriși în registrele bisericii, spectatori la serviciile religioase de duminica, oameni care stau smeriți în strană, cântă și se roagă, dar cărora Iisus le-ar striga în față:

„Morminte văruite!” Aceștia, de luni până duminică sunt înglodați în profan până-n gât, ocupându-se cu tot felul de afaceri, învârtind bani, făcând negoț, mințind și înșelând. Potrivindu-se perfect cu „chipul veacului acestuia”, deschid localuri cu nume biblice: Betania, Eben-Ezer, Maria Magdalena, Eden, Canaan, unde prin fumul de țigară poți desluși că nu Domnul stăpânește, ci altul...

Ca să nu facem umbră pământului degeaba, trebuie să alegem bine, să ne pregătim temeinic și apoi „să ne îndeplinim cu credincioșie

slujba pe care am primit-o de la Domnul" (Coloseni 4: 17). „Acum fiilor nu mai stați nepăsători căci ați fost aleși să stați în slujbă înaintea Lui, să fiți slujitorii Lui" (2 Cronici 25: 11).

Cu fiecare clipă care trece, departele vine tot mai aproape, încolțește, bate la ușă. Orele, minutele, secundele s-au scurs în clepsidră și te trezești murmurând cuvintele lui Blaga: „Oprește Doamne, ceasornicul cu care ne masori destrămarea". Mai dă-mi, Doamne, o fărâamă de timp ca să pot face meseria la care m-ai chemat!"

Ce a scris Iisus cu degetul pe nisip?

Ca să pună în lumină frumusețea și complexitatea Bibliei oamenii au căutat cele mai expresive metafore: o bibliotecă într-o singură carte, un diamant cu nenumărate fețe, un edificiu cu o mie de uși având fiecare o cheie proprie, o măreață simfonie al cărei compozitor și dirijor este însuși Duhul Sfânt, o rostire a lui Dumnezeu. Unii au examinat Sfânta Scriptură cu lupa în mână ca să-i descopere eventualele mici fisuri în infrastructură, alții au citit-o în diagonală precum elevii lecturile obligatorii. A fost tălmăcită de mulți și răstălmăcită deși mai mulți, a fost ridicată în slăvi și tăvălită în țărână.

La întrebarea: „Ce a scris Iisus pe pământ?" semenii noștri întru viețuire s-au grăbit a da răspunsuri cât mai variate, unele mai aproape, altele mai departe „de cestiune", vorba lui Maiorescu. Și nu e de mirare, fiindcă deschide Biblia (dacă nu se teme că i se usucă mâinile) un om cu o anumită concepție, cu o anumită orientare religioasă, politică sau filosofică, un om care a trăit într-un anumit mediu, s-a format la anumite școli. El cercetează Cartea mânat de obligație profesională, curiozitate, dorință de a cunoaște, sau de-a o combate descoperindu-i inadvertențe, lacune, suprapunerii, contraziceri, interpolări, distorsiuni. Datorită acestor factori el va da interpretării o anumită „culoare". Inevitabil, o va citi într-o anumită „cheie".

Întrebarea ne trimite la „Evanghelia după Ioan cap.8 v. 1 – 11, unde e relatată o întâmplare cunoscută de majoritatea cititorilor. Cu ocazia unei importante sărbători, Iisus se afla în cartea Templului din Ierusalim. Aici au venit cărturarii și fariseii și i-au adus în față o femeie prinsă în flagrant delict de adulter. Ei l-au întrebat: „Învățătorule, conform Legii femeia trebuie ucisă cu pietre. Tu dar ce zici? Iisus e pus, cu mare șiretenie, în fața unei dileme fără ieșire. Dacă era de acord cu aplicarea imediată a Legii și-ar fi contrazis propria învățătură cu privire la iertare și s-ar fi compromis în fața discipolilor. Dacă nu era

de acord, se așeza într-o ipostază foarte delicată. Putea fi El însuși omorât cu pietre, ca apărător al unei femei vinovate (conform Levitic 20: 10, Deuteronom 22: 22). Atunci Iisus s-a aplecat și scria cu degetul pe pământ. Și fiindcă ei continuau să-l întrebe s-a ridicat și le-a zis: „Cine dintre voi n-are păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea”. Apoi s-a aplecat iarăși și scria cu degetul pe pământ. Când au auzit ei cuvintele acestea s-au simțit muștrați în cugetul lor și au ieșit afară unul câte unul. Rămas singur cu femeia, Iisus i-a spus că nimeni n-o mai acuză. Trebuie doar să se ducă acasă și să nu mai păcătuiască.

În fața textului și-a întrebării, iubitorul de literatură va face o amplă introducere arătând că Biblia este o capodoperă a literaturii universale, o carte-rădăcină din care au încolțit cele mai diverse stiluri, procedee retorice sau forme literare. Înainte ca Pindar să-și scrie celebrele ode triumfale în care erau elogiați învingători la Jocurile olimpice, Moise și Debora au scris cântări de biruință dedicate celor ce i-au învins pe egipteni. Înainte de Platon și Socrate, au scris pagini de înțelepciune și de meditație asupra condiției umane Solomon și Eclesiastul. Înainte ca Ovidiu să-și fi scris elegiile la Tomis, David scria cântarea de jale la moartea lui Saul și-a fiilor săi pe muntele Ghilboa. Înainte ca Demostene și Cicero să-și fi ținut discursurile, adevărate modele în arta oratorică, s-a auzit glasul inconfundabil și plin de putere al profeților, întrebarea se află în legătură cu un text ce prin detalii ne sugerează că naratorul este în același timp și martor. Scenă plină de prospețime. Narațiune punctată de dialog și alte forme non-verbale de comunicare. Faptul concret e pus în opoziție cu faptul ascuns. Tensiune. Suspans. Se provoacă un proces de conștiință de la care va porni adevăratul dialog de idei. Se creează cu mare artă o atmosferă de intelectualitate și mister. Ideile se îmbracă în metafore uluitoare. Între întrebarea fariseilor și răspunsul lui Iisus se cascadează un enorm decalaj spiritual. Stau față în față două modele de gândire. Ce a scris pe nisip? Două cuvinte-cheie: LEGE ȘI HAR (probabil a desenat și Tablele Legii și Crucea, două semne arhetipale).

Pentru fantezist Biblia e un pretext ca să-și dezlege din lanț imaginația debordantă. Un învățat de pe timpuri cerea un punct fix și o pârgie ca să răstoarne Pământul. De asta am și eu nevoie, de un punct fix, de o cifră pentru că, după cum probabil știți, lumea se sprijină pe cifre după cum Atlas sprijinea, știți dumneavoastră ce, pe umerii lui. Nu demult un profesor de la Cambridge, Sir Martin Rees a scris o carte

despre cele 6 numere gândite de Dumnezeu și care reprezintă forțele modelatoare ale universului. Un scriitor de la noi, unul mai năzdrăvan a scris o carte despre cei 153 de pești prinși de apostoli la Marea Galileei după înviere. Omul nostru, foc de deștept ca toți românii, a observat că adunând numerele de la 1 la 17 se obține cifra 153. Apoi și-a amintit că 17 au fost domnitorii persani din Dinastia Ahemenizilor. A găsit că arabii au cucerit Damascul în 635 după un asediu de 153 de zile. Prima apariție miraculoasă la Fatima a avut loc în 1917 la 13 mai, iar ultima la 13 octombrie după exact... 153 de zile. În concluzie, trebuie să recunoașteți că Dumnezeu a semănat, a plantat acest număr în istorie ca să-și demonstreze existența. Ce a scris Iisus pe pământ? În mod sigur a scris CIFRA 7. Oare n-a spus Gioachimo da Fiore că cele 7 capete ale Fiarei reprezintă cele 7 păcate capitale printre care se află și preacurvia. Numărul 7 e și numărul perfecțiunii lui Dumnezeu sălășluit în Iisus Hristos care poate șterge aceste păcate și poate indica și cele 7 căi ce duc la desăvârșire. Ați băgat de seamă că ultima frază din text e formată din 7 cuvinte: „Du-te și să nu mai păcătuiești”.

Cel mort după curiozități de tot felul, le caută peste tot. El știe totul despre Biblie și încă ceva în plus. El a aflat că „în Biblie sunt 2.930 de personaje, 1.189 de capitole, 21.000 de versete, 3 milioane de litere, că cea mai mare Biblie se află la Los Angeles, este din lemn, are o greutate de 547 kg și o grosime de 2, 5 m, că Biblia cea mai mică se află într-un muzeu din Paris, are o greutate de 20 de grame și o grosime de 2 cm. Recent s-a construit una cu o grosime de 1 cm. Vai de ochii cititorului. Ce a scris Iisus pe pământ? Cred că mai interesant e cu ce a scris. Se știe că Dumnezeu a scris cu degetul Tablele Legii. Cum putea să scrie altfel dacă nu cu laser? Acești extratereștri nu scriau cu pix, ci cu raze luminoase. Din degetul lui Iisus s-au scris 10 virtuți. V-am răspuns și la întrebare. Nu știți că Moise împreună cu socrul său Ietro au transformat Sfânta Sfintelor în laborator? Păi cum putea să crape stânca fără explozibil... Știați că...?

Nu lipsesc nici comentatorii cu idei fixe, care nu admit alternative, și fanaticii care dacă îmbrățișează o idee, chiar eronată, se țin de ea cu îndârjire. Ba mai mult, caută s-o impună tuturor ca pe un adevăr ultim. „Ce a scris Iisus pe pământ? Nu putea scrie altceva decât textul din Ieremia 17: 13: „Cei care se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie”.

Cei care dau alte răspunsuri sunt niște rățăciți care n-au habar

de Biblie. Cărturarii și fariseii aveau păcatele scrise pe pământ. Ba mai mult „aveau gura plină de pământ” ca Șarpele care va mânca pământ. Ei sunt niște învinși, deși se credeau în rânduială cu Legea și acuzau pe alții. Toți vor merge în iad. N-au nicio șansă. Toți vor arde. Sunt vinovați și trebuie să plătească. Iisus le-a scris PĂCATELE pe pământ. Sunt pierduți.

Există și din aceia care musai trebuie să actualizeze textul biblic și să facă un pic de politică. Textul din Ioan capitolul 8 e de mare actualitate. Scena e semnificativă pentru ceea ce se întâmplă azi. Grupul de furioși ce au adus-o pe femeie la Judecată e reprezentativ pentru teroriști: talibani, šiiti, fundamentalisti islamici, luptători în Hamas, Hezbollah, Jihad. Aceștia sunt orbiți de furie, gata să omoare crezând că fac un lucru sfânt. Dincolo e Iisus – soluția lui Dumnezeu pentru lumea de azi. El nu țipă, nu se mânie, nu se ceartă cu agresorii. Aduce pe scena lumii conceptul de non-violență. Își iartă dușmanii. Îi atacă în lumea interioară. Îi face să-și simtă păcatul, vinovăția, care e primul pas spre pocăință. Femeia păcătoasă e doar un pretext, așa cum e azi economia. Ce a scris Iisus pe pământ? Un singur cuvânt: PACE!

Nu trebuie uitați teologii. Ei folosesc lexicoane, concordanțe, enciclopedii. Ei lucrează metodic, după un sistem. Împart textul în paragrafe, apoi îl explorează științific căutând ideea exegetică după ce în prealabil s-au preocupat de contextul istoric și cultural. „Mai întâi trebuie să precizăm că Sărbătoarea Corturilor sau SUKOT se ținea în amintirea celor 40 de ani petrecuți în Pustie. Cei care conf. 1 Petru 2: 11 au fost străini și călători pe pământ erau chemați să privească la viitoarea odihnă din corturile cerești. Această odihnă viitoare era condiționată. Textul din Ioan 8 pune în contrast Decalogul care conținea imperative ipotetice de tipul „Dacă vei comite adulter, vei muri” cu noua paradigmă, cu imperativele categorice formulate de Iisus Hristos în Predica de pe Munte. În locul poruncilor sunt puse virtuțile: „Fă binele”. „Iartă”. „Iubește!” Textul pune accentul pe conceptul de iertare, ca premisă pentru o nouă viață. Ce a scris Iisus pe pământ? Nu vom ști niciodată fiindcă în Biblie nu scrie. Zic unii că Iisus s-a prefăcut că scrie ca să câștige timp, sau să le dea un timp oamenilor să se cerceteze, sau a făcut niște semne în nisip ca un om care nu vrea să se amestece într-un lucru neplăcut.

Din acest exercițiu se poate lesne observa că omul adeseori forțează textul ca acesta să intre în patul lui Procust al propriilor idei.

El dă o mare pondere lucrurilor mărunte ca să-și etaleze agerimea minții, dar le uită pe cele cu adevărat importante. Cu alte cuvinte vedem că mintea îl înșală adeseori pe cel ce se apucă de interpretat Biblia fără să se teamă de Dumnezeu. Un om poate ști un anumit lucru fiindcă are capacitatea naturală de a reține informații și de a le prelucra printr-o recombinație a lor. El poate înțelege un anumit mesaj, poate pricepe ce se ascunde în spatele unei alegorii sau a unui simbol. Dar adeseori, „sub masca înțelepciunii omenești bate un vânt de nebulă” spunea Anatole France. Adevărata cunoaștere despre care vorbește Scriptura e mai mult decât „a ști” sau „a pricepe”. E o iluminare a minții produsă prin cunoașterea celui ce-a spus despre sine „Eu sunt Lumina lumii. Cine vine după Mine nu va umbla în întuneric”. Dacă privim cu atenție în spațiul eterogen al Bibliei putem descoperi că trei idei majore străbat ca niște magistrale Cartea de la Geneza la Apocalipsa: „Legământul”, „împărăția”, „Mesia”. Toate sunt focalizări spre Iisus Hristos. Cunoașterea izvorâtă dintr-o minte luminată, „intelletti sâni”, îi spunea Dante, are valoare practică. Ne învață cum să umblăm și cum să ne purtăm. Ne învață că Biblia trebuie deschisă nu pentru a face sofisticate sau puerile speculații, ci pentru a asculta în fiecare zi vorbele lui Iisus, spuse cândva unei femei păcătoase: „Du-te și să nu mai păcătuiești”.

Și tu vei fi țărână...

Faptul că nu știi prea multe cu privire la originea universului, că nu știi de unde vii și încotro te duci, nu-ți alterează cu nimic bucuria trecerii tale prin lume. La început totul ți se pare fascinant. E prea frumos spectacolul ca să mai ai timp să te gândești că la un moment dat se va trage cortina. E prea captivantă mișcarea pe câmpurile albe și negre ale lumii ca să te mai gândești la mâna ce într-o zi te va arunca într-o cutie. De dincolo de vreme, glasul lui Nichita Stănescu e un avertisment: „Ala bala prin aluni / Unde ești, copile, luni / C-o să vină sâmbăta / Cu rece suflarea sa... / Da, săptămâna va trece, fiesta va avea un sfârșit. Și atunci...”

Se spune că odată, demult, un negustor l-a trimis pe slujitorul său la târg. Curând însă acesta s-a întors tremurând și i-a zis stăpânului: „Jos în piață am fost îmbrâncit de o femeie din mulțime și când m-am întors am văzut că era Moartea. Femeia s-a uitat urât la mine și m-a amenințat cu degetul. Stăpâne, dă-mi te rog un cal ca să fug departe. Voi fugi la Samarra și mă voi ascunde acolo”. Stăpânul i-a dat

un cal și slujitorul a dispărut în galop lăsând în urma lui un nor de praf. Ceva mai târziu negustorul s-a dus la piață și-a văzut Moartea în mulțime. Atunci îi zise: „De ce mi-ai speriat slujitorul? Pentru ce l-ai amenințat?” „O, nu. N-a fost un gest de amenințare, ci de surpriză. Nu mă așteptam să-l văd la Bagdad, căci aveam cu el, la noapte, o întâlnire la Samarra...”

Dincolo de întâmplarea relatată în legenda persană rămâne gândul că într-o zi, mai devreme sau mai târziu pentru fiecare va exista o „Samarra”, iar fuga e o falsă soluție. Numărătoarea inversă a început încă în ziua nașterii. Cum să nu fii cutremurat de o asemenea realitate?

În 1848 englezul Layard a descoperit celebra bibliotecă a lui Assurbanipal, de la Ninive. Tăblițele de lut ne vorbesc nu numai despre cultura asiro-babiloniană, ci și despre oameni ca noi bântuiți de aceleași frământări și aceeași disperare. Pe 12 tăblițe de lut s-a găsit „Epopoea lui Ghilgameș” (3.000 î.Hr.) prima scriere despre moarte și căutarea nemuririi. Regele sumerian Ghilgameș avea un prieten la care ținea mult și cu care pleca zilnic la vânătoare. Dar într-o zi acesta moare, iar Ghilgameș îl plânge cu mișcătoare cuvinte: „Unde e Enkidu? A murit Enkidu/ Prietenul meu cu care vânam lei/ Ce somn te stăpânește-acum? / Și ochii tăi spre mine nu-i înalți?” Un bocet străbate veacurile. E plânsul dureros după cel drag. Întrebările lui Ghilgameș sunt întrebările noastre: Ce este moartea? De ce trebuie să murim? Ce se află dincolo de acest prag? Există vreo șansă a supraviețuirii?

Astăzi, la începutul celui de al treilea mileniu nu se știe încă precis ce este moartea. Se caută o nouă definiție. Se lansează mereu ipoteze cu privire la cauza îmbătrânirii și a morții. Scăderea vigilenței imunitare, în zestrea ereditară a individului se acumulează factori ai morbidității, „gene... rele”, degenerarea creierului, dezechilibre energetice. Savanții americani conduși de prof. Keith R... Porter de la Universitatea din Colorado au reușit cu ajutorul unui microscop electronic construit de japonezi să fotografieze o rețea spongioasă în interiorul celulei. Ei au observat că atunci când omul moare această biostructură se prăbușește. După cercetările lui Hazflick, îmbătrânirea și moartea sunt „programate” genetic.

Te poți împăca greu cu gândul că într-o zi casa ta de lut, cortul tău pământesc se va desface. Deci poți spune de pe-acum versurile: „Tare-s supărat pe lume/, Că eu mor și ea rămâne/ Călător lunecător/

Azi fecior mâine ulcior...

Dacă nu ești ademenit de metamorfoza deloc veselă propusă de poet în ultimul vers, poate te gândești la șansa supraviețuirii. Ni s-au propus în cursul vremii câteva idei:

Tu vei muri, dar nu fi trist, specia este eternă, ea va continua să existe. De rupi din codru o rămurea / Ce-i pasă codrului de ea?

Vei supraviețui prin urmași. Ei te vor pomeni mereu. Însușirile tale, trăsăturile tale fizice și de caracter vor trece în ei și nu se vor pierde.

Ar mai fi criogenia. Prof. Ettinger, dacă ai bani, îți promite că imediat după moarte te va îngheța bocnă și te va păstra într-un container cu azot lichid, până se va descoperi medicamentul la boala de care ai murit. Și atunci vei fi dezghețat treptat, apoi vei fi tratat și... adio moarte.

Vei continua să exiști prin creațiile tale, prin operele ce le vei lăsa. Acestea te vor face nemuritor.

Ar mai fi șansa de a fi luat de o farfurie zburătoare și dus pe o altă planetă unde entropia e anulată, scurgerea timpului inversată, moartea abolită.

Fii liniștit! După moarte nu vei dispărea definitiv, ci te vei integra în veșnicul circuit al naturii, ca baciul din „Miorița”.

Știința merge înainte. Curând se va putea face o copie absolut identică după persoana ta, prin CLONARE. În felul acesta devii nemuritor. Un savant lucrează în mare taină la această realizare, într-un laborator situat pe o navă ce plutește undeva pe ocean. A, sigur, cercetările de-abia au început, dar peste câteva decenii, peste câteva secole... cine știe...

Te văd posomorât și încruntat. Ai strâmbat din nas la toate variantele propuse de unii sau de alții. Ai intuit probabil că toate astea nu prea au vreo legătură cu eul tău, cu persoana ta. Dacă aștepti altceva mai bun am o surpriză pentru tine. Fă-ți timp să răsfoiești paginile Scripturii și citește cu atenție Ioan 11: 25 – 26, Ioan 17: 3. Aici vei descoperi experiența unică a trecerii de la moarte la viață prin înviere.

În anul morții împăratului

OZIA

În vremea ce-o trăim, pe buzele și-n inima tuturor e cuvântul SCHIMBARE. Până și chinezii au dorit acest lucru. După moartea lui

Deng Xiaoping, Patriarhul roșu, Napoleonul Asiei, omul care a introdus economia de piață specifică sistemului capitalist în China socialistă, omul care a spus: „Nu contează dacă pisica e albă sau neagră. Atâta vreme cât poate prinde șoareci e bine”, chinezii au început să sușotească. Nici nu s-a stins bine focul ce l-a transformat în cenușă, că au și început să se audă voci care vorbeau de nevoia unei schimbări, de nevoia unor reforme politice. Cât despre o reformă spirituală niciun cuvânt...

Penitenciarele din țara noastră au clocotit o vreme, gamelele au lovit gratiile cu putere, pumnii s-au agitat în aer amenințând un dușman nevăzut. Deținuții cereau reduceri de pedepse, grațieri, condiții mai bune de viață, etc. Doreau o schimbare, dar despre schimbarea naturii lor care i-a împins la crime, violuri și tâlhării nicio vorbă... niciun angajament. Ba în furia ce i-a cuprins au aruncat pe ferestre puținele bibliei ce le aveau.

Cu durere în glas, primul ministru ne-a prezentat într-o emisiune televizată imaginea dezastruoasă în care a ajuns țara. Ne-a vorbit despre o reformă radicală foarte dură. Ne-a chemat la privațiuni, austeritate, operație pe cord deschis, strângerea curelei pentru ca în final să se producă schimbare în bine, însănătoșirea economiei. De acord, dar oare ființa noastră morală e teafără? N-are voie de nicio înzdrăvenire? Cum se face că-i așa o îmbulzeală prin pușcării?

Când un om își schimbă opiniile, convingerile, zicem că s-a convertit (de la cuvântul latin *convertere*) sau că a suferit o conversie. Din câteva exemple vom putea ușor constata că uneori întoarcerile sunt făcute din interes, de ochii lumii, dar sunt lipsite de substanță, fiind vorba de o schimbare de mască. În Spania, pe vremea Isabelei de Castilia, marranii erau evreii „conversos”, ce au trecut la creștinism ca să scape de persecuții și să-și salveze bunurile, însă în taină țineau Sabatul, citeau pe furiș Thora și Talmudul. Ieronim de Praga, în fața rugului, a retractat tot ce susținuse înainte, s-a lepădat de toate convingerile lui doctrinare, a făcut o întoarcere de 180 de grade, fiind cu totul de acord cu ideile inchiizitorilor. Un cunoscut profesor universitar, s-a declarat ani de zile în fața studenților drept un adversar al proprietății private și apologet al economiei de stat planificate, și deodată aflăm că e director al unei firme și partizan al economiei de piață. Ce să-i faci? Vremurile s-au schimbat. Omul s-a

„adaptat”. S-a scris în presă despre Geo Bogza „reporterul frenetic”, intelectualul de stânga, scriitor antifascist, autor al cărții „Anii împotrivirii” care la bătrânețe, ca să apară în altă lumină în ochii posterității, „a dat-o la întors”, declarându-se monarhist și aducând elogii regilor României. Într-o anumită vreme, o schimbare la față s-a produs și la G. Călinescu. Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi și alții. Un tânăr, ateu convins, se îndrăgostește de o fată, vrea să o ia în căsătorie, dar apare un impediment. Aleasa inimii lui este creștină, mai precis catolică. Ca să n-o piardă, respectivul o însoțește la templu, în pelerinaje, se închină în fața Sfintei Fecioare, participă cu pioșenie la ritualuri, citește cărți de cult... cu alte cuvinte se convertește la catolicism. După câteva luni de la cununie începe să-și arate adevărata față. Dar nu despre ipocrizie, oportunism și false convertiri va fi vorba în continuare, ci despre o întoarcere reală, profundă, autentică, la Dumnezeu, despre adevărata convertire. Acest tipar l-am descoperit în Biblie, în istoria unui personaj care a trăit în urmă cu aproximativ 2700 de ani. E vorba de un om ca și noi, care a moștenit o anumită zestre genetică, a trăit într-un anume mediu, a suferit diverse influențe în formarea lui. În persoana acestuia putem privi ca într-o oglindă, ca apoi să ne înțelegem mai bine pe noi înșine.

Isaia a fost un cronicar ca Grigore Ureche, Miron Costin sau Ion Neculce. În această calitate, el trebuia să aibă mereu ochii deschiși asupra evenimentelor, ca să le poată selecta pe cele mai importante, dar mai ales trebuia să se concentreze asupra regelui, căci era cronicarul curții regale. El nu putea scrie orice, trebuia să fie obiectiv, să dea socoteală de cele scrise, să noteze zilnic evenimentele importante pentru țară, dar mai ales pe acelea în care era implicat și regele. Isaia a trăit în timpul domniei a patru regi, însă și-a petrecut copilăria, adolescența și tinerețea în umbra unui singur rege, care l-a coplesit prin personalitatea lui. În Cronici 2: 26

scrie că regele Ozia „a căutat pe Dumnezeu și a făcut ce este bine înaintea Domnului”. Din însemnările făcute de Isaia aflăm că a urcat la tron la 16 ani și a domnit o jumătate de secol. Câți regi sau președinți din Europa se pot lăuda cu o asemenea performanță? Regele de care vorbim n-a avut rival în Orientul Mijlociu. Pe vremea lui Ozia era prosperitate și pace în țară. Domnia acestui împărat a fost un lanț de succese! I-a învins pe filistenii, a încheiat alianțe temeinice, a zidit cetăți, a săpat fântâni fiindcă avea turme, terenuri agricole, vii. A

echipat armata, dotând-o cu arme „moderne” pe vremea aceea: scuturi, sulite, coifuri, arcuri, praştii. A încurajat investiţiile. Meşterii lui au „iscodit” maşini care aruncau săgeţi şi pietre, adevărate catapulte.

Vreme de 30 de ani, Isaia, atent la faptele regelui şi la evenimentele la care a fost martor, n-a avut răgazul să se gândească la sine. Se credea bun, mai ales că era tânăr nobil, de viţă regală şi un talentat poet. La fel se întâmplă cu noi, cronicarii vremurilor de pe urmă. Scufundaţi până-n gât în fotoliile noastre, ne luăm zilnic supradoza de ştiri, de informaţii. Numărăm cu ochi de experţi în contabilitate paiele din ochii altora şi cuprinşi de mânie îi judecăm, îi condamnăm, îi popularizăm pe la toate colţurile. Avem ochii deschişi larg la evenimentele în care ne bălăcim, dar uităm că mai existăm şi noi. Uităm că am venit pe lume nu doar ca să fim cronicari, că numărătoarea inversă a început cam demult, iar fiinţa ni se destramă...

Într-o zi modelul lui Isaia, obiectul admiraţiei sale, se prăbuşeşte. Umbra sub care a stat cronicarul se împrăştie. „Dar când a ajuns foarte puternic, inima lui Ozia i s-a înălţat şi a păcătuit înaintea Domnului”. A crezut că totul i se cuvine depăşindu-şi astfel atribuţiunile. A intrat în Templu, a luat o cădelniţă ca să ardă tămâie pe altar (acest lucru era îngăduit doar preoţilor) şi atunci lepra a izbucnit pe fruntea regelui. O vreme a stat izolat, apoi a murit. Ce-o fi simţit Isaia atunci? Ce gol imens! Ce prăbuşire! Ce singurătate! Ce sentiment al zădărniceii a cuprins atunci inimile.

Este prima oară când Isaia îşi îndreaptă privirea în altă parte. Este anul morţii împăratului Ozia. Întotdeauna va exista un „Ozia” care ne va împiedica să-l vedem pe Dumnezeu: poate rutina, inerţia, tradiţiile religioase, afacerile, firea, ochii prea obişnuiţi cu spectacolul lumii. De-abia în anul morţii împăratului Ozia, Dumnezeu se poate revela, poate comunica cu Isaia. E nevoie de un pas, de o ieşire. Moise a trebuit să-şi ducă turmele până dincolo de pustie ca să poată sta în faţa Rugului în flăcări, ca să intre în spaţiul sfinţeniei lui Dumnezeu. Saul din Tars a trebuit să orbească pe drumul spre Damasc, ca el, fariseul din seminţia lui Beniamin, licenţiatul în teologie, furiosul împotriva creştinilor, omul mândru şi arogant să înveţe lecţia smereniei stând în faţa lui Anania, omul simplu, dar profund în cele spirituale, omul iniţiat în tainele Sfântului Duh.

Aflat în Templu, Isaia are o viziune. Îl vede pe Domnul pe un tron foarte înalt. Scena este impresionantă, zguduitoare. Imagini

vizuale și auditive se împletesc: fum, făpturi de foc, strigăte, sunetul aripilor ca al unor ape mari. Și glasul care striga: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul”. Peste șapte secole, Ioan va auzi aceleași cuvinte în insula Patmos... „Sfânt, sfânt, sfânt!”. În ebraică nu există gradul superlativ. Nu poți zice: „Uluitor de sfânt, grozav de sfânt”, dar repetiția sugerează acest lucru. Stând în prezența Sfințeniei lui Dumnezeu, Isaia întoarce pentru prima dată privirea spre sine. E al doilea pas în procesul schimbării. Cel care se credea nobil, frumos, curat, un adevărat pachet de calitate, se vede deodată în adevărata lumină și se îngrozește. „Vai de mine! Sunt pierdut! Sunt un om cu buze necurate!” Urmează al treilea pas: purificarea, curățirea, schimbarea prin intervenție divină – METANOIA. Nu există firmă în lume care să schimbe firea omului, care fabrică mereu gânduri, fapte, vorbe. Calvarul este locul nașterii din nou. Aici au simțit tâlharul și sutașul roman puterea lui Dumnezeu.

În anul morții împăratului Ozia, Isaia, schimbat de Dumnezeu, vede pentru întâia dată nevoile oamenilor. Ar fi o șansă pentru această țară dacă am putea sta ca Isaia sub privirea lui Dumnezeu și am accepta schimbarea în bine. La întrebarea pusă de Dumnezeu: „Pe cine să trimit? Cine va merge pentru noi?” vom putea răspunde cu smerenie: IATĂ-MĂ! TRIMITE-MĂ! Suntem gata să acceptăm Schimbarea? ACUM! E anul „morții” împăratului Ozia.

Cuprins

Cântecul sirenelor

Umorul care ucide

Reîntoarcerea Templierilor

Spiritismul, o noutate veche

„Ciocolata Pitic te face voinic”.

Pace vouă!

Se vor scula Hristoși mincinoși

„Familia dragostei”.

Ce mai spune horoscopul?

Paiul din ochiul altuia

Oamenii din umbră

Reîncarnarea

Năvodul satanic

cu o. Z.N.-ul spre... Rai

Un lamento pentru propria ființă?

Prințesa și călugărița

Iona – un mit?
Căutați mai întâi...
Fascinația Fetei Morgana
Cam costisitoare biserică!
Om bogat, om sărac
Toleranța – forță sau slăbiciune?
O Catedrală a mântuirii neamului?
Trimiși în gura lupului
Vade retro Satana
Nostradamusmare profet creștin?
A fi creștin „meseriaș”.
Ce a scris Iisus cu degetul pe nisip?
Și tu vei fi țărână...

În anul morții împăratului OZIA

5 9 15 19 23 27 31 35 39 43 47 53 57 61 65 69 77 81 85 89 93
97 103 107 111 115 119 123 129 133

extele din volumul de față au fost publicate între anii 1990 – 2001 în revista de cultură creștină ALO plus. Ele s-au născut din observarea atentă a unei lumi care continuă să plutească în derivă pe apele tulburi ale tranziției. Nicăieri altundeva cântecul sirenelor, cu ispitele și spaimele lui nu e mai dulce și în același timp mai amar decât aici la „porțile Orientului” unde se întâlnesc ateismul practic cu fundamentalismul și fervoarea religioasă, iar formele fără fond cu ispita ocultismului, a paranormalului și a unui sectarism multicolor. Toate acestea se găsesc topite într-un creuzet cotidian ce reclamă mai mult ca oricând prezența unor mărturisitori care să aibă curajul rostirii chiar și a celor mai incomode adevăruri.

Colecția AGtH & A găzduiește luări de cuvânt în apărarea credinței creștine. Autorii grupați în jurul acestei idei funcționează ca niște martori ale căror luări de cuvânt sunt asemeni pledoariilor apărării. Ei au curajul de a-și pronunța azi în piața publică *încrederea neclintită în lucrurile nădăjduite și încredințarea fermă în cele nevăzute.*

ISBN 973 – 853 ll-5 – 2